

Glasnik MIRA

Godište II. • Broj 12 • Međugorje • Prosinac 2007. • Cijena 2,5 KM / 10 kn

**Zdravo, sveta Rodiljo,
Majko Kralja vječitoga**

Draga djeco!

Danas kad slavite Krista Kralja svega stvorenoga, želim da on bude kralj vaših života. Samo preko darivanja, dječice, možete shvatiti dar Isusove žrtve na križu za svakog od vas. Dječice, darujte vrijeme Bogu da vas on preobrazi i ispuni svojom milošću kako biste vi bili milost za druge. Ja sam za vas, dječice, milosni dar ljubavi koji dolazi od Boga za ovaj nemirni svijet.

Hvala vam što ste se odazvali mome pozivu.

(25. studenog 2007.)

GLASNIK MIRA

Utemeljitelj i nakladnik:

Informativni centar "Mir" Medugorje

Glavni urednik: Krešimir Šego

Lektor i korektor: Dragan Naletilić

Adresa:

Glasnik mira, Gospin trg 1
88266 Medugorje, BiH
Tel.: 00 387 36 650 200; 653 325
Faks: 00 387 36 651 300
Služba pretplate: 00 387 36 653 342
E-mail: glasnikmira@medjugorje.hr
Internet: www.medjugorje.hr

Grafičko oblikovanje:

Marin Musa // SHIFT KREATIVNA AGENCIJA

Tisak: Fram-Ziral, Mostar

Uplata pretplate: Informativni centar

Mir Medugorje d.o.o., „Glasnik mira“

Iz BiH u KM:

Unicredit Zagrebačka banka
Žiroračun broj 33 8120 2 20114 5352

Iz svih stranih zemalja:

Unicredit Zagrebačka banka, SWIFT: ZABA BA 22
IBAN: BA 39 3380 6048 0281 0221

Iz RH u HRK:

Societe generale - Splitska banka d.d.,
Nalog 14

Broj računa: 2330003-5100201682

Iz RH u EUR :

Societe generale - Splitska banka d.d.
Nalog 14, SWIFT: SOGE HR 22

IBAN: HR 17 2330 0035 1002 0168 2

**Iz BiH i RH pretplatu se može uplatiti i
poštanskom uplatnicom.**

Cijena pojedinog primjerka:

2,5 KM/10 kn
Godišnja pretplata {12 brojeva}
BiH: 30 KM; Republika Hrvatska: 120 kn;
Europa: 30 eura; prekomorske zemlje: 40 eura

List je prijavljen kod Ministarstva prosvjete,
znanosti, kulture i športa Hercegovačko-
neretvanske županije pod brojem
R-05-05-42-2175-86 /06 od 12. siječnja 2006.

Dekret pape Urbana VIII.

U skladu s dekretom pape Urbana VIII. i uredbom II. vatikanskog koncila, izdavač izjavljuje da nema nakanu preteći sud Crkve o nadnaravnosti prirode događaja i poruka o kojima je riječ na ovim stranicama. Taj sud pripada kompetentnom autoritetu Crkve, kome se izdavač potpuno podvrgava. Riječi poput «ukazanja, čudesa, poruke» i slične imaju ovdje vrijednost ljudskog svjedočenja.

Dragi čitatelji!

Bog je postao Dijete. Bog nas iz Betlehema Isusovim očima gleda očima djeteta! Dijete - pa i Isus kao dijete - jest nemoćno i na druge u svemu upućeno! Dijete kuca na vrata života i svijeta. Želi živjeti, unići u prostor i svijet odraslih. Želi budućnost.

Živimo u svijetu koji ne želi djecu. I zato je taj svijet osuđen na izumiranje. Dijete je jamac budućnosti, osobne, obiteljske, narodne. Svijet je prema djeci krajnje nesmiljen. Zatvara im svoja vrata, ne dopušta im roditi se. Djeci se uskraćuje pravo na život i životni prostor. Djeca i dijete smatraju se ugrozom.

Poglavito ono nerođeno želi živjeti. Zato kuca na naša vrata da mu se smilujemo. Nije ono nikakva ugroza naše slobode, standarda, samodopadnosti, samosvidljivosti. Ono nas ni za što ne prikraćuje, nego u svemu obogaćuje. Nije ono konkurencija našoj slobodi, budućnosti, razvitku, nego prostor za svestrani plodni razvoj.

Nema mjesta za djecu ni kod planiranja gradnje stanova, kuća. Radije se odlučujemo za kućnog ljubimca koga tetošimo, mazimo i dresiramo da nam se na svaki mig pokorava. Želimo nadzor nad svime, hoćemo planirati, proizvoditi, upotrebljavati i onda odbaciti, prema vlastitu nahodañju.

A dijete kuca! Želi u život, želi na naša vrata. Kad bismo ga prihvatili, vjerojatno bismo morali promijeniti iz temelja svoj odnos prema životu. Morali bismo prestati živjeti samo za sebe i svoj kratki životni dah, otvoriti se životu, budućnosti, sreći darivanja. *K svojima dođe, njegovu ga ne primiše. Onima pak koji ga primiše podario je moć biti Božjom djecom!* To je plod svakoga Božića. Stoga ga molimo ovih dana da nam širim otvori srca kako bismo ga prihvatili, čuli njegovo kucanje, otvorili svoje domove, bez ikakva straha, te tako postali Božjom djecom, braćom i sestrama onoga Djeteta u komu je u noći Njegova rođenja zasjalo istinsko svjetlo cijelomu svijetu.

Svim svojim čitateljima želimo čestit Božić i blagoslovljeno mlado ljeto!

U prosincu 2007.

U OVOME BROJU PROČITAJTE:

Na naslovnici: Aleksandar Saša Zvjagin
Gospa s djetetom Isusom

**KRIST ISUS -
SLIKA BOGA
NEVIDLJIVOGA**

fra Tomislav Pervan

**MEĐUGORJE -
VELIKO ČUDO
BDM U NAŠEM
VREMENU**

Maria Vallejo-Nagera

**ISUS -
KRALJ NAŠIH
ŽIVOTA**

Poruka za sadašnji
trenutak

**SVOJU SADAŠ-
NJOST I BUDUĆ-
NOST PREDAJMO
ISUSU**

mons. Eduard Peričić

**GOSPINA
UKAZANJA -
OHRABRENJE
U TESKIM
TRENUTCIMA**

fra Ivan Dugandžić

**BOŽIĆNA BAJKA
ILI DVA GUBAVCA
KOD JASLICA**

KRIST ISUS - SLIKA BOGA NEVIDLJIVOGA

fra Tomislav Pervan

“Mi ne samo da Boga spoznajemo jedino po Isusu Kristu, nego i same sebe spoznajemo samo po Isusu Kristu; život i smrt spoznajemo jedino po Isusu Kristu. Bez Isusa Krista mi ne znamo ni što je naš život ni što je naša smrt, ni što je Bog ni što smo mi sami”, zabilježio je genijalni Blaise Pascal u svojim *Mislima*. On tvrdi da je Isus Krist ne samo ključ za spoznaju onoga što su čovjekovi život i smrt, nego isto tako i ključ za spoznaju Boga i sebe samih. A budući da nismo sposobni dobiti nikakvu pravu sliku Isusa Krista bez Svetoga pisma, Pascal nastavlja logično: “Bez Svetoga pisma, koje ima jedino Isusa Krista u zreniku, ne spoznajemo ništa i vidimo samo mrak i pomutnju u Božjoj prirodi i vlastitoj naravi.”

Isus Krist jest jedina tema Svetoga pisma, poglavito pak evanđelja. Sve je usmjereno prema toj osobi, sve k njoj teži, sve u konačnici služi tome kako u najzornijem svjetlu istaknuti tu osobu, njezinu pojavu, djela, riječi, učinke u povijesti, čovječanstvu, pojedincima.

Istinski se može vidjeti samo srcem

Tko nije ganut prekrasnim božićnim ugođajima, svom idilom koja prati najljepše doba godine, kad čovjeku srce i nehotice drukčije bije, kad smo u iščekivanju darova ili pak druge darujemo, kad je sve u posebnom ozračju, kada na sve strane već od samoga došašća ulicama i trgovinama odzvanjaju božićne pjesme, uspavanke, kad sve poziva na nekakav drukčiji ugođaj nego inače? Sve u predivnim bojama, kuće i trgovini, svi se natječu oko vanjskoga izgleda. Međutim, je li to dovoljno za istinsko kršćansko, vjerničko slavlje Božića? Sve je to zapravo okvir, ukras za slavlje, ali se prečesto zna dogoditi da imamo okvir bez slike. Tko je pak na slici, tko se slavi, tko je zapravo u žarištu zbivanja?

U Novom zavjetu za Isusa se kaže kako je on ‘slika Boga nevidljivoga’, ‘prvorodjenac’, kako je on ‘ikona’, ‘karakter’, urezani lik Boga živoga. Kako to pojmiti? Je li moguće predočiti Boga *nevidljivoga*? Kako uopće predočiti nevidljivo. Nevidljivo jest i ostaje nevidljivo. Predočiti ili oslikati se može samo ono što je vidljivo - tako nam govore realisti. Međutim, to je varka. Već dobar fotograf zna da je stvarnost daleko nabijenija i sadržajnija od onoga što se prelama i bilježi kroz fotografsku leću. Poglavito pak umjetnici. Mnogi su se okušavali upravo u tome da prikažu nevidljivo, zabiljnu stvarnost života i svijeta. Ili pak glazba, odnosno čovjekovi osjećaji, primjerice ljubav. Istinski se može vidjeti samo sr-

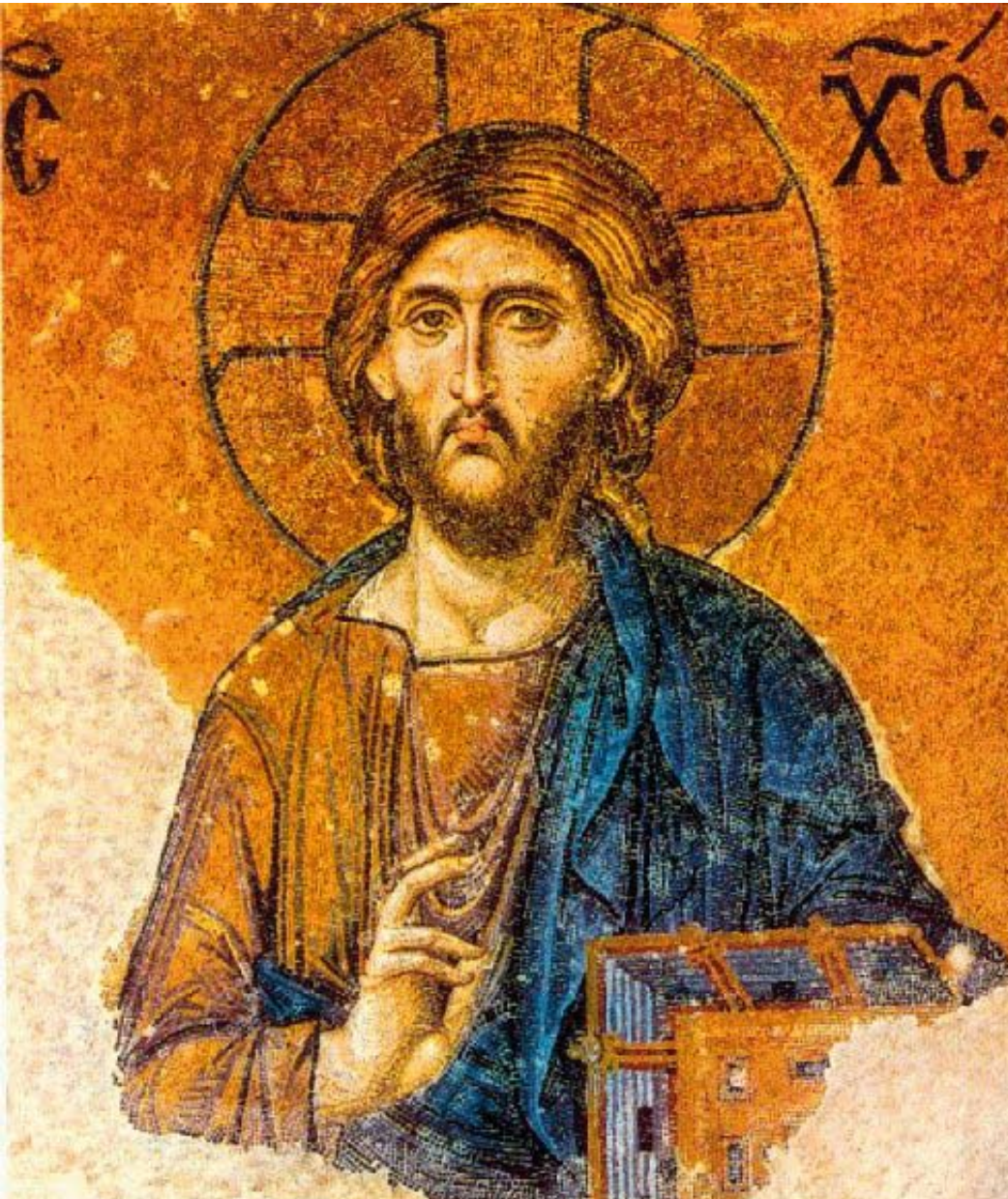
cem koje dublje i dalje vidi od postojećega i vidljivoga. Ono je kadro za nevidljivo, koje je jednako zbiljno, kao i vidljiva zbilja.

Stvoreni smo na Božju sliku i priliku

Krist - slika Boga nevidljivoga. *Ikona* (eikon) stoji u grčkom izvorniku. Ikona nije bilo koja ili bilo kakva slika, nije preslik ili pak trenutak uhvaćen kamerom. Nemoguće shvatiti, ali je tu. U Starom zavjetu imamo zabranu prikazivanja ljudskih likova, Boga u ljudskom obličju, kako Božji narod ne bi otpao i otklizao u poganske običaje. Ovdje, kod *ikone Boga živoga* nije riječ o ljudskom, nego upravo o Božjem djelu. Bog je sam stvorio među nama svoje remek-djelo koje ostaje tajna. Tajna ili misterij ostaju uvijek tajna. Zagonetka se može riješiti, oko nje se mučimo, ali pred tajnom se čovjek treba pokloniti, nekada čak i zanijemiti. Bog ostaje tajna, nevidljiva, prevelika za naše poimanje i naše oči, ali je utisnuo svoj lik i izražaj u ljudskom obličju, u osobi Isusa Krista.

Prema kršćanskom poimanju Bog je među nama u ljudskoj naravi i koži. Snažnije se to ne daje izraziti. Koliko puta velimo: *Ne bih mu bio u koži!* A upravo to izabire Bog. Ulazi u ljudsku kožu. Nevidljivi postaje vidljiv, dolazi na svijet. Božić nam stavlja pred oči naš životni svagdan, traženje smještaja, jaslje, životinje, dijete u povojima, bijeg. Nije moguće dojmljivije se izraziti. Isus je pred nama kao slika Boga nevidljivoga, ali i kao slika vidljiva, pravog čovjeka. Dokraja Bog, dokraja čovjek. Isus nam pokazuje kako se postaje čovjekom ali isto tako kako se uzlazi k Bogu. Jedno ne ide bez drugoga i to je sržna poruka kršćanskog vjerovanja. Bog se utjelovio, učovječio, a prevedemo li doslovce Ivanov izričaj, onda se Bog ušatorio, podjenuo među nama svoj šator!

Božić nam stavlja pred oči naš životni svagdan, traženje smještaja, jaslje, životinje, dijete u povojima, bijeg. Nije moguće dojmljivije se izraziti. Isus je pred nama kao slika Boga nevidljivoga, ali i kao slika vidljiva, pravog čovjeka. Dokraja Bog, dokraja čovjek. Isus nam pokazuje kako se postaje čovjekom ali isto tako kako se uzlazi k Bogu. Jedno ne ide bez drugoga i to je sržna poruka kršćanskog vjerovanja.

Stoga je Božić poruka za sve ljude, ne samo kršćane. Svi su ljudi predočeni i oslikani u Isusu Kristu, jer on je *prvorodenac svega stvorenja, sve je u njemu stvoreno...* Dakle, cjelovitost, sveukupnost stvorenja. Nevidljivi Bog dolazi u vidljivom obličju, u svemu što jest želi da ga tražimo i pronađemo. Stvoreni smo na Božju sliku i priliku i zato ta slika treba u nama zasjati. Odveć je ta slika zatamnjena suvremenom znanosti koja svodi čovjeka na rezultat evolucije iz nižih životinjskih vrsta. Jasno, ako se tako sitnozorski misli o čovjeku, onda je i slika o čovjeku sitna, bijedna. Evolucija čovjeka zapravo ponižava, izvodi iz životinjskog svijeta, dok ga vjera prikazuje kao Božju sliku i priliku. Na nama je da odaberemo što želimo biti i gdje tražiti svoje ishodište.

Svatko nosi u sebi Božji lik

Kršćansko poimanje čovjeka revolucioniralo je svijet. Stvaralo povijest. Predstavnici bogova i Boga nisu moćne životinje ni zvijezde, ma kako 'bogovski' bile moćne i snažne (prisjetimo se egipatskih božanstava oslikanih na hramovima u Luksoru ili pak asirskih i babilonskih u Mezopotamiji!). Ni kraljevi nisu više predstavnici Boga, ni svećenici, nego upravo čovjek: *Adam i Eva*, svaki čovjek! Na svakome blista Božji otisak, svatko nosi u sebi Božji lik. Na Isusu liku i licu sja zauvijek što je Bog s čovjekom uplano, što je nakanio stvarajući ga na *svoju sliku i priliku*. Da taj čovjek bude Božji odsjaj u hramu ovoga svijeta.

Tu je izvir čovjekova dostojanstva. Sveti papa Leon dovikuje vjerniku: *Upoznaj svoje dostojanstvo, čovječe, i kad si već postao di-*

Kršćansko poimanje čovjeka revolucioniralo je svijet. Stvaralo povijest. Predstavnici bogova i Boga nisu moćne životinje ni zvijezde, ma kako 'bogovski' bile moćne i snažne (prisjetimo se egipatskih božanstava oslikanih na hramovima u Luksoru ili pak asirskih i babilonskih u Mezopotamiji!). Ni kraljevi nisu više predstavnici Boga, ni svećenici, nego upravo čovjek: **Adam i Eva**, svaki čovjek!

onikom božanske naravi, nemoj se grješnim životom vraćati na prijašnju podlost. Sjeti se koje li si glave i kojeg li si tijela ud! Ne zaboravi da si izbavljen od vlasti tmina i prenesen u divno Božje kraljevstvo! U Božjem utjelovljenju temelji se naše dostojanstvo, sloboda, jednakost, opće bratstvo svih ljudi. Svaki je čovjek - ne jedan više, a drugi manje, ne jedan vrjedniji, drugi nevrjedniji -, svaki je čovjek slika i prilika Boga živoga. To je naše istinsko dostojanstvo i veličina. To je naša bogolikost koja se očituje na Božić u Božjem čovjekoljublju.

Netko će uzvratiti kako je to idealna slika, a zbilja je drukčija. U njoj je čovjek čovjeku vuk, ne brat. Živimo u vremenu socijalnog darvinizma, tlačenja i porobljavanja malenih sa strane moćnih koji odlučuju tako nesmiljeno o ljudskim sudbinama. Živimo u vremenu koje je otjeralo Boga iz svojih životnih premisa, negdje u neku privatnost. Bog nema pravo glasa, Isus Krist se ponovno ušutkava, a svijet glavinja u potrazi za istinom, ciljem, smislom - zatvarajući oči i uši za ono što je davno izrekao Isus, i učenicima privatno, i svijetu javno, a i pred carskim namjesnikom na svome suđenju.

U Isusu Kristu sve stvorenje nosi božanski predznak: Božje utjelovljenje u ovom svijetu stavlja pred sve Kristov (pred)znak, nudi nam životnu zvijezdu vodilju, koja nas sve poziva kao i zvjezdoznance s Istoka, da tražimo *novorođenoga židovskog Kralja*. I da mu se s njima poklonimo. Učinimo li to, dobit će onaj zlatni okvir s početka pravu životnu sliku koja će preobraziti naš život. I ne ćemo nikada moći dovoljno zahvaljivati za sve ovo što je Bog za nas učinio i što stalno čini.

ISUS - KRALJ NAŠIH ŽIVOTA

Blažena Djevica Marija, Kraljica Mira, poziva nas da se odlučimo za Krista Kralja svega stvorenoga kako bi on bio kralj naših života. Krist nije kralj kao drugi kraljevi koji su bili obučeni u grimiz, u skupocjene plašteve, nosili krune i željeli vladati drugim ljudima. On se svojim životom potpuno razlikuje od zemaljskih kraljeva.

Isus je pravi i istinski kralj koji je došao na svijet služiti u poniznosti. Samo onaj koji služi drugomu može uistinu biti kralj, po uzoru na našega Gospodina Isusa Krista koji kaže: «Nisam došao da mi služite, nego da služim» (usp. Mt 20,28). Služiti ne znači sebe ponižavati, sebe obezvrjeđivati, nego znači stavljati Boga uvijek na prvo mjesto u životu, a osobito u malim svakodnevnim stvarima. Tada se naše služenje pretvara u radost prema Bogu i ljudima. Prava poniznost sastoji se u tome da sebe vidimo onakvima kakvi jesmo, prepoznajući svoje darove i zahvaljujući Bogu na njima. Osim darova treba prepoznati i svoje slabosti i dopustiti Bogu da uniđe u našu svakodnevicu, znajući da nas on unatoč svemu voli i želi nam pomoći. Velika prepreka u duhovnom životu je stalno vraćanje unatrag, gledanje u prošlost, u promašaje, grijeha ili padove. To je istodobno i duboki izraz nevjere prema Bogu jer ne postoji grijeh koji bi bio veći od Božje ljubavi. Ono što je jedanput oprošteno u sakramentu ispovijedi, više ne postoji. Kao što učiteljica u školi s ploče izbriše zadatak i njega više nema, tako i Bog briše naše grijeha. Sakrament ispovijedi je ponovni zagrljaj Boga i čovjeka koji u čovjeku rađa veliku svetost i sreću.

Predanje u ljubavi

Gospa nas nadalje poučava, ali u isto vrijeme i poziva na darivanje jer samo tako možemo shvatiti dar Isusovu žrtve na križu koju možemo s pravom nazvati pobjedom ljubavi. U Isusu Bog nam je darovao

U darivanju i predanju kao i u svetosti ne može se napredovati brzo. To je projekt za cijeli život. Nama je put olakšan jer imamo najboljeg učitelja, Isusa, koji je već sve prošao što mi prolazimo, jednak u svemu osim u grijehu.

Snimio Tvrtko Bojić

svoje srce, svu dubinu svoje ljubavi: «Bog je tako ljubio svijet da nam je Sina svoga dao» (usp. Iv 3,16). To je najljepši i najveći dar koji možemo zamisliti. Isus nas je do kraja ljubio darujući nam se u potpunosti. Dolazeći na ovaj svijet postao je neprestani dar svima. Došao je da nas sve obdaru svojom ljubavlju. Mi možemo ispravno primi-

Služiti ne znači sebi ponižavati, sebe obezvrjeđivati, nego znači stavljati Boga uvijek na prvo mjesto u životu, a osobito u malim svakodnevnim stvarima. Tada se naše služenje pretvara u radost prema Bogu i ljudima. Prava poniznost sastoji se u tome da sebe vidimo onakvima kakvi jesmo, prepoznajući svoje darove i zahvaljujući Bogu na njima. Osim darova treba prepoznati i svoje slabosti i dopustiti Bogu da uniđe u našu svakodnevicu, znajući da nas on unatoč svemu voli i želi nam pomoći.

ti taj dar ako mu se potpuno predamo da nas on preobrazu i ispuni svojom milošću. A darivanje je uvijek povezano s potpunim predanjem Bogu. U darivanju i predanju kao i u svetosti ne može se napredovati brzo. To je projekt za cijeli život. Nama je put olakšan jer imamo najboljeg učitelja, Isusa, koji je već sve prošao što mi prolazimo, jednak nama u svemu osim u grijehu. On koji je ljude učio da ljube svakog čovjeka, ostao je do kraja dosljedan svojoj riječi: «Veće ljubavi nitko nema od ove da tko život svoj položi za svoje prijatelje» (Iv 15,13). Zbog te ljubavi Isus je trpio i svoga izdajnika u blizini i nije ga otkrio, Petru nije dopustio da ga brani mačem, a kad ga je zatajio velikodušno mu je oprostio. Oni koji su se u Isusovo ime u svome vlastitom životu vodili tom ljubavlju, najviše su pridonijeli ostvarenju Božjeg kraljevstva na zemlji. Leonardo da Vinci je jednom rekao: «Gdje počinje ljubav, prestaje nasilje». Što je to ljubav saznat ćemo tek kada počnemo ljubiti. Tko Isusa ispravno shvati, osjeća se kao ptica koja po prvi put sazna da ima krila i da može letjeti. Taj osjećaj slobode daje čovjeku poticaj da raste sve više i više dok ne postane istinska slika Božja, onakva kakvu je Bog želio. Tako preobraženi, možemo slobodno reći obraćeni, i mi možemo biti milost za druge. Možemo biti oči slijepima, uši gluhima, jezik nijemima, ruke i noge potrebnima.

Darovati vrijeme Bogu

Došašće je vrijeme u crkvenoj godini u kojem smo pozvani darovati više vremena Bogu. Pred Gospodina treba staviti sve svoje potrebe, želje i nadanja, planove i ciljeve, kao i svoje slabosti i nesavršenosti. U njegove ruke treba staviti čitav svoj život. Samo predanjem i osobnim posvećenjem možemo ostvariti plan koji Bog ima za nas. On nam je dao sredstva da to ostvarimo.

U došašću smo pozvani intenzivnije ići na svetu Misu jer je Misa najveći izvor milosti kojim smo neposredno uključeni u spasonosno djelo Kristovo. «Sveta Misa najsvetija je proslava našega otkupljenja, u kojoj zahvaljujemo nebeskom Ocu što nas je otkupio dragocjenom krvlju Kristovom», poučava nas papa Ivan Pavao II.

Pozvani smo više moliti, i to moliti srcem, na što nas je Gospa više puta pozivala. Molitva srcem zahvaća cijelog čovjeka i pomaže mu da se otvori Bogu u potpunom predanju. Samo vrijeme koje provedemo u molitvi uvijek je dobiveno vrijeme.

U došašću smo pozvani više čitati Sveto pismo jer: «Božja riječ je svjetiljka životu i svjetlo na našoj stazi» (usp. Ps 119,105). Čitanjem Svetog pisma dobit ćemo iskustvo kako nam Bog govori i kako nas poziva. A svaki poziv traži odaziv. Blažena Djevica Marija je to shvatila i njezin *Neka mi bude*, nama je trajni primjer potpunog predanja i vršenja volje Božje.

Marija - milosni dar ljubavi

Isus je Kralj svijeta i najveći dar. On nam je poslao ovdje u Međugorje svoju i našu majku Mariju, koja je milosni dar ljubavi za sve nas. Glas Gospe, Kraljice Mira, svih ovih 26 godina je poziv na mir u ljudskim srcima, poziv na mir u svijetu. Trećeg dana ukazanja ona je rekla: «Mir, mir, mir - i samo mir! Mir mora zavladati između čovjeka i Boga, a i između ljudi!» Rijeka mira koja se izliva ovdje u Međugorju od samih početaka pretvorila se u veliki slap. Svi mi smo dio te rijeke, te milosti koja preporuča i oslobađa. Neka nam Ona koju je Bog na poseban način odabrao i pridružio Kraljevstvu svoga Sina, pomogne da Isusa primimo kao Vladara naših života, kako bismo mogli vjerno surađivati u širenju njegova Kraljevstva ljubavi, pravde i mira.

ŠTO NAM JE GOSPA GOVORILA O BOŽIĆU?

Poslušajmo Mariju, koja nam u svojim majčinskim porukama zbori bogatstvom nijansirane ljubavi. Kušajmo u pripravi za ovaj Božić spremi srce, u dubokoj sabranosti molitve, te tako učiniti duboki poklon novorođenom Isusu, koji je Kralj mira.

U nekoliko božićnih poruka Gospa govori o milosnom vremenu. Tako na Božić 1989. poziva: "Zato, dječice, molim vas, prihvatite s ozbiljnošću i oživotvorite poruke..." Za Božić 1995. u poruci spominje „novo vrijeme“, kada se treba odlučiti za Isusa: „Ovo vrijeme je vrijeme milosti“.

Oživotvoriti poruku u ovom milosnom vremenu znači uzeti ozbiljno svoju ljudsku narav, pripremiti je - postom, molitvom, ispovijedi - tako da se na tu stvarnost ljudske naravi može osloniti božansko, spasiteljsko, milosno djelovanje. Čovjeka naime u osnovi treba gledati u njegovoj stvorenosti i sličnosti s Bogom - sve opet rezultat milosti. Ne treba, s tog gledišta, posebno ni naglašavati da je takav čovjek po svojoj biti upućen na odnos prema Bogu. A budući da eshatološki savršena slika Boga jest Isus Krist, okrenutost ljudske naravi bitno je usmjerena upravo njemu. No to ne znači da je čovjek uvijek i otvoren njegovu spasenjskom djelovanju. O Božiću 1992. Gospa će pozvati: „Stoga se otvorite Božjim planovima i njegovim naumima...“. Unutar milosti čovjek je u stanju dati slobodan odgovor na poziv apsolutno slobodne Božje ljubavi - u povijesti spasenja konkretno omogućene Kristovim posredništvom. Za Božić 1996. Gospa kaže: „Dječice, ja sam vaša majka i želim vam otkriti Boga ljubavi.“ Stoga i poziv na ozbiljnost prihvatanja te suradnje, po milosti, u ovom vremenu postaje imperativ polazišta.

Valja jasno naglasiti kako marijanska ukazanja, kao privatna ukazanja uopće, nemaju za cilj proširiti nauk vjere, već potaknuti praktični vjerski život. Ona su pro-ročki poticaj koji iskri u srcu i u volji, impuls koji nas potiče da objavljenu baštinu oživotvorimo novom zauzetošću, novim

Snimio Tvrtko Bojić

zamahom, te da je živimo u osobitosti određenog vremena.

Vrijeme došašća, nazvano po latinskom *adventus*, dolazak, vrijeme je koje sadržajno i teološki ima dvojako značenje: priprava Božića i iščekivanje Gospodinova dolaska na svršetku vremena. Vrijeme je to milosti u kojem Crkva danas, u duhu novozavjetnog iskustva i molitve prvih kršćana, zaziva "Maranatha - dođi, Gospodine Isuse!" Tim vapajem liturgija Crkve, koja u dobrom dijelu ima eshatonski prizvuk, poziva na obraćenje. I današnja teologija, kao i toliko puta ranije, pokušava razriješiti napetost između egzegetskih činjenica i teološke važnosti tvrdnji koje se odnose na skori Isusov dolazak. Te tvrdnje ne bi trebalo tumačiti u kronološkom smislu, već u smislu trajne čovjekove raspoloživosti, izravne i nadvremenske Božje blizine čovjeku, tako da bi eshatološki događaji postali djelotvorni za svakog pojedinca u trenutku njegova „časa“ koji je, zbilja, objektivno blizu. Taj čas prelaska iz vremena u vječnost je

već tu. U egzistencijalnom tumačenju Gospine poruke, stvar koja je važna jest onaj „sada“ u kojem se donosi odluka za Boga. A taj „sada“ i ne može biti kasnije, jer već postaje refleksija.

U poruci za Božić 1991. Kraljica Mira kaže: „Draga djeco, ne zaboravite da je ovo milost koju mnogo ljudi ne shvaća i ne prihvaća.“ I ništa čudno. Još je davno Romano Guardini tvrdio da je čovjekova sloboda prihvaćanja ili odbijanja toliko puta unijela pomutnju, tako da povijest nije samo uređena i smisljena, već sadrži bespuća i besmisao. Naša bespuća i besmisao nisu ništa

drugo doli posljedica onoga što nam Gospa poručuje na Božić 1993.: „Vi pričate, pričate, a ne molite. Zato, dječice, odlučite se za molitvu.“ Poslušajmo Mariju, koja nam u svojim majčinskim porukama zbori bogatstvom nijansirane ljubavi. Kušajmo u pripravi za ovaj Božić spremi srce, u dubokoj sabranosti molitve, te tako učiniti duboki poklon novorođenom Isusu: „... koji je Kralj mira“. Eto, upravo to izbija u prvi plan Gospina poziva: „Zato Mu se poklonite u svojim srcima, izaberite Ga i imat ćete radost u Njemu. (...) Hvala vam što ste se odazvali mome pozivu.“ (Božić 2006.)

Hvala tebi, Majko draga, Kraljice Mira! Hvala ti, što se nisi umorila govoriti. Tamo kod prvih poruka, osamdesetih, mišljah da sam odrastao i mnoge jednostavne riječi - kao: *draga djeco*, nije prihvaćala moja napehana zrelost. A sada, danomice, sve više mogu dovidjeti da biti dijete, i to tvoje dijete, sve zagonetke rješava. I oprost! Za sva lutanja!

Marijan, Zagreb

NA SEDMU OBLJETNICU PREMINUĆA FRA SLAVKA BARBARIĆA, 24. STUDENOGA 2007.

I BIT ĆETE MI SVJEDOCI...

fra Tomislav Pervan

Braćo i sestre!

Posljednja riječ koju je Isus uputio apostolima prije uzašašća na nebo i slanja Duha Svetoga glasila je kako će mu učenici biti svjedoci u Jeruzalemu, Judeji, Samariji - i sve do kraja zemlje. Ali prethodno neka ne poduzimaju ništa, nego neka ostanu u gradu u molitvi, iščekujući Duha Svetoga koji će ih osposobiti za misijsko djelo. On će otvarati polja rada, krčiti put misijama u svijetu, Duh će zapravo biti eminentni, izraziti protoevangelizator. On će se samo ljudima služiti kako bi prenijeli točno i vjerno poruku spasenja o Isusu Kristu. I on uvodi u svu, punu istinu!

Da Krist nije apostole izabrao, da ih nije odgajao, učinio svojom duhovnom djecom, nikada se ono što je on započeo na padinama oko Genezareta, uz Jordan, a potom u Samariji i Judeji, ne bi proširilo niti bi uhvatilo korijena. On je najprije uzeo nekolicinu, potom iz mnoštva učenika izabrao Dvanaesticu kako bi bili s njime, kako bi ih poučavao, odašiljao da izgone nečiste sile i naviještaju Radosnu vijest spasenja o kraljevstvu Božjemu. Od dvanaesticu imao je u najužem krugu trojicu koju je posebno i volio, imao uz sebe, da budu dionici svega njegovoga, nebeske slave i smrtno strave, Tabora i Getsemanija,

kako bi ih uveo do kraja u tajnu svoje osobe, svoga bogočovještva.

Da Isus nije pretočio u njih sebe, svoje misli i svoju osobu, da nije u njih udahnuo svoga Duha, nikada ne bismo imali Crkvu kao djelo samoga Gospodina u Duhu Svetome preko apostolskih riječi i ruku. Upravo ta suradnja, sinergija, bijaše onaj odlučni trenutak da je Crkva doskora postala nezaobilazivi čimbenik u ondašnjem Rimskom carstvu. Izronila je kao silna ugroza svega postojećega, a nije imala nikakva oružja, ljudske sile, propagande. Oslanjala se samo na životno svjedočanstvo svjedoka, vjerni-

ka, onih koji su iz smrti prešli u život, koje je Duh učinio novim ljudima, koji su do kraja bili preobraženi u nove ljude.

Isus je u njih posijao svoju riječ, sijao kroz godine zajedništva s njima, učinio ih svojom duhovnom djecom, osposobio kroz školovanje za djelo naviještanja. To bijaše preduvjet da se ispune Duhom Svetim. Bez toga svaka evangelizacija ostaje bez temelja, kuća koja se gradi od pokrova, ne od temelja.

*****

Pređimo si u mislima sljedeće: Car Oktavijan, znani kao August - Uzvišeni, došao na zamisao da u svome kraljevstvu stvori novu religiju koja će nadživjeti sva postojeća i buduća vjerovanja. Stvorio veoma uski krug stručnjaka, nešto kao trust mozгова, povjerio im zadaću planiranja i ostvarenja. Odlučio je kako Rim treba biti središte buduće svjetske religije.

Sastali se i razradili u tančine plan. Među brojnim rimskim legionarima izabrali mlada, stasita, plemenita, pobjedonosna heroja-junaka, uvježbavali ga za ulogu božanstva, božjega sina. I nakon svekolike obuke uprizoreno je pred velikim gledateljstvom ustoličenje novoga boga.

Pobjednički heroj kao mladi bog ulazi sa svim sjajem i slavom u Rim, a glavni grad ondašnjega svijeta dostojanstveno ga dočekuje i ustoličuje: Nazočni glavom car, senatori, rimske matrone, pjesnici, filozofi, gladijatori, carske legije, na sve strane goleme količine cvijeća, lovora, po cestama i oltarima.

Carski službenici mjesecima unaprijed pripremali su javnost na događaj koji se treba objaviti u cijelom carstvu. Već su otisnute kovanice s njegovim likom, podignuti oltari, kipovi, biste, posvuda, uz prometnice, pokraj putova. Pripovijedaju se

čudesne zgode iz života toga junaka. Ali nakon sve te puste pompe dogodilo bi se na kraju ono što se redovito zbiva kroz cijelu povijest: Padom Rima nestalo bi i toga boga, jer bi to bilo sve samo ljudsko, a ne Božje djelo.

Bog, međutim, čije misli nisu naše, čiji putovi nisu naši, ima drugo u svomu vječnom naumu. Ne izabire on Rim, nego Betlehem, ni trijumfalni ulazak u Vječni grad, nego križni put od Pilata na Golgotu, ne izabire carske hramove i svečano uprizorenje, nego sudište pred Pilatom i razapinjane na Golgoti. Takvi su Božji putovi.

I taj Raspeti na Golgoti najednom postaje Gospodin i Gospodar, vjerovani i propovijedani Sin Božji - Kralj kraljeva, Gospodar gospodara. I kad Luka dovršava svoje drugo djelo u Novome zavjetu, Djela apostolska, na kraju veli kako je *Pavao bio u svome iznajmljenom stanu, kroz pune dvije godine da je propovijedao s punom odvažnošću, slobodno, o kraljevstvu Božjem te o Isusu Kristu - kao Gospodinu*. Ta riječ *Gospodin-Kyrios-Dominus* u to se doba pridijevala samo caru, on je jedini *Kyrios - Dominus*. Međutim, za kršćane je to jedino i samo Isus Krist. Dominantna i jedina referentna osoba kroz cijelu dosadašnju povijest, osoba koja jedina opravdava i s pravom nosi naslov *Gospodin - Gospodar života i smrti*. To je logika Božjeg djelovanja kroz svu povijest.

*****

Mislim da se takav način Božjeg djelovanja može **iščitavati** i ovdje u Međugorju. Ne izabire Bog neka znamenita mjesta, nego neznatna, ne izabire heroje, junake, zvijezde, ljepotane, genijalce, one kojima se svijet divi, nego neznatne, malene, pastire. Ista logika izbora i u Guadalupi - Meksiku, Lourdesu, La Salettu, u Fatimi, Banneuxu, Heedeu, Heroldsbachu, u Međugorju, Kibehu. Izabire neuke i prijezira vrijedne, da preko njih uputi poruku cijelom svijetu. Nisu međugorski vidioci plod ni djelo ljudskih ruku, nastojanja, oblikovanja, školovanja, poučavanja, manipuliranja, nisu ni plod nekakva osobnoga inata, prkosa komunističkim vlastima, progoniteljima. Ne, oni su progovorili iz dubine srca i vlastitog iskustva, govorili su upravo kao i apostoli *o onome što su čuli i vidjeli, što su doživjeli*. Predočimo sebi samo u kakvu su neprijateljskom okruženju te provokacijama bili izloženi viodici za školovanja u Sarajevu i Mostaru. Vjerojatno su se često morali zapitati: *Pa što je nama sve to trebalo? Zašto ni-*

Snimio Tvrtko Bojić

smo kao svi svoji vršnjaci? U kinu, disku, na plesu, zabavi, nogometu i športu?

Marija uzima vidioco u svoju školu i njihov odgaja. Da je to sve bilo čisto ljudsko djelo, u samim bi se početcima utrnulo naspram tolikih protimba, progona, otrovne, mrziteljske komunističke propagande, naspram tolikih ratoborno bojovnih i prijetećih komentara na televiziji, na radiju, po novinama gdje je na karikaturama vidljiva Gospa s kamom - vojničkim nožem u ustima, a pored nje, klečeći, mali Jakov s cuclom. Sve su te okolnosti govorile u prilog tome kako je to djelo moralo nestati, da je bilo čisto ljudska izmišljotina i umotvorina. Međutim, slijed događaja očituje da to ne bijaše ljudski izum ni izmišljotina, nego zahvat samoga Neba.

Kako pak poruku prenijeti, ako nema navjestitelja, pitao se već Pavao u Posl. Rimljanima? Vidioci su po sebi neznatni, neuki, neškolorani, oni bijahu *tabula rasa*, neispisana stranica, u koju je Marija dopisivala svoje poruke njima i svijetu. Netko je trebao prihvatiti tu poruku, protumačiti je, prenijeti svijetu, biti njezin apostol i glasnik. Odaslanik. Tu vidim ulogu našega fra Slavka, vidim ulogu onih svećenika koji su prvih dana prihvatili poruku, postali svjedocima-glasnicima, navjestiteljima. Gos-

podin ih je uzeo, pripravljaio. Bili su u njegovoj školi, dali se voditi.

*****

Fra Slavko se pripremao i ne znajući što ga doma čeka. Znala je to Providnost. Fra Slavko je pred sobom imao jedno: Konačni cilj Bog, bogočovjek Isus Krist, ali do nje ga mogu samo preko čovjeka. Znao je da se do čovjeka može samo preko Isusa Krista, a do Isusa Krista preko čovjeka. Jedini prohodni put koji ne vodi u bespuće ni zablude spram Boga i čovjeka. Isključi li se Bog, nema čovjeka, isključi li se čovjek, Bog je tlapnja, plod vlastite mašte. Zato je uvijek imao čovjeka u svome zreniku. Od prvih dana svećeništva, od svojih najranijih svećeničkih dana u Austriji pa preko Čapljine do Mostara i Međugorja, bio je krajnje zauzet za čovjeka komu treba Bog. Postdiplomski studij posvetio je proučavanju obraćenja. Obraćenje kao egzistencijalni čin, čin kojim se čovjek totalno odlučuje i svrstava na jednu, na Božju stranu. Čin koji čovjek čini i gdje više nema uzmaca ni povrata. Čin gdje se čovjek suočava s Isusom Kristom.

Studij mu nije bio nikada samo kabinet-ski, za radnim stolom, sobni ni sveučilišni. Nije provodio dane samo u knjižnicama ni sveučilišnim seminarima, nego je redovito bio na molitvenim susretima, aktivno se uključivao i pohađao mali tečaj vjere *cursillo* komu je upravo obraćenje temeljni čin u čovjekovu životu, gdje se čovjek Bogu izručuje, gdje se obnavlja prvi - krsni - zavjet, izgovarajući glasno i jasno *ne Zlu i đavlu*, a egzistencijalno *da Bogu, Isusu Kristu*. I upravo to druženje s ljudima koji su na putu obraćenja pomoglo mu je sagledati dubine čovjekove duše, čovjekovu egzistencijalnu glad i žeđ za Bogom. Pomoglo mu je prihvatiti i Međugorje kao ponudu i dar Neba. Unatoč akademskom obrazovanju nije oklijevao priznati zbiljnost Božjeg zahvata u čovjekov život jer je i sam iskusio kako Bog čovjeka mijenja. Bog nije neki daleki, tuđi i strani Bog, onkraj oblaka, nego životni, blizi, koji želi čovjekov spas.

Nije se ponašao kao neki nazoviteolozi koji isključuju mogućnost izravnoga Božjeg zahvata u ljudski život ili povijest, koji smještaju Boga u daleko nebo prepuštajući zemlju ljudima, nego je za njega Bog dje-latni čimbenik u životu svakoga čovjeka. Kroz tu prizmu prelamao je dolaske hodočasnika u Međugorje, sagledavao njihove duhovne, duševne i tjelesne boli i bolesti,

znajući da upravo patnička i bolesna psiha, bolesni duh stvaraju i bolesno tijelo, da su bolesti redovito psihosomatske naravi! Zato je prihvatio Međugorje kao izvanredno terapijsko mjesto, mjesto kamo sama Gospa šalje ljude da ih ovdje po svojoj nazočnosti samo Gospodin liječi.

I zato je kroz punih osamnaest godina bio neumoran u skrbi za čovjeka, Božju sliku i priliku, ali iskrivljenu, izobličenu i iskvarenu grijehom i zlom. Bio je terapeut, liječnik duše i srca, u pravom smislu riječi. Predan Božjem djelu, neumorno je navijestao istinu o Međugorju do koje je došao na temelju vlastita zapažanja, promišljanja, promatranja, prodiranja, pronicanja. Pronicao je u istinu duhom molitelja ali i tražitelja, psihologa ali i intelektualca-teologa. Teologa komu je teologija bila govor i razgovor s Bogom i o Bogu, teologija kao Božji govor čovjeku i danas, preko ukazanja. Nije bio naivan, nego otvoren. U svemu gledao Boga na djelu. Bog neizbrisiv iz tijekova i osobnih drama.

*****

Čovjeka je tražio, za čovjeka se brinuo. Ne samo riječima, nego i djelima. Tvarno. Na sve strane započinjao, sijao, prošao čineći dobro. Dijelio desno i lijevo, šakom i kapom. Prošao, prokrstario kontinentima, upravo kao Apostol narodâ, neumorno, iz mjesta u mjesto, iz jednoga zrakoplova u drugi, iz jedne zemlje drugu, ne mareći niti znajući za umor ni odmor. Prošao svim kontinentima i svugdje ostavio blistav i sjajan trag. Nosio blago u glinenoj, krhkoj posudi vlastita tijela koje se slomilo pod križem na Križevcu.

Umro je na znakovitu mjestu, podno Križa. Kao da s onoga mjesta prijela za u vječnost upire prstom u križ - poput Ivana Krstitelja: *Evo Jaganjca Božjega! On oduzima grijehe svijeta*, grijehe svakoga pojedinog čovjeka. On skida terete života! Proročka gesta, smjerokaz i putokaz prema vrhuncu Golgote. Kao da želi reći: Ne čovječe, nisi Sizif koji uzaludno i besmisleno gura strminom kamen svoga života prema vrhuncu, bogovima usprkos, nego si onaj koji ide za svojim Učiteljem, hodeći svojim i njegovim križnim putem. I nisi sam. Milijuni su se popeli na Križevac, svjedok je tome ono ugladeno i obrušeno kamenje na tome križnom putu. Milijarde nose svoje križeve, s vjekom u Isusa Krista. *Kad budem podignut, sve ću vas privući k sebi.*

Fra Slavko i Milona von Habsburg

Suvišno je nabrajati, ponavljati ili veličati njegova djela, nego moramo postaviti upitnike samima sebi. Fra Slavko je veliki ispit savjesti svakome pojedinačno i svima zajedno. Ispit savjesti Međugorju i Bijakovićima, ispit savjesti svima bez razlike. Njegova je ostavština i baština golema, prevelika. Bijaše sijač riječi i djela. Sijao zdušno i predano, ne čekajući na cvijet i plod. Znao je da je sve u Božjim rukama. Mnogo toga improvizirao, ali iz tih improvizacija stasala su vremenom trajna ostvarenja i djela kojima se i danas ljudi dive. Ponovno dokaz da Duh vodi u konačnici ono što je i započeo, što je pojedince nadahnulo!

Ispit je on savjesti našim obiteljima, roditeljima, mladima, najmlađima. Smijemo li mi ovdje u župi dopustiti da nam djeca ništa ne znaju o međugorsko-bijakovskim početcima? Jest, davna je to prošlost, koja je već prešla u legendu za sve nas koji smo to onodobno na svojoj koži i duši proživljavali, ali se pitam i pitam sve vas: Jesmo li dostojno, istinito i vjerno prenijeli one događaje te poruke onih prvih dana i događanja? Je li nam to ušlo u biće, pod kožu? Ili se sve gubi u nekoj sumaglici, nedohvatnoj daljini? Nije li sramota čuti od djece u župi, kad ih se pita za Brdo ukaza-

nja, da odgovore: *Pa tamo idu Talijani, ja ne znam što je onamo gore...* Koliko ste se puta sa svojom djecom popeli ondje? Nije ovdje mjesto nabrajati u čemu smo sve zašli s puta i zastranili, ali budimo u jedno sigurni: Gospodin može uskratiti milost, milost može presušiti. Ona je kao ljetni dažd koji se na jednom mjestu spusti, izlije, dogodi se prolom oblaka, a na drugom, susjednome, ostane sve suho i netaknuto. I kišnosni milosni oblak prođe...

A da je Međugorje samo Božje djelo dokazuje povijesni slijed. Da je nastalo u režiji fratara, nestalo bi kao i sva druga čisto ljudska djela i pokušaji. Vidio su u svemu bili aktualni neko vrijeme, ali im je uloga danas sporedna. Gospodin se s njima poslužio kao mi s ključem za paljenje vozila ili nekoga stroja. Kad se stroj pokrene, ključ postaje nebitan. Svećenici prvoga trenutka bili, otišli, povukli se s pozornice ili su u nebu. A Međugorje živi neovisno o tim čimbenicima. Upravo kao i Kristovo djelo u svijetu, u početcima Crkve i djela spasenja u svijetu: Svi su svjedoci prvih milosnih trenutaka završili život mučenički, ali na pozornici ostaje jedan: Krist Gospodin, Krist Kralj!

24. studenoga 2007.

BETLEHEMSKA NOĆ U GRECCIU

s. Lidija Glavaš

Cijela Umbrija obukla se u adventsko odijelo. Zvona s crkvenih tornjeva svojom zvonkošću razlijevala su svečane melodije koje su, već zorom, budile ljude porukom Radosne vijesti: Uspravite se i podignite glave jer približuje se vaše otkupljenje. Budni budite! Bdijte! Krist je pred vratima! Pripravite staze do svojih domova da može doći. Radujte se!... Blagost vaša neka je znana svim ljudima! Gospodin je blizu!

Kao u svakom povijesnom vremenu, tako i u ovom srednjovjekovnom, kršćani su trebali biti budni i bdjeti nad svojim stavovima i svojim duhovnim opredjeljenjima. Crkve su se punile svakim danom sve više. Dolazili su i mladi i stari, zdravi i bolesni, među njima i onaj gubavac koji nosi Franjin poljubac na svome licu. Majke su dovodile djecu i ostavljale ih bliže oltaru da bolje slušaju Božju riječ. Hladni umbrijski vjetar nadglasavao je cijeli kraj. Ptice su se sklanjale u svoje male tople nastambe, a vukovi, braća, kako ih je Franjo nazivao, šuljali su se oko obiteljskih dvorišta. Tako je prosinac, u pravom smislu, sjeo na svoje prijestolje. Unatoč svemu u cijelom kraju osjećao se život, radost, pripreme za dolazak Božića. Još je odjekivao prorokov ushit: Rosite nebesa odozgor, i oblaci, daždite pravednošću! Neka se rastvori zemlja da procvjeta spasenje, da proklija izbavljenje.

Franjo se u te dane, prosinca 1223., upravo vraćao iz Vječnog Grada, Rima noseći svoje potvrđeno Pravilo. Stigao je do Greccia i tu ostao sa svojom braćom. U duši je duboko osjećao blizinu Božića. Misli su ga odnijele u Betlehem gdje je godinu ranije boravio i doživio tajanstveno bogatstvo siromašne Isusove štalice. Srce ga je nagnalo da obnovi «uspomenu na ono Dijete koje je rođeno u Betlehemu... kako je bilo smješteno u jaslice i položeno na slamu u nazočnosti vola i magarca da bi se to moglo tjelesnim očima gledati». Njegova želja počinje se ostvarivati. Već u duši vidi sve one koji su došli u radost betlehemske noći. Vidio je sreću cijelih obitelji, a posebice ga je dirala radost djece koja su svojim rukicama htjela pomilovati malo

Dijete Isusa. Ovaj veliki svetac je u svakoj majci poštovao Mariju, u svakom je ocu prepoznavao Josipa, a svako maleno dijete mu je dragalo srce jer je nosilo milinu Djeteta Isusa.

Braća su s oduševljenjem prihvatila Franjin izazov. Napraviti pravu štalu, baš kao u Betlehemu. I da se tu služi sveta Misa i da dođu svi oni koji su se cijelo adventsko vrijeme okupljali oko euharistijskog stola u svojoj crkvi i u molitvenom ozračju svojih obitelji. Bila je to neobično lijepa i sveta želja. Blaženi je biskup, koji je i sam zadivljen Franjinim duhovnim izljevimima, s ljubavlju prihvatio i odobrio slavljene svete Euharistije. Događaj je toliko

Snimio Stipe Čavar

odjeknuo cijelim krajem da su ljudi sa svih strana, neki izdaleka, s upaljenim svijećama, u skupinama, hrlili pred špilju. Pjevali, molili, radovali se. Zvijezde s neba su se smješajući pridružile ovoj radosti. Brat mjesec je, ipak kao stariji brat, sve to nadgledao i budno pazio da bude sve u redu. Kada bi djeca bacila pogled prema nebu u ovoj svetoj noći, mjesec bi im šapnuo: vidim vas.

Točno u pola noći nebo je obasjala svjetlost. Ljudi su uzdigli svoje poglede da ih Nebo osvijetli i prosvijetli. Razigrane zvijezde nisu mogle skriti svoje veselje. Kao da hoće pokazati put i reći svim kraljevima i njihovim dvorjanima, svim boga-

tašima i njihovim podanicima, svim poglavarima Crkve i svijeta: Radujte se! Bez prestanka se radujte! Bog se rodio na zemlji i donio vam mir, a slavu nebu!

A Franjo se silno radovao vidjevši štalicu posutu slamom, a pokraj jasala vola i magarca koji su očito bili zbunjeni. Djeca su se tiskala da budu bliže štalici. Svaki čašak su iščekivala nešto novo, tajanstveno. Izvirivala, provirivala, okretala se da zapaze koji novi prizor. Za njih je ovo prekrasna noć koju nikada ne će zaboraviti. Nekada kasnije shvatit će da se u ovoj štalici čast iskazivala jednostavnosti, uzvisivalo se bogatstvo siromaštva, preporučivala i poticala poniznost. I u njihovu Grecciu

unjedrio se Betlehem...

Glas svetog Franje te noći bijaše neodoljiv, jasan i zvonak! Govoreći o rođenju Sina Božjega u malom gradu Betlehemu, nazivajući ga Betlehemskim Djetetom, osjećao se žar i zanos njegova srca. Ljudima je poručivao da je blagdan Božića svetkovina nad svetkovinama jer je Bog, postavši malenim djetetom, bio priljubljen uz ljudske grudi. A Majku njegovu Mariju cjelivao je izrazima neizrecive ljubavi jer nam je dala brata, uzvišenoga Gospodina.

I pod zvjezdanim nebom zajedno s ponoćnim vjetrom, mjesecom, zvijezdama, glasom čuka iz obližnjeg grma, zaorila se pjesma radosti u čast Božanskog Djeteta. Anđeli su plesali i obasjavali pjesmom mali Greccio, novi Betlehem, pozivajući sve bliže i daleke da dođu na poklon. Dođite na poklon! Dođite na poklon! Dugo je ovaj zov odjekivao planinom i uranjao u nje-dra dolina. Lica su se umbrijskih polja žarila od prohladnog vjetra, ali se nisu zbog toga tužila. Ova je noć sveta noć! Radost je liječila svaku tjeskobu i nelagodu. Sve se ujedinilo u zajednički hvalospjev Božjoj dobroti i ljubavi Djeteta Isusa. U ovoj najljepšoj noći svatko je sa sebe svukao ogrtač grijeha i divljine, i čovjek i priroda. A milina i blagost disala je čistoćom zajedno sa zrakom koji je nosio duše i srca prema vratima raja. Sve je bilo u znaku srca i ljubavi.

Ni u toj svetoj noći Franjo nije zaboravljao na svoje siromahe, na odbačene i gubave koji su bili dalje, na rubnim dijelovima gradova, i na sva druga stvorenja Božja. Htio je da svi slave, da se svi vesele u izobilju, da svi znaju da je rođeno Božje dijete. Stoga je želio i molio «da bogataši toga dana do sita nahrane siromahe i gladne... Kad bih se - rekao je - našao kod cara, zamolio bih ga da izda opću naredbu, da svi, kojima je to moguće, po putovima prospu žita i sjemenja da ptičice, a naročito sestre ševe, uživaju izobilje u dan takve svetkovine».

Uistinu, za Franju je Božić bio blagdan nad blagdanima. Postao je vječni zaljubljenik Djeteta Isusa. Od tada prave se jaslice za Božić po svim crkvama u kršćanskom svijetu da bi se što zornije predočio dolazak Boga među ljude. Franjo je uvijek jasan i znao je što želi. A želio je da ljudi budu živa slika Božje dobrote. Želio je da to nadasve budu njegova braća i njegove sestre.

GOSPINA UKAZANJA SU OHRABRENJE NARODU BOŽJEMU U TEŠKIM POVIJESNIM TRENUTCIMA

Razgovarao Krešo Šego

Naš sugovornik fra Ivan Dugandžić rođen je u Krehinu Gracu nedaleko od Međugorja. Profesor je novozavjetne egzegeze na Katoličkom bogoslovnom fakultetu u Zagrebu. Objavio je više knjiga, a ove godine i knjigu *Međugorje izbliza*, u kojoj su sabrani njegovi tekstovi na temu ukazanja Kraljice Mira.

Fra Ivane, u župi Međugorje radili ste ukupno pet godina, od 1970. do 1972. i od 1985. do 1988. godine. Prisjetite se kakva je bila ova župa prije 1981., a kakva poslije ukazanja. Mislim ponajprije na vjerski život i uopće život župljana?

Kad sam kao mlad kapelan prvi put djelovao u župi Međugorje, od 1970. do 1972. godine bila je to prosječna hercegovačka župa koja se ni po čemu nije posebno isticala. Brojila je 570 obitelji i oko 2.500 vjernika. Nedjeljom i svetkovinama slavile su se dvije svete Mise u župnoj crkvi i po jedna u filijalnim crkvama u Vionici, Šurmancima i Miletini. Tako je bio organiziran i vjeronauk. Nedjeljom je u Međugorju bio vjeronauk za srednjoškolce i ostalu mladež. S početkom ukazanja mnoge su se stvari počele mijenjati. Najveća novost bila je uvođenje večernje Mise i drugih pobožnosti vezanih uz nju, u čemu su župljani u velikom broju sudjelovali. Tu mislim na krunicu prije i poslije Mise, klanjanje Presvetom oltarskom sakramentu, čašćenje križa te križni put na Križevcu. Uopće, sakramentalni život u župi je osjetno porastao. Nastalo je i nekoliko molitvenih skupina među mladima.

Gdje ste se nalazili kad ste čuli vijest da se djeci u Bijakovcima ukazala Blažena Djevoja Marija?

Nalazio sam se u Franjevačkom samostanu na Humcu na dužnosti odgojitelja novaka. Može se reći da sam bio vrlo blizu.

S obzirom da ste dobro poznavali ljude u ovom kraju, s njima ste živjeli, nedaleko od Međugorja ste rođeni i odrasli, kako ste primili tu vijest?

S nevjericom, kao uostalom i svi drugi fra-

tri u samostanu. Prije toga čitao sam podosta o Gospinim ukazanjima, pogotovo o Lurdu i Fatimi. Kao teolog nisam imao nikakvih poteškoća glede mogućnosti ukazanja i njihove uloge u životu Crkve. Nije mi smetalo ni to što su vidioci uvijek ili djeca ili priprosti vjernici. No najednom sam bio suočen s činjenicom da se sve to događa tu u Hercegovini, u Bijakovcima, da se Gospa ukazuje djeci čije sam obitelji jako dobro poznao. Je li moguće? Zašto baš ovdje? Zašto baš njima? Nije li posrijedi nečija neslana šala? Ta pitanja su me zaokupljala prvih nekoliko dana. Polagano mi se nametnula usporedba s Natanaelovim pitanjem glede Isusova podrijetla iz Nazareta: „Iz Nazareta može li što dobro izići?“ (Iv 1,46).

Kad ste prvi put nakon 24. lipnja 1981. posjetili župu Međugorje, kakve ste dojmove stekli s obzirom na vjerski život i ponašanje djece?

Mislim da je to bio peti dan od početka ukazanja. Zajedno s fra Tomislavom Pervanom, koji je također bio u samostanu na Humcu, pošao sam u Međugorje. Moram priznati da smo išli više zbog fratara, fra Joze i fra Zrinka, nego zbog samih vidjelaca. Znali smo da im u svemu tome nije lako, pa smo htjeli njihovu muku podijeliti s njima. No zatekli smo u župnom uredu djecu vidoice i njihove roditelje, jer je fra Jozo sa svima pojedinačno razgovarao, tražeći i sam odgovor na pitanje što se zapravo zbiva. Dok su roditelji bili zbunjeni i uplašeni, djeca su djelovala vrlo odlučno i hrabro. Nisu pokazivala nimalo nesigurnosti u pogledu onoga što doživljavaju. Bila su uvjereni da vide Gospu i za to su spremno

svjedočila. Prijetnje tadašnje milicije kako će ih zatvoriti, ako ne prestanu o tome govoriti, nisu ih nimalo pokobile. Što se tiče pitanja njihova vjerskoga života, ona su u svemu bila kao i drugi njihovi vršnjaci.

Kao stručnjak za Sv. pismo, gdje smještate Gospina ukazanja, ne samo ova u Međugorju, već ukazanja koja su se dogodila u povijesti, npr. u Guadalupi, Lurdu, Fatimi...? Što Bog po njima želi poručiti?

Odgovor bih počeo od kraja. Bog ne želi ukazanjima nešto poručiti, već puno više pokrenuti i promijeniti. U Starom zavjetu Bog je to činio po prorocima koji nisu donosili novu objavu, već nove poticaje. Oni su sve u Izraelu, počevši od običnog puka pa do velikih svećenika i kralja, korili zbog nevjernosti savezu i zbog kršenja Zakona, pozivajući snažno na obraćenje. U Novom zavjetu i u povijesti Crkve nema više proročke službe u tom obliku, ali su teolozi uvjereni da je proročki element utjelovljen u Isusovoj majci Mariji, a da se najkonkretnije očituje baš kroz njezina ukazanja. Ona su ohrabrenje narodu Božjemu u teškim trenutcima povijesti i poticaj na djelovanje. U Guadalupi Gospa je pomirila urođenike i osvajače Meksika Španjolce te omogućila misioniranje i kristijanizaciju te velike zemlje, što misionarima prije nikako nije polazilo za rukom. Gospin poziv u Lurdu na molitvu, pokoru i obraćenje sredinom 19. st. značio je poziv kršćanima da se odupru sve snažnijem širenju bezbožne ideologije na tragu Francuske revolucije. U Fatimi je, nakon pobjede komunizma u Rusiji koja je značila prijetnju cijelomu svijetu, vratila nadu kršćanima obećavši pobjedu svoga Prečistoga Srca. Ozbiljnost Gospina poziva u Međugorju na molitvu za mir u svijetu lakše je shvatiti kad se ima u vidu koliko je otvorenih ratnih žarišta danas u svijetu, a pogotovo pri pomisli da bi sve to moglo biti samo uvod u veliki požar.

Obično se kaže da je objava dovršena. S toga motrišta gledano, proturječi li privatna objava Svetom pismu, ili pak pomaže da se Sveto pismo živi dublje?

Privatna bi objava proturječila Svetom pismu samo ako bi tvrdila nešto što se ne nalazi u njemu ili što bi izravno proturječilo objavi koju Sveto pismo sadrži. No budući da je privatna objava samo poziv i poticaj, ona pomaže da se poruke Svetoga pisma u konkretnim okolnostima života bolje shvate i ostvare.

Poruke koje Kraljica Mira u Međugorju daje vidiocima za jedne su ponavljanje prejednostavnih riječi, po drugima pak putokaz u molitvenom i općenito životu vjer-

Fra Ivan s hodočasnikom, Međugorje, 1984.

nika. Kako ih treba, odnosno kako ih Vi čitate?

Biblijska poruka je u biti sva jednostavna, ali je i vrlo zahtjevna. I to je glavni razlog što ju nije lako ostvariti. Zato su starozavjetni proroci uvijek iznova opominjali i poticali narod. Zato je i Isus bio tako strpljiv sa svojim učenicima, predbacujući im kako su spori u shvaćanju i prihvaćanju njegova učenja. To se prepoznaje i u brojnosti Gospinih, kako rekoste, za neke prejednostavnih poruka, koje oni valjda zbog toga ni ne pokušavaju uzeti ozbiljno i pretvoriti u život.

Često se može čuti argument koji ide protiv autentičnosti ukazanja kako sve to ovdje predugo traje. Može li se iz poruka razumjeti razloge toliko dugog Gospina ukazivanja u međugorskoj župi? Kraljica Mira u porukama i o tome govori?

Protiv autentičnosti ukazanja čuo sam različite razloge. Jedan od tih je i tako dugo trajanje ukazanja. Čini mi se da najmanje poteškoća s time imaju bibličari. Možda zato što bolje od drugih teologa znaju da Bog nije bio svemoguć samo u stvaranju svijeta, već da je to i danas i drugo, da je u svom djelovanju slobodan, nepredvidiv i drukčiji od naše predodžbe o njemu. Njegovo djelovanje možemo pratiti s čuđenjem ili divljenjem, već prema tome. No ne možemo propisivati kakvo bi trebalo biti, jer to bi značilo ograničavanje Božje

svemogućnosti i slobode. Kao najsigurniji kriterij njegova djelovanja ostaju plodovi koji u Međugorju uopće nisu upitni, ali osporavatelji autentičnosti žele i to bagatelizirati tvrdeći kako je sve to moguće u svakoj drugoj crkvi. Samo onda ostaju dužni odgovora, zašto se to ne događa u svakoj crkvi?

Vratimo se prvim danima ukazanja koja su jednostavno snažno uzburkala ne samo ovu župu, već i tadašnju državu pa, može se bez pretjerivanja kazati, i svijet. Jesu li očite promjene u životu vjernika, jesu li ukazanja učinila ljude, ali i društvo, drukčijima?

Na to pitanje nije lako odgovoriti pojednostavljeno s da ili ne. Jer, tko može, primjerice, ocijeniti stanje svoga vlastitoga duhovnog života? Tko može reći je li posljednjih godina napredovao ili nazadovao? Koja su mjerila za to? Biblija ne govori o Bogu koji djeluje na čovjeka na točno prepoznatljiv način, već svjedoči o njegovu pokušaju da pozove i pokrene čovjeka računajući uvijek s njegovom slobodom. Možemo reći da se Bog pritom svjesno upušta u rizik da bude neshvaćen ili, štoviše, odbijen. Zato i u ovom slučaju možemo tek govoriti o tome zanimaju li se ljudi zbog Međugorja više za Boga nego bi se inače zanimali. Ako u Međugorje dolaze ljudi iz onih zemalja gdje su crkve sve praznije i gdje je molitva gotovo posve utihnula, a nitko zbog toga pro-ročki ne diže glasa, to je zato što u Međugorju

prepoznaju Crkvu koja moli i slavi i koja pruža nadu za budućnost. Ako su to hodočasnici koji u svom životnom okruženju čuju moderne proroke koji tvrde kako je religija stvarni istočni grijeh ovoga svijeta, pa ta „avet“, Bog, mora nestati iz života ljudi (R. Dawkins, C. Hitchens), njima je Međugorje znak kako se Bog ne da protjerati iz ovoga svijeta. To bi se možda moglo smatrati i glavnom porukom Međugorja.

Kad bi Vas netko tko ništa ili posve malo zna o Međugorju i porukama Kraljice Mira upitao kakvi su plodovi toga što se dogodilo u lipnju 1981. i događa se do dana današnjega, što biste mu odgovorili? Koji su plodovi Međugorja?

Jednim dijelom na to pitanje već je odgovoreno u prethodnom odgovoru. Može se, doduše, izračunati koliko se sati svaki dan u Međugorju ispovijeda, koliko se Misa slavi i pričesti podijeli, ali tko može izmjeriti stvarne plodove u dušama ljudi. No sigurno je da u Međugorju ljudi iz cijeloga svijeta nalaze sigurnost da Bog nije okrenuo leđa ovom svijetu koji ga želi protjerati. Nadalje u Međugorju hodočasnici koji bolno doživljavaju kako pred njihovim očima izumire Crkva ljudskoga planiranja, dogovaranja, organiziranja, prestrukturiranja, sjednica, rasprava, protesta i osporavanja počinju otkrivati Crkvu kojoj je u središtu otajstvo i koja živi snagom vjere, molitve i slavljenja sakramenata. To smatram glavnim plodom Međugorja i velikom nadom za Crkvu budućnosti.

Za kraj, što biste, kao svećenik koji rado dolazi u Međugorje - uostalom ovdje ste i započeli svoj svećenički život - savjetovali župljanima kako sačuvati sav onaj žar kojim su prihvatili Kraljicu Mira, ali i sve koji su ovdje došli i dolaze potražiti mir, duševno i tjelesno zdravlje, moliti se?

Na to pitanje imamo odgovor već u Novom zavjetu: „Raspiruj milosni dar Božji“ (2 Tim 1,6). Župljani ne smiju zaboraviti da je riječ o daru Božjemu koji obvezuje. Dobro je da se često sjećaju onoga početnog žara kojim je taj dar u počecima urodio u njihovu životu i da ga trajno raspiruju molitvom i sakramentalnim životom. U međuvremenu mnogi su sagradili lijepe kuće, primaju hodočasnike i od toga pristojno žive. To je potrebno i po sebi dobro. No da nije bilo ukazanja, ništa od toga ne bi bilo. Isto tako sve bi to netragom nestalo kad bi, ne daj Bože, presahnuli plodovi ukazanja u samoj župi. Zato je vrlo važno da župljani hodočasnicima budu u prvom redu svjedoci vjere, kao što su često i hodočasnici njima svjedoci.

MEĐUGORJE - VELIKO ČUDO BLAŽENE DJEVICE MARIJE U NAŠEM VREMENU

Prevela s. Marija Edita

Maria Vallejo-Nagera priznata je i poznata španjolska spisateljica, koja živi u Londonu. Neke od njezinih knjiga izrazito su duhovnog karaktera (Glasnik u noći, Kazna anđela, Crni mjesec). Razgovor s njom o iskustvima u Međugorju objavili smo u Glasniku mira za kolovoz 2006. U ovom broju donosimo njezino iskustvo objavljeno na web stranici Reina del Cielo, broj 240, 4. studenoga 2007.

Živjeti u Londonu značilo je veliko olakšanje dok je rat harao jadnom i smrtno ranjenom Bosnom i Hercegovinom. Sjećam se da sam se tada osjećala sigurnom i povlaštenom dok sam užasnuta gledala dokumentarce i slušala vijesti o velikom nasilju te ljudske klaonice. "Daleko smo od opasnosti...", mislila sam u sebi dok sam promatrala svoje male blizance kako se igraju u našem domu u Londonu. Kao Španjolka, puno puta sam u djetinjstvu slušala kako su moji roditelji pričali o ratnim događajima u mojoj zemlji za vrijeme Građanskog rata. Moji roditelji tada su bili mala djeca kad je mržnja, krv i srdžba pokosila Španjolsku, ali meni je to bilo daleko, nisam bila svjesna veličine tih strahovitih pričanja.

Moj otac često bi ponavljao: "Koliko sam mjesece gladovao... Zato ne podnosim kada ti, kćeri moja, i jedan zalogaj ostaviš u tanjuru. Kad bi samo znala što je rat, ne bi to činila! Da si uistinu pretrpjela glad, ne bi bacila ni jednu mrvicu kruha." Tada sam shvatila koliko sam bila sretna u životu što nisam prošla kroz taj pakao. Zato, kad sam čula za brutalne događaje u bivšoj Jugoslaviji, shvatila sam da me Božja ljubav opet zaštitila na poseban način.

Prve spoznaje o ukazanjima u Međugorju

Svijet je sramotno gledao rat i zato sam ostala iznenađena kad su moje dvije najbolje prijateljice javile da planiraju posjetiti jedno malo izgubljeno mjesto zvano Međugorje u planinama Bosne i Hercegovine. "Jeste li vi lude?", pitala sam ih sva prestrašena dok sam uživala na ručku u jednom modernom restoranu u Londonu. "Pa u toj zemlji je rat!", upo-

zorila sam ih. "Da, znam", odgovorila je jedna od njih. "Ali baš tamo kamo idemo nije se ništa dogodilo, barem za sada..." "Kako je moguće?", pitala sam u nevjerici. "Sve je uništeno bombardiranjem u toj zoni..."

Zatim su mi obje oduševljene počele pričati sve što su znale o događajima u Međugorju: o navodnim ukazanjima koja se događaju već duže vrijeme; dosadile su mi pričajući o mladim i tvrdoglavim vidiocima koji su stalno tvrdili da vide Majku Božju. Opisale su mi i čudesa koja su se dogodila u tom malom mjestu i koja komunisti nikada nisu mogli znanstveno objasniti. Pričale su mi o poznatom fra Jozi, župniku tog mjesta, koji je stoički podnio fizička i psihička mučenja kojima ga je podvrgnula Titova milicija kad su počela ukazanja. "Odlučile smo ići tamo", ponavljale su mi nekoliko

puta unatoč mojoj molbi da budu razumne. "Zašto?", uzviknula sam, rastužena na koncu. "Zar ste tako naivne da želite postati junakinje u tom paklu bez rješenja? Još ćete dobiti metak u glavu što ste bile nerazborite! Učinit ćete strašnu glupost!" "Ali mi samo želimo tamo moliti...", odgovorile su mi pomalo sramežljivo. "Molim vas, možete moliti ovdje, u Londonu, gdje nema rata, tu imate crkva na sve strane!"

Vjera mi je bila slaba i nestalna

Moram priznati da je tada moja vjera bila slaba, iako sam se cijeli život smatrala katolkinjom. Bila sam neka vrsta "socijalne katolkinje", uvijek se dosađujući na sv. Misi. Nisam zaista razumjela puno dijelova Mise i nastojala sam puno puta ne ići nedjeljom u crkvu. Roditelji su me odgojili u kršćanskom ozračju, pohađala

sam katoličke škole, ali u svom srcu nisam osjećala stvarnu Božju nazočnost. Ljubav Kristova nije bila prisutna u mom životu. Bog Otac je bio veliki neznanac za mene, prijatelj za kojeg sam znala da postoji ali koga mi još nitko nije predstavio kako treba. Odlazila sam na nedjeljnu Misu reda radi, a ne stoga što sam to željela. Nisam htjela narušiti nedjeljni sklad u očinskom domu, tako da sam se jednostavno smatrala dužnom ići na nedjeljnu Misu. U Španjolskoj je tada bilo tako. Kako su obitelj, prijatelji i znanici išli na Misu, išla sam i ja.

Budući da je moja vjera bila tako slaba i nestalna, nisam mogla drugo nego nagrditi svoje prijateljice za vrijeme onog ručka u Londonu 1998. godine. Ponavljala sam im uporno da su izabrale nerazuman i smiješan način kako bi se približile Bogu. Naši su supruzi, uz puno truda, postigli dobro plaćen posao koji nam je omogućivao bezbrižan i lagodan život. Bile smo mlade majke, sretne supruge i imale smo prekrasnu djecu. Jednom riječju, imale smo sreću u rukama ili smo barem tako mislile... Moj jad je sve više rastao pri onom ručku i obuzimale su me neke misli. Bilo je apsurdno da dvije prijateljice, koje sam smatrala inteligentnim i dobrim majkama, reknu takve gluposti.

Zar je ludost žediti za Božjom ljubavlju?

Jesu li možda postale nerazborite? Nisu li se možda povele za kojom fanatičnom grupom vjernika čije bi im ideje mogle nauditi? Ponovno sam ih pokušala odvratiti koristeći sve logične argumente. Bez sumnje, bila je ludost upustiti se u čudnu duhovnu avanturu, putovati i hodati po opustošenoj i opasnoj Bosni te 1998. godine. Bila sam oštra prema njima, poštena i iskrena, i prihvatile su moj prigovor ponizno i spuštenih očiju. Njihovo prihvaćanje mojih prigovora još me više razljutilo. "Vas ste dvije lakomislene romantičarke!", uzviknula sam bespomoćno. "Kakva ludost, niste ni katolkinje. Ne ćete razumjeti ništa od svega što će vam tumačiti u tom nepoznatom mjestu među tenkovima. Čudi me da vjerujete u te smiješne laži šestero mladih katoličkih prevaranata u jednom izgubljenom mjestu u vihoru rata".

Nakon trenutaka napete šutnje, jedna se od mojih kolegica na koncu usudila upitati me: "Smatraš nas ludima samo zato što želimo moliti na jednom

svetom mjestu? Zar je ludost žediti za Božjom ljubavlju? Je li ludost u trenutcima duhovne milosti htjeti pomoći onima koji najviše trpe?" "Vi ste lude što vjerujete u sve to... Kako možete vjerovati da događaji u Međugorju, o kojima su vam pričali, mogu biti istiniti! Molim vas..." "Zadesit će vas nesretna smrt u tom mjestu", odgovorila sam očajno. U tom trenutku osjetila sam nečiju blizinu, kao da je netko dotaknuo moja leđa u visini ramena. I to biće ili prisutnost je progovorila momu srcu...

san kao kristal, tih i nježan. "Dodi, ne boji se...", govorio mi je. Tada sam, ni sama ne znam kako ni zašto, izgovorila riječi koje će zauvijek promijeniti moj život, moju obitelj i profesiju. "Uistinu ne znam zašto to govorim, ali čini mi se da ću ići s vama u Bosnu... Ići ću kada svrši rat." Moje prijateljice su se pogledale nekoliko puta bez riječi, iznenađene i srca puna nepoznanica... Nekoliko mjeseci kasnije uputila sam se prema nepoznatom i sjela na zrakoplov za Split u pratnji male skupine prijatelja, velikog broja nepoznatih anglikanskih hodočasnika i jednoga starijeg svećenika. Srce mi je drhtalo kao list na vjetru. I dalje sam bila

Ne boj se

"Zašto se toliko bojiš upoznati me", rekao je tihim i nježnim glasom. "Ne boj se. Dodi. Čekam te u Međugorju." Naglo sam se okrenula, silno zbunjena, ali iza sebe nikoga nisam vidjela. "Tko mi je govorio? Što se događa?", rekla sam skoro nesvjesno. Moje dvije prijateljice su me gledale iznenađene. "Tko mi je govorio na... na španjolskom?", ponovno sam pitala, sva u čudu. Činilo se da bučni gosti u restoranu ne svraćaju pozornost na nas. "O čemu pričaš", rekla je jedna od mojih prijateljica, "nitko ti nije govorio na španjolskom. Ti si u biti bila jedina koja si nam govorila i to vrlo uvjerljivo..." Počela sam drhtati... Nešto ili "netko" je bio u tom restoranu, govorio mi je španjolski, ali nikoga nisam mogla vidjeti.

Ta prisutnost obuzimala je sve više moje srce i moj razum i njezin glas bio je ja-

uvjerena da je sve to bila velika glupost, Međugorje sa svojim pričama, sve jedna šaka laži. Ali unatoč tih osjećaja, osjećala sam se potaknuta učiniti tu ludost sjećajući se onoga čudnog iskustva koje sam doživjela u londonskom restoranu. Nakon tog doživljaja, malo ili skoro ništa nisam istražila o Međugorju i o tobožnjim ukazanjima Majke Božje šestero mladih. Samo sam promatrala radost svojih prijateljica svaki put kad bi se vraćale. Zatomila sam u srcu svoje strahove i slijedila tu želju koja me je pritiskala: ići s njima prema onim govim planinama koje su prije kratkog vremena pretrpjele ljudsku mržnju do neslučenih razmjera.

Moj prvi dan boravka u Međugorju bio je razočaravajući. Malo mjesto, nije bilo ničeg drugog doli jadnog naroda.

(Svršetak u sljedećem broju)

BOŽIĆ - SLUTNJA DRUGAČIJEG

s. Dominika Anić

Govor o Božiću je svojevrsna odvažnost otvaranja duše Otajstvu svetkovanja, prijanjanje uz blagdansko raspoloženje koje nas barem nakratko spašava od „sive svakidašnjice“ i njezinih prisila. Vođeni čežnjom iskoraka, dospijevamo u neke svjetlije prostore s novim doživljajima koji nam svjedoče da bi život mogao biti i drukčiji, kad je već moguće barem pokoji dan provesti na posve drukčiji način od onog što nam neumoljiva svakidašnjica servira svakoga jutra iznova. Da ne bismo zaboravili na tu spašavajuću mogućnost, kroz godinu su se razasuli blagdani kao svjetionici što nas čekaju s naših uzburkanih plovidbi, i kao topli dom što nas prima poslije ne znam kakvih etapa duga i prašnjava putovanja. Jedan od takvih svakako je Božić. A još više to je vrijeme njegova iščekivanja, došašće.

Neka blažena slutnja koja nam bri-di u srcu „najavljuje da nas svaki-dašnjica još nije sasvim potrošila“ (Bajsić). I da Božić ne znači tek nekoliko slobodnih dana, bolju trpezu, zajedništvo sa svojim, nego da je ovaj blagdan puno više od toga. On je svetkovanje života, Božjega dolaska i ostanka s nama ljudima.

Riječ ljudima izručena

Možda nas baš zato ovi blagdani neodoljivo povezuju s djetinjstvom i njegovom slobodom, s vremenom kad se sve činilo mogućim. Ta vremena čuvaju najdublja i najljepša sjećanja koja im i sada daju neki tajanstveni ali nama tako stvaran okus. Ona nas uvijek iznova podsjećaju da je ono najljepše još uvijek pred nama i da iščekivanje ne znači dosadu već buđenje čežnje. Iščekivanje da nas pohodi Riječ koju je Bog u jednom trenutku ljudske povijesti izgovorio i izručio ljudskom krilu, ljudskoj egzistenciji, ljudskoj sudbini - postavši dijete. Od tada do dana današnjeg Riječ njegova ostaje izručena ljudskom pristanku ili odbijanju. Ona nikada ne čini nešto nasilno, ne prodi-re u ljudsko srce uzvišenim govorima, niti ulivenim znanjem. Ona dolazi tiho, bez buke, i zato često ostaje neprepozna-

ta, neprimljena, neudomljena. Bog dolazi tako jednostavno, rekli bismo tako obično, posve ljudski. Dolazi kroz otajstvo rađanja od majke. U betlehemske štali započeo je put rađanja Božanske riječi u ljudskoj povijesti i u ljudskome srcu. Prolazi Riječ Božja pokraj ljudskih zatvorenosti, zauzetosti, umora, rezignacija, očaja... i čezne roditi se kao mir, utjeha, radost, smisao, istina. A čovjek - u žurbi da pripremi sve za Božić - ne prepoznaje onoga koji u sebi nosi sve što nam je potrebno. U žurbi i zauzetosti oko izvanjskoga gubimo ono unutarnje. Sporedno nam tako često zamjenjuje bitno. Božić nam se pretvara u folklor, ostaje neutjelovljen u našem svakidašnjem životu i time nas samo ispražnjuje od smisla. Osjetimo duboku depresiju i neku neobjašnjivu nemoć, ponekad i ljutnju, jer nismo uspjeli od Božića dobiti očekivano.

Bog dolazi jednostavno

Jednostavnost Božjega dolaska među ljude krije u sebi nevjerovatnu snagu za dublje bogoljublje i čovjekoljublje. To je

smisao ovoga zastanka pred tajnom Božića. Ako to nije, onda sve biva uzaludno, sve ostaje samo neostvarena čežnja. Čini nam se da je prije bilo lakše božićevati na ovaj, možemo reći, prirodni način. Danas se za takav stav treba izboriti. Da slavljе pretvorimo u svetkovanje, potrebno je učiniti svojevrstan napor, promišljen izbor i odlučnost u odupiranju reklama-ma i površnostima koje u nama proizvo-de umjetne želje i potrebe, koje su daleko od stvarnih.

Potrebno je izboriti se za istinsko veselje koje nije moguće imati bez mira u srcu, opredjeljenja samo za dobro, iskora-ka iz naših ljudskih uskoća, zavisti, nepodnošenja. Zagledanost u oči Djeteta iz Betlehema oslobađa nas od sebične zagledanosti u nas same, od pristajanja uz jake i moćne. Potiče nas da napravimo odmak od naših rana, povrijeđenosti, od lažnih veličina i krivih skromnosti. Božić nas poziva da se odrekemo svog shvaćanja poniznosti i učimo od Djeteta koje je neposredno, iznutra slobodno, koje u svojoj otvorenosti grli svakoga.

Bog dolazi tako jednostavno, rekli bismo tako obično, posve ljudski. Dolazi kroz otajstvo rađanja od majke. U betlehenskoj štali započeo je put rađanja Božanske riječi u ljudskoj povijesti i u ljudskome srcu. Prolazi Riječ Božja pokraj ljudskih zatvorenosti, zauzetosti, umora, resignacija, očaja... i čezne roditi se kao mir, utjeha, radost, smisao, istina. A čovjek - u žurbi da pripremi sve za Božić - ne prepoznaje onoga koji u sebi nosi sve što nam je potrebno. U žurbi i zauzetosti oko izvanjskoga gubimo ono unutarnje. Sporedno nam tako često zamjenjuje bitno. Božić nam se pretvara u folklor, ostaje neutjelovljen u našem svakidašnjem životu i time nas samo ispražnjuje od smisla.

Tajna Božjega dolaska među nas daje nam utjehu u našim ljudskim zapetljanostima, nesnalaženjima, nevjericama. I kad nam biva neshvatljivo da dobrota tako teško pronalazi put do čovjeka, a zloća i potkupljivost se tako lako uvlače u sve strukture društva, vjerovati nam je da jedino tajna Boga čovjekom postalog nosi u sebi utjehu. Jer ta Tajna u Isusu Kristu donosi svjetlo u našu tamu. I onda kada je „štala,, naše duše vlažna i hladna, i kad

se suočimo s prezirom i odbijanjem ljudi, i kad nas stižu prijeteće onih s „vrha“ za koje znamo kako su i kakvim sredstvima onamo došli. Ostaje nam samo vjera i nada da će Bog, koji je prognan u štali završio, biti uza sve one koji se za zahtjevnost njegovu odlučiše. Bit će blizu svima koji uz zahtjevnog Boga pristaju unatoč ponudama jeftinoga, udobnoga i manje zahtjevnog Božića.

Ostaje nam slutnja drugačijeg Božića.

SAN O DVA STUPA

(Jedan od poznatijih Don Boscovih snova ispričan uvečer 30. svibnja 1862.)

«**M**ožete li zamisliti, reče, da ste sa mnom na morskome žalu ili na osamljenom grebenu i oko sebe ne vidite ništa osim mora. A na prostranoj pučini mnoštvo lađa spremnih za borbu.

Naoružane su topovima i puščanim nabojevima, oružjem svake vrste, zapaljivim tvarima, čak i knjigama. Lađe se približavaju jednoj mnogo većoj i višoj od drugih, pokušavajući je napasti željeznom kljunom pramca, da bi je zapalili i što više oštetili.

Tu veličanstvenu lađu, posve ukrašenu, prate mnoge druge lađice i od nje primaju zapovijedi kako se braniti od protivničke flote. Ali vjetar je njihov protivnik. Čini se da i uzburkano more ide neprijatelju na ruke.

Nasred morskog pučine dižu se iz valova dva velika stupa, vrlo visoka, malo udaljeni jedan od drugoga. Na jednome je kip Bezgrješne Djevice, a ispod njega je široki natpis: AUXILIUM CHRISTIANORUM [**pomoć(ni- ca) kršćana**]; na drugom stupu koji je mnogo viši i krupniji nalazi se HOSTIJA razmjerna veličini stupa, a ispod nje natpis: SALUS CREDENTIUM (**spas onih koji vjeruju**).

Vrhovni zapovjednik velike lađe, koji je Rimski prvosvećenik, vidjevši razjarenost neprijatelja i nevolju u kojoj se nalaze njegovi vjernici, sazove oko sebe kormilare sporednih lađa da odluči što i kako dalje (Prvi vat. sabor?). I popnu se na lađu

i okupe se oko pape. Poslije održanog skupa, dok se oluja pojačavala, kormilari su se vratili na svoje lađe.

Kad se more malo smirilo, papa po drugi put oko sebe okupi kormilare (Drugi vat. sabor ?), dok glavna lađa slijedi svoj tijek. Ali evo opet velike oluje. Papa je za kormilom i svom snagom lađu usmjerava prema ona dva stupa s čijih vrhova naokolo vise mnoga sidra i velike kuke s lancima.

Neprijateljske lađe pokušavaju ih napasti i potopiti: jedne sa spisima, knjigama, zapaljivim tvarima bacajući ih na palubu, a druge topovima, puškama... Borba biva sve žešća, ali uzaludni su njihovi napori: velika lađa plovi sigurno i slobodno. Tu i tamo biva pogođena, pojavljuju se sa strane široke i duboke pukotine, ali odmah zapuše blagi povjetarac s dvaju stupova i pukotine se odmah zatvaraju.

U međuvremenu neprijateljski topovi zapucaše, puške i svako drugo oružje odjekivaše, mnoge lađe bijahu pogođene i potopljene. Tada razjareni neprijatelj počne napadati iz blizine: rukama, pesnicama i psovkom.

Izenada papa pade, teško pogođen. Pomoglo mu se, ali pade i drugi put i umire.

Odzvanja neprijateljski pobjednički poklik; na njihovim lađama primjećuje se neizreciva radost. Ali netom je papa umro, na njegovo mjesto došao je drugi papa. Oku-

pljeni kormilari su ga tako brzo izabrali, da je vijest o papinoj smrti i o izboru novoga pape išla usporedo. Neprijatelj je počeo gubiti samopouzdanje.

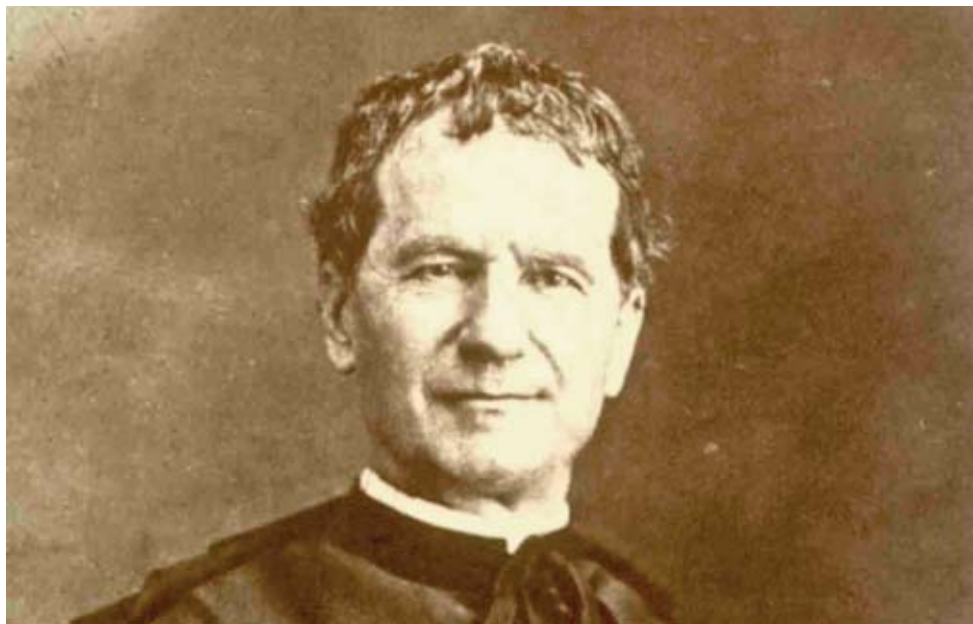
Novi papa, uklanjajući svaku prepreku, dovodi lađu među **dva stupa**. Lancem koji visi s prove veže je za sidro stupa na kojem je Hostija, a lancem koji visi s krme veže je za sidro koje visi sa stupa na kojem se nalazi Bezgrješna Djevica.

Tada nastaje veliki zaokret: neprijateljske lađe bježe, raspršiše se i međusobno se napadaju. Jedne se potapaju i hoće potopiti druge, dočim lađe koje su s papom pobijedile, idu se vezati za dva stupa. Na moru je zavladao veliko zatišje.»

U ovom času don Bosco pita don Rua: Što misliš o ovom snu?

Don Rua odgovori: Čini mi se da je papina lađa Crkva, lađe su ljudi, more je svijet. Oni koji brane veliku lađu su dobri, privrženi Crkvi; drugi su njegovi neprijatelji koji je udaraju svakom vrstom oružja. Dva stupa spasa su, čini mi se, pobožnost prema **Presvetoj Djevici i Presvetom oltarskom sakramentu**.

Dobro si rekao - komentira don Bosco: Treba samo nešto ispraviti. Neprijateljske lađe su progonstva. Pripremaju se vrlo teške muke za Crkvu. Ono što je do sada bilo, nije ni slika onoga što će se tek dogoditi. Ostaju samo dva sredstva da se čovjek spasi iz ove pometnje: **Pobožnost Blaženoj Djevici Mariji i česta sveta pričest**.

U MEĐUGORJU SAM SE PONOVRNO RODILA

U studenom su u Međugorje hodočastile Mirjana Ravlić i Marija Vučak iz Osijeka. Mirjana je župnom uredu dostavila pismo uz koje je priložila medicinsku dokumentaciju o izlječenju. U pismu je napisala kako joj je prije dvanaest godina, u 41. godini života, dijagnosticiran karcinom dojke. Slijedila su zračenja, kemoterapije, brojni odlasci liječnicima...

Višnja Spajić

Kako je vrijeme prolazilo, mislila je kako je pobijedila opaku bolest. No, prije dvije godine slijedio je novi kirurški zahvat na vratu - metastaza karcinoma dojke. Ponovno kemoterapije, zračenja, puno jače doze teških lijekova... Naknadno je utvrđeno kako je dijagnoza njezine bolesti u stvari - planocelularni karcinom baze jezika.

Nova teška dijagnoza

„Ovoga puta zaista nisam mogla dalje, znajući da me čeka užas i pakao, i da će život i smrt postati izjednačeni. Hoću li preživjeti ovu do sada najtežu operaciju? Suze, bol i tuga u obitelji, a ja moram biti hrabra, tješiti djecu i supruga, moram dalje... Ne, ne predajem se“, stoji u pismu koje je gospođa Mirjana uputila međugorskom župniku.

Nekoliko dana nakon operacije došla je u Međugorje i, kako dalje piše, „tamo saznajem nešto što ranije nisam znala“. Zaujetovala je da će dolaziti u Međugorje zahvaljivati Majci Božjoj i Isusu i, ako preživi, ispuniti sve što bude tražio od nje...

„Prije toga nisam bila praktična vjernica... Spoznala sam strahote i užas u ovoj bolesti i tada shvatila što je naš ljubljani Isus bez i jednog grijeha morao proći radi nas i radi grijeha naših. Od tada svakodnevno pronalazim spasenje u molitvi. Izgubila sam 23 kg na težini, ali vjera u meni jačala je moj duh i spoznala sam da moja Gospa, čuvajući me, ima plan sa mnom.“

Zahvaljujem Gospi

Gostujući u emisiji Radiopostaje «Mir» Međugorje, gospođa Ravlić rekla je i ovo:

„Međugorje je za mene ponovno rođenje. Takav osjećaj nigdje nisam doživjela. Svi koji dođu i iskreno se mole te nastave živjeti s molitvom, sigurno će spoznati Majku Božju i mir. Ja Gospi zahvaljujem i uvijek

ću joj dolaziti. Gospa je moje ozdravljenje potvrdila i prije ovog papira kojeg držim na kojem liječnici potvrđuju da sam ozdravila, da je bolest nestala. Gospa je to potvrdila prije njih i zato joj zahvaljujem u svoje i u ime moje obitelji.“

U Međugorju vlada poseban mir

Marija Vučak, Mirjanina prijateljica, u Međugorje je prvi put došla 1983. I za tog prvog posjeta, silazeći s Brda ukazanja, spoznala je da će se opet i opet vraćati. Dolazi nekoliko puta godišnje i nastoji živjeti Gospine poruke. „Preporučam svima da žive po Gospinim porukama, da mole i poste jer će tako zadobiti mir. Svi otvorite srca, jer kroz srce sve dolazi; odlazite često na svetu Mise.“ Za Međugorje kaže: „U njemu vlada poseban mir, poseban odnos svećenika prema toj masi ljudi koja dolazi. To su predivni ljudi koji nikada nikoga nisu odbili. Nikada nisam čula, a godinama dolazim, da nisu bili ljubazni. To je dar, tu je Gospa, tu je Bog.“

KATOLIČKI KALENDAR 2008.

SIJEČANJ

U 1 **NOVA GODINA**
S 2 Bazilije Veliki, Grgur Nazijanski
Č 3 **Ime Isusovo**, Geneveva, Cvijeta
P 4 Anđela Folinjska, Dafroza, Borislava
S 5 Telesfor, Gaudencije, Emilijana
N 6 **BOGOJAVLJENJE, VODOKRŠĆE, TRI KRALJA**
P 7 Rajmund, Rajko, Lucijan
U 8 Severin, Teofila
S 9 Julijan, Žviko
Č 10 Agaton, Dobroslav, Grgur X.
P 11 Honorat, Neven, Higin
S 12 Ernest, Tatjana
N 13 **KRŠTENJE ISUSOVO, Hilarije, Veronika**
P 14 Feliks, Srećko
U 15 Pavao pust., Anastazija, Stošija
S 16 Marcel, Oton, Mislav
Č 17 Antun opat, Vojmil
P 18 Priska, Liberata
S 19 Mario, Kanut, Ljiljana, Marta
N 20 **3. NED. KROZ GOD., Fabijan i Sebastijan**
P 21 Agneza, Janja, Ines
U 22 Vinko, đakon i muč., Anastazije, Irena
S 23 Emerencijana, Ema, Vjera
Č 24 Franjo Saleški, Bogoslav
P 25 **Obraćanje sv. Pavla ap., Ananija**
S 26 Timotej i Tit, Bogoljub, Tješimir
N 27 **4. NED. KROZ GOD., Angela Merici**
P 28 Toma Akvinski, Tomislav
U 29 Valerije, Konstancije, Zdeslav
S 30 Martina, Gordana
Č 31 Ivan Bosco

VELJAČA

P 1 Brigita, Miroslav, Sever
S 2 **SVIJEČNICA, PRIKAZANJE GOSPODINOVO**
N 3 **5. KROZ GOD., Blaž, sv. Vlaho**
P 4 Andrija Corsini, Veronika Jeruz.
U 5 Agata, Dobriča, Jagoda, Silvan
S 6 **Pepelnica, Čista srijeda (post i nemrs)**
Č 7 Blaženi Pio IX., (Širokobriješki mučenici)
P 8 Jeronim Emilijani, Jerko, Mladen
S 9 Apolonija, Sunčana
N 10 **1. KORIZMENA, Bl. Alojzije Stepinac**
(Večernja Misa za franjevačke i druge mučenike)
P 11 **Gospa Lurdaska**, Mirjana
U 12 Eulalija, Zvonimir, Damjan
S 13 Katarina Ricci, Božidarka, Foska (**kvatre**)
Č 14 Valentin, Zdravko (Mostarski mučenici)
P 15 Klauđije Colombier, Vitomir (**kvatre**)
S 16 Julijana, Onezin, Miljenko (**kvatre**)
N 17 **2. KORIZMENA (Pačista)**
P 18 Šimun, Bernardica, Gizela
U 19 Konrad, Ratko, Blago
S 20 Eleuterije, Leon, Lav, Lea
Č 21 Petar Damiani
P 22 **Katedra sv. Petra**, Tvrtko
S 23 Polikarp, Grozdan
N 24 **3. KORIZMENA (Bezimena), Montan, Goran**
P 25 Viktorin, Hrvoje
U 26 Aleksandar, Sandra, Branimir
S 27 Donat Zadarski, Gabrijel od Žalosne Gospe
Č 28 Roman, Teofil, Bogoljub
P 29 Prijestupni dan

OŽUJAK

S 1 Albin, Hadrijan, Jadranko, Zoran
N 2 **4. KORIZMENA (Sredoposna), Lucije, Čedomil**
(Međ. susret voditelja centara mira, do 6. ožujka)
P 3 Kunigunda, Marin, Kamilo, Anzelmo
U 4 Kazimir, Eugen, Natko
S 5 Euzebij, Vedran
Č 6 Marcijan, Viktor, Zvezdana
P 7 Perpetua i Felicita
S 8 Ivan od Boga, Ivša, Boško
N 9 **5. KORIZMENA (Gluha), Franciska Rimaska**
P 10 Emil, Makarije, Krunoslav
U 11 Firmin, Tvrtko, Kandid
S 12 Teofan, Bernard, Maksimilijan
Č 13 Rozalija, Modesta, Ratka
P 14 Matilda, Mirjana, Borka
S 15 Lujza de Marillac, Longin, Vjekoslava
N 16 **CVIJETNICA, Agapit, Smiljan, Hrvoje**
P 17 Patrik, Domagoj, Hrvatini
U 18 Ćiril Jeruzalemski, Cvjetko
S 19 Josip, zaručnik BDM, Josipa, Jozo
Č 20 **Veliki četvrtak**, Niceta, Dionizije, Vladislav
P 21 **Veliki petak** (post i nemrs)
S 22 **Velika subota**, Oktavijan, Jaroslav, Lea
N 23 **USKRS, VAZAM**
P 24 **USKRSNI PONEDELJAK**, Latin
U 25 **BLAGOVJEST**, Maja, Marijana
S 26 Montan i Maksima, Emanuel, Goran
Č 27 Lidija, Rupert, Lada
P 28 Priska, Sonja, Polion
S 29 Jona, Bertold, Eustazije
N 30 **2. USKRSNA, Kvirin, Viktor, Vlatko**
P 31 Benjamin, Amos, Ljubomir

TRAVANJ

U 1 Hugo, Teodora
S 2 Franjo Paulski, Dragoljub
Č 3 Rikard, Cvita, Radojko, Ratko
P 4 Izidor biskup, Žiga, Strahimir
S 5 Vinko Ferrerski, Berislav, Mira
N 6 **3. USKRSNA, Vilim, Celzo, Rajko**
P 7 Ivan de la Salle, Herman
U 8 Dionizije, Alemka
S 9 Marija Kleofina, Demetrije
Č 10 Ezekijel, Apolonije
P 11 Stanislav, Stana, Radmila
S 12 Julije, Viktor, Davorka
N 13 **4. USKRSNA, Martin I. papa, Ida**
P 14 Valerijan, Tiburcije
U 15 Krescencije, Anastazija, Bosiljka
S 16 Josip Benedikt Labre, Bernardica S.
Č 17 Rudolf, Robert
P 18 Eleuterije, Amadej
S 19 Konrad, Ema, Ratislav
N 20 **5. USKRSNA, Marcijan, Teotim**
P 21 Anzelmo, Goran
U 22 Soter i Kajo, Teodor
S 23 **Jure, Juraj, Jurka**, Đuro, Đurđica
Č 24 Fidelis, Vjera, Vjeran
P 25 **Marko ev., Maroje**
S 26 Kleto i Marcelin
N 27 **6. USKRSNA, Ozana Kotorska**
P 28 Petar Chanel, Euzebij, Polion
U 29 Katarina Sijenska, Kata
S 30 Pio V. papa, Josip Cottolengo

RUJAN

P 1 Egidije, Konstancije, Tamara
U 2 Kalista, Maksima, Divna
S 3 Grgur Veliki, Grgo, Gordana
Č 4 Ruža Vitepska, Dunja, Ida, Marcel
P 5 **Bl. Majka Terezija**, Lovro Justinijan
S 6 Zakarija, Boris, Davor
N 7 **23. KROZ GOD., Marko Krizevanin**
P 8 **Mala Gospa**
U 9 Petar Klaver, Strahimir
S 10 Nikola Tolentinski, Pulherija
Č 11 Proto i Hijacint, Cvjetko, Miljenko
P 12 **Ime Marijino**, Dubravko, Gvido
S 13 Ivan Zlatousti, Zlatko, Ljubo
N 14 **24. KROZ GOD., Uzvišenje sv. Križa**
(Misa na Križevcu)
P 15 Gospa Žalosna
U 16 Eufemija, Kornelije i Ciprijan
S 17 Robert B., **Rane sv. Franje (kvatre)**
Č 18 Josip Kupertinski, Sonja, Irena
P 19 Januarije, Suzana, Željko (**kvatre**)
S 20 Andrija Kim, Svjetlana (**kvatre**)
N 21 **25. KROZ GOD., sv. Matej ap. i ev., Mate**
P 22 Toma Vilanovski
U 23 Lino, Tekla, Konstancije, p. Pio
S 24 **Gospa od Otkupljenja**, Rupert
Č 25 Aurelija, Zlata, Rikarda
P 26 Kuzma i Damjan, Damir, Justina
S 27 Vinko Paulski, Gaj, Berislav
N 28 **26. KROZ GOD., Vjenceslav**
P 29 **Sv. Mihovil, Gabrijel i Rafael ark.**
U 30 **Jeronim**, Jerko, Jere, Honorije

LISTOPAD

S 1 **Terezija od Djeteta Isusa**, Remigije
Č 2 **Anđeli čuvari**, Anđelko, Anđelka, Teofil
P 3 Kandid, Maksimilijan, Gerhard
S 4 **Franjo Asiški**, Franka, Kajo
N 5 **27. KROZ GOD., Flavijan, Placid, Miodrag**
P 6 Bruno Fides, Verica
U 7 **BDM od Krunice (Ružarija)**
S 8 Demetrije i dr., Hugo, Šimun
Č 9 Dionizije Aerop, Ivan Leonardi
P 10 Franjo Borgia, Danijel i dr., Danko
S 11 Bl. Ivan XXIII. papa, Emilijan
N 12 **28. KROZ GOD., Serafin, Maksimilijan**
P 13 Eduard, Edo, Hugolin, Hugo
U 14 Kalist papa, Ljeposav, Divko
S 15 Terezija Avilska, Rezika, Valter
Č 16 Hedviga, Marija Margareta Alcoque
P 17 Ignacije Antiohijski, Vatroslav
S 18 **Luka ev., Lukša, Svjetlovid**
N 19 **29. KROZ GOD., Pavao od Križa**
P 20 Vendelin, Irena, Miroslava, Sonja
U 21 Uršula, Zvezdan, Hilarija
S 22 Marija Saloma, Dražen,
Č 23 **Ivan Kapistran**, Borislav, Severin
P 24 Antun M. Claret, Jaroslav
S 25 **Katarina Kotromanić**
N 26 **30. KROZ GOD., Demetrije, Dmitar**
P 27 Šabina, Kontardo, Gordana
U 28 Šimun i Juda Tadej, Siniša, Tadija
S 29 Narcis, Donat, Darko, Ida
Č 30 Marcel, Marojko, German
P 31 Alfonz Rodriguez, Wolfgang, Vuk

Snimio Božo Vukičević

KRALJICE MIRA,

Svim župljanima, hodočasniciima, vjernim prijateljima i promicateljima, svim ljudima dobre volje, zauzetima oko čovjekova dobra i mira, od srca želimo sretne i blagoslovljene božićne i novogodišnje blagdane!

Župnik sa suradnicima

SVIBANJ

- Č 1 **UZAŠAŠE, SPASOVO, Josip Radnik**
 P 2 Atanazije, Eugen, Boris
 S 3 **Filip i Jakov ap., Mladen**
 N 4 **7. USKRSNA, Florijan, Cvjetko, Cvita**
 P 5 Peregrin, Maksim, Anđelko
 U 6 Dominik Šavio, Dinko, Nedjeljko
 S 7 Duje, Duška
 Č 8 **Marija Posrednica, Bratoljub, Celestin**
 P 9 Pahomije, Mirna
 S 10 **Bl. Ivan Merz, Gospa Trsatska, Antonin**
 N 11 **DUHOVI, Mamerto, Franjo Hijeronim**
 P 12 Marija Majka Crkve, Leopold Mandić
 U 13 Servacije, Ema
 S 14 **Matija ap., Matko, Matiša, Justa (kvatre)**
 Č 15 Izidor seljak, **Bleiburški hrv. mučenici**
 P 16 Ivan Nepomuk, Nenad, Ubald (kvatre)
 S 17 Paskal, Paško, Bruno, Akvilin (kvatre)
 N 18 **PRESVETO TROJSTVO, Ivan I. papa, Venancije**
 P 19 Celestin, Rajko, Teofil, Ivan
 U 20 Bernardin Šijenski
 S 21 Andrija Bobola, Dubravka
 Č 22 **TIJELOVO, BRAŠANČEVO, Helena, Jagoda**
 P 23 Deziderije, Željko
 S 24 **Marija Pomoćnica, Vinko, Suzana**
 N 25 **8. KROZ GOD., Beda Č., Grgur VII. papa**
 P 26 Filip Neri, Zdenko
 U 27 Augustin Cantreburyski
 S 28 German, Vilim, Velimir
 Č 29 Maksim, Ervin, Večeslav
 P 30 **Presveto Srce Isusovo, Ivana Aršaka**
 S 31 **Bezgrješno Srce Marijino, Pohod BDM**

LIPANJ

- N 1 **9. KROZ GOD., Justin, Mladen**
 P 2 Marcellin i Petar, Eugen
 U 3 Karlo Lwanga i dr.
 S 4 Kvirin Sisački, Predrag
 Č 5 Bonifacije, Valerija, Darinka
 P 6 Norbert, Neda
 S 7 Robert, Sabinijan, Radoslav
 N 8 **10. KROZ GOD., Medard, Žarko**
 P 9 Efre, Ranko
 U 10 Margareta, Greta, Biserka, Bogumil
 S 11 **Barnaba ap., Borna, Jolanda**
 Č 12 Ivan Fakundo, Bosiljko, Ninko
 P 13 **Ante Padovanski, Antun, Antonija**
 S 14 Rufin, Elizej
 N 15 **11. KROZ GOD., Vid, Modest i Krescencija**
 P 16 Franjo Regis, Gvido
 U 17 Adolf, Laura, Bratoljub
 S 18 Marko i Marcellijan, Ljubomir
 Č 19 Romuald, Rajka, Bogdan
 P 20 Naum Ohridski, Silverije
 S 21 Alojzije Gonzaga, Vjekoslav, Slavko
 N 22 **12. KROZ GOD., Ivan Fisher, Toma M.**
 P 23 Josip Cafasso, Sidonija, Zdenka
 U 24 **Rođenje Ivana Krstitelja, Hodnja mira**
 S 25 **Obiljetnica ukazanja Kraljice Mira**
 Č 26 Ivan i Pavao, Vigilije, Zoran
 P 27 Ćiril Aleksandrijski, Ladislav
 S 28 Irenej, Mirko, Smiljan
 N 29 **13. KROZ GOD., Petar i Pavao**
 P 30 Rimski prvomučenici
 (Med. seminar za svećenike, do 5. srpnja)

SRPANJ

- U 1 Aron, Šimun, Predrag, Estera
 S 2 Oton, Martinijan, Višnja
 Č 3 **Toma ap., Tomo**
 P 4 Elizabeta Portugalska
 S 5 Ćiril i Metod, Antun M. Zakarija
 N 6 **14. KROZ GOD., Marija Goretti, Bogomila**
 P 7 Klaudije, Vilibald, Vilko
 U 8 Akvila i Priscila, Hadrijan, Eugen
 S 9 **Bl. Marija Petković od Propetog**
 Č 10 Amalija, Ljubica, Veronika
 P 11 Benedikt op., Benko, Dobroslav, Olga
 S 12 Mohor, Ivan Gualberti, Mislav
 N 13 **15. KROZ GOD., Majka Božja Bistrička**
 P 14 Kamilo de Leis
 U 15 Bonaventura, Dobriša
 S 16 **Gospa Karmelska, Karmela, Elvira**
 Č 17 Aleksije, Branko, Marcelina
 P 18 Fridrik, Simforoza, Arnulf, Natko
 S 19 Aurelija, Zora, Zlatka, Makrina
 N 20 **16. KROZ GOD., Ilija prorok, Ilko**
 P 21 Lovro Brindizijski, Danijel, Danica
 U 22 Marija Magdalena, Manda, Lenka
 S 23 Brigita, Apolinar, Ivan Cassian
 Č 24 Kristina, Mirjana, Kunigunda
 P 25 **Jakov st. ap., zašt. župe Međugorje**
 S 26 Joakim i Ana, roditelji BDM
 N 27 **17. KROZ GODINU, Klement Ohridski i dr.**
 U 28 Nazarije i Celzo
 P 29 Marta, Flora, Blaženka, Mira
 S 30 Petar Krizolog, Rufin, Anda
 Č 31 **Ignacije Lojolski, Vatroslav**

KOLOVOZ

- P 1 Alfons Liguroi (**Mladifest, do 6. VIII.**)
 S 2 **Gospa od Anđela, Euzebijje Vercelski**
 N 3 **18. KROZ GOD., Augustin Kažotić, Lidija**
 P 4 Ivan Vianney
 U 5 **Gospa Snježna, Nives, Snježana**
 S 6 **Preobraženje Gospodnje**
 Č 7 Siksto papa, Kajetan, Donat
 P 8 Dominik, Nedjeljko
 S 9 Editha Stein, Roman, Firmin, Tvrtko
 N 10 **19. KROZ GOD., Lovro đakon, Zvezdan**
 P 11 Klara, Jasna
 S 13 Poncijan i Hipolit, Ivan Berchmans
 Č 14 Maksimilijan Kolbe, Euzebijje, Alfred
 P 15 **VELIKA GOPSA**
 S 16 Stjepan kralj, Rok, Krunoslav
 N 17 **20. KROZ GOD., Hijacint, Liberat, Miron**
 P 18 Jelena Križarica
 U 19 Ivan Eudes, Ljudevit, Tekla, Donat
 S 20 Bernard, Samuel, Porfirije, Branko
 Č 21 Pio X. papa, Hermogen
 P 22 **BDM Kraljica, Vladislava**
 S 23 Ruža Limska, Filip Benicije, Zdenko
 N 24 **21. KROZ GOD., Bartol ap., Bariša**
 P 25 Ljudevit kralj
 U 26 Rufin, Zefirin, Jadranko
 S 27 Monika, Honorat, Časlav
 Č 28 Augustin, Tin, Gustav, Pelagije
 P 29 **Glavosijek Ivana Krstitelja**
 S 30 Feliks i Adaukt, Gaudencija
 N 31 **22. KROZ GOD., Rajmund, Rajko, Opat**

STUDENI

- S 1 **SVI SVETI, Svetislav, Sveto**
 N 2 **31. KROZ GOD., Dušni dan**
 P 3 Martin Porres, Hubert, Silvija
 U 4 Karlo Boromejski, Dragutin, Drago
 S 5 Emerik, Mirko, Imbro, Zakarija
 (Med. seminar za br. parove, 2. do 8.)
 Č 6 Leonard, Vedran, Sever
 P 7 Engelbert, Anđelko
 S 8 **Gracija Kotorski, Milostislav, Bogdan**
 N 9 **32. KROZ GOD., posveta Lat. bazilike**
 P 10 Leon Veliki, Lavoslav, Lav
 U 11 Martin biskup, Davorin
 S 12 Jozafat, Emilijan, Milan
 Č 13 Stanislav Kostka, Stanko, Didak
 P 14 **Nikola Tavelić, Ivan Trogirski**
 S 15 Albert Veliki, Berto, Leopold
 N 16 **33. KROZ GOD., Margareta, Gertruda**
 P 17 Elizabeta Ugarska, Igor
 U 18 Posveta bazilike sv. Petra i Pavla
 S 19 Krispin, Severin, Elizabeta
 Č 20 Feliks Valois, Srećko, Edmond
 P 21 **Gospa od Zdravlja, Prikazanje BDM**
 S 22 Cecilija, Cilika, Slavujka
 N 23 **KRIST KRALJ, Klement, Milivoj**
 P 24 Krizogon, Krševan
 U 25 Katarina Aleksandrijska, Erazmo
 S 26 Konrad, Ivan Berchmans, Dubravko
 Č 27 Maksim, Severin
 P 28 Sosten, **Jakov Markijski, Držislav**
 S 29 Saturnin, Iluminata, Svjetlana, Vlasta
 N 30 **1. NED. DOŠAŠCA, sv. Andrija ap.**

PROSINAC

- P 1 Eligije, Natalija, Božena
 U 2 Bibijana, Živka, Blanka
 S 3 Franjo Ksaverski, Klaudije
 Č 4 Ivan Damaščanski, Barbara, Barica
 S 5 Saba, Kristina, Dalmatin, Slavka
 S 6 **Nikola biskup, Nikša**
 N 7 **2. NED. DOŠAŠCA, Ambrozije, Agaton**
 P 8 **BEZGRJEŠNO ZAČEĆE BDM**
 U 9 Valerija, Zdravka, Abel
 S 10 **Gospa Loretska, Julija (kvatre)**
 Č 11 Damaz, Damir, Sabin
 P 12 **Gospa Guadalupska (kvatre)**
 S 13 Lucija, Jasna, Svjetlana (kvatre)
 N 14 **3. NED. DOŠAŠCA, Ivan od Križa**
 P 15 Irenej, Kristina, Darija
 U 16 Adela, Albina, Zorka
 S 17 Lazar, Florijan, Izak, Jolanda
 Č 18 Gacijan, Bosiljko, Dražen
 P 19 Urban, Tea, Vladimir
 S 20 Amon, Eugen i Makarije
 N 21 **4. NED. DOŠAŠCA, Petar Kanizije**
 P 22 Honorat, Časlav, Zenon
 U 23 Ivan Kentijski, Viktorija, Vika
 S 24 **Badnji dan, Adam i Eva (Božićno bdjenje)**
 Č 25 **BOŽIĆ, Rođenje Isusovo**
 P 26 **Stjepan prvomučenik, Stipan**
 S 27 **Ivan ap. i ev., Ivanka, Iva**
 N 28 **SVETA OBITELJ, Nevina dječica, Mladen**
 P 29 Toma Becket, David, Davor
 U 30 Sabin, Liberije, Trpimir
 S 31 Silvestar papa (Novogodišnje bdjenje)

MOLI ZA NAS!

SVOJU SADAŠNJOST I BUDUĆNOST PREDAJMO ISUSU

Mons. Eduard Peričić

Još malo, još samo malo i zahvatit će nas predbožićno, a zatim i božićno raspoloženje. Adventske pjesme sve će biti prožete mišlju *već se bliži vrijeme blago, već se bliži onaj čas, čas božićnog slavlja Porođenja Djetesca od Djevice Marije*. I kako da se čovječje srce ne raduje, kako da ne kliče od radosti kada će i u našim kućama jaslice i božićno drveće dočaravati *Svim na zemlji mir veselje, jer rodio se Bog usred štalice, on Bog, a tako jednostavan, skroman, radi nas ljudi i radi našega spasenja*.

Zar je onda čudno da nas i sama pomisao na Božić, i samo očekivanje Rođenjana Kneza mira ispunjava nevakadašnjom radošću i da puni ljubavi i zanosa čestitamo jedni drugima *Dan koji nam učini Gospodin*, i kako da ne pjevamo Bogorodici Djevici koja nam ga je rodila *Veseli se Majko Božja puna milosti... jer si rodila Boga našega*.

Novorođenom Knezu mira predajmo ključeve svoje duše

No zapitajmo se, sestre i braćo: Hoće li Isus u naše domove, u naša srca doći samo kao dragi Gost, ili ćemo NJEMU dati ključeve svoga srca, ključeve svojih domova, ključeve svoje sadašnjosti i BUDUĆNOSTI?

Kroz božićne dane, kao i proteklih godina, mnogi će sa svih strana svijeta doći u Međugorje da u ovom *mjestu molitve*, mjestu naročitog susreta s nebom *preko i posredstvom Kraljice mira* - koja je *rodila Boga našega*, da u ovom *snažnom molitvenom središtu svijeta*, proslave i dožive Rođenjan Boga našega. Želim i molim Gospoda da *Novorođenom Knezu mira* otvorimo svoje srce i predamo mu ključeve svoje duše, svoje sadašnjosti i svoje budućnosti, jer jedino tako bit ćemo osigurani i zaštićeni od *kneza tame*, koji nas želi slomiti i konačno uništiti jer je *lažac i otac laži i ubojica ljudi od početka*, kako nam ga je opisao *Knez Svjetla i mira*. I dok pišem ove retke ne mogu a da vam, dragi čitatelji Glasnika mira, ne prepričam jednu priču koju sam ovih dana dobio iz Španjolske:

Bila jedna žena koja je stanovala u svojoj kući. Na vratima njezine kuće čulo se udaranje, lupanje, poziv: otvori mi. Osoba siđe, otvori vrata i susretne se licem u lice sa samim sotonom koji je ošamari. Osoba se obrati Isusu za pomoć da On dođe u njezinu kuću

Snimio Stipe Čavar

da je On zaštititi i obrani. Isus pristade i dođe u kuću.

I sve je bilo u redu dok se nakon nekog vremena ponovno ne začuje kucanje na vratima i poziv da otvori. Vlasnica kuće siđe i: opet susret sa sotonom koji je još jače ošamari. Uzrujana vlasnica kuće potuži se Isusu: "Vidiš, Isuse, kako me je sotona ošamario. „I što sadada” - odgovori joj Isus. Vlasnica kuće srđito uzvrat: „Zar te nisam pozvala u kuću da me obraniš? I gledaj kakav sam šamar dobila od sotone.

Isus joj odgovori: „U redu, primio sam na znanje, hvala na upozorenju”. I bio je neko vrijeme mir dok se kucanje i uporni pozivi izvana nisu ponovili. Vlasnica kuće opet siđe

i - još jedan susres sa sotonom i još jači šamari. Uzrujana i srdina, vlasnica stade prigovarati Isusu: „Zar te nisam pozvala u moju kuću, a Ti ništa?” Isus odgovori: „Ne mogu učiniti ništa. Ovo nije moja kuća.

Gost ili gospodar

Vlasnica kuće odgovori Isusu. „Dobro, pozivam te u svoj apartman, spavat ćeš u njemu i tako će ti biti lako da me obraniš.” Isus joj odgovori: „U redu, hvala, slažem se.”

I ponovno je netko došao na vrata i pozivao, vlasnica kuće siđe sa svog kata otvoriti i vidjeti tko je. I ponovno se susretne sa sotonom koji je izudara još više nego prije.

Kroz božićne dane, kao i proteklih godina, mnogi će sa svih strana svijeta doći u Međugorje da u ovom **mjestu molitve**, mjestu naročitog susreta s nebom **preko i posredstvom Kraljice mira** - koja je **rodila Boga našega**, da u ovom **snažnom molitvenom središtu svijeta**, proslave i dožive Rođendan Boga našega. Želim i molim Gospoda da **Novorođenom Knezu mira** otvorimo svoje srce i predamo mu ključeve svoje duše, svoje sadašnjosti i svoje budućnosti, jer jedino tako bit ćemo osigurani i zaštićeni od **kneza tame**, koji nas želi slomiti i konačno uništiti jer je **lažac i otac laži i ubojica ljudi od početka**, kako nam ga je opisao **Knez Svjetla i mira**.

Još više uzrujana vlasnica stana dođe Isusu i kaže mu: „Gledaj, Isuse, pozvala sam te u svoju kuću i nisi me obranio, pozvala sam te u svoj stan i unatoč tome nisi me obranio. Zašto nisi sišao da me obraniš?”

Isus joj odgovori: „Ja ništa ne mogu učiniti, jer ovo nije moja kuća. Ja jesam pozvan od tebe kao dragi gost, a ipak ne mogu ništa učiniti.” Na to vlasnica odgovori. „Dobro, Isuse, sada više ne tražim da budeš moj gost, sada radije **TEBI** dajem ključeve svoje kuće i Ti ćeš biti Gospodar ove kuće a ja ću biti Tvoj gost.”

Isus joj odgovori: „Vrijedi, slažem se.”

Nedugo poslije ponovno se čulo pozivanje i kucanje na vratima i sada Isus krene i otvori vrata, jer je On bio Gospodar kuće. Kad je na vratima vidio Isusa, sotona zbušnjeno promuća: „Oprosti, pogriješio sam kuću.”

I sotona pobježe, a da ništa zla nije učinio, niti ga je mogao učiniti. Isus je bio Gospodar, a ne samo Gost.

U ove predbožiće i božićne dane i mi ćemo se nalaziti u istoj situaciji kao spomenuta vlasnica kuće, vlasnici svoga ega, svoga srca, svoje duše. Pitanje je hoćemo li tek dočekati pa i primiti Isusa, ali samo kao dragog Gosta. Ili ćemo Njemu predati ključeve svoga bića, svoga srca, svoje duše, svoje sadašnjosti i svoje budućnosti?

ZAVRŠENA OVOGODIŠNJA SLUŽBA MALTESER INTERNATIONAL U MEĐUGORJU

Zadnjim danom mjeseca listopada završena je ovogodišnja služba Malteser International u Međugorju. Malteseri u Međugorju djeluju od 1998., a osnovna im je zadaća pružiti medicinsku pomoć hodočasniciima, župljanima i svima potrebnima u ovom mjestu. Ove su godine liječnici i drugo osoblje Prve pomoći imali 5.050 intervencija. U sljedećem broju o službi Malteser International u Međugorju donosimo razgovor s voditeljicom, gospođom **Helgom Recht-Gerden**.

Snimila Lidija Paris

ČETRNAESTI ODAŠILJAČ RADIOPOSTAJE „MIR“ MEĐUGORJE

Nakon što su stigla sva potrebna dopuštenja od Regulatorne agencije za komunikacije (RAK) te nabavljena oprema, Radiopostaja „Mir“ Međugorje pustila je u rad još jedan odašiljač, četrnaesti po redu. Naime, u četvrtak 8. studenoga 2007., u nazočnosti vikara Hercegovačke franjevačke provincije **fra Miljenka Šteke** te glavnoga koordinatora ovoga projekta i člana uprave Informativnog centra „Mir“ Međugorje **fra Miljenka Miće Stojića**, u rad je pušten FM stereo odašiljač na lokaciji Vučipolje, omogućivši tako čujnost naše radiopostaje stanovnicima Bugojna i doline prema Donjem Vakufu na frekvenciji 101,80 MHz.

BOŽIĆNA ISPOVIJED

Svake godine brojni domaći hodočasnici i vjernici iz okolnih župa dolaze na ispovijed u međugorsku župu. Zbog njihova velikog broja i velike zauzetosti svećenika koji ispovijedaju u svojim župama a dolaze na ispomoć u Međugorje, mnogi, nažalost, ili čekaju predugo ili ne dođu na red za ispovijed. Stoga vjernike molimo da se na vrijeme ispovijede i da ne čekaju zadnje dane.

BOŽIĆ I NOVA GODINA - PRIPRAVA I PROGRAM

Priprava za Božić: devetnica na Brdu ukazanja u 14 h, ispovijed u 17 h.

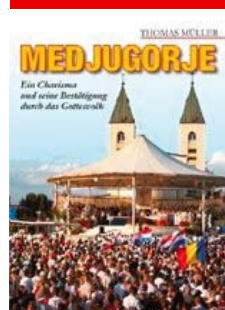
Božićni koncert: 16. prosinca u 15 h u župnoj crkvi. Pjevaju međugorski dječji zbor „Golubići mira“ pod ravnanjem **sestre Slavice Kožul** i „Mali raspjevani Dubrovnik“ pod ravnanjem **Đele Jusića**.

Žive jaslice: na Badnjak između večernje svete Mise i Božićnog bdjenja, na blagdan Nevine dječice, te na Staru godinu zajednica „Cenacolo“ uprizoruje žive jaslice.

Doček Nove godine: vigilija počinje 31. prosinca u 22 sata klanjanjem pred Presvetim za kojim slijedi sveta Misa.

NAGRADA VISOKE ŠKOLE U KOBLENZU (NJEMAČKA) ZA KNJIGU O MEĐUGORJU

Thomas Müller, član zajednice za Novu evangelizaciju Totus Tuus, diplomirani kemičar i teolog, za svoj diplomski rad „25 Jahre Medjugorje - Eine theologisch-kirchenrechtliche Bewertung im Licht des Glaubenssinn“ (25

godina Međugorja – teološko-crkveno-pravna procjena u svjetlu smisla za vjeru) dobio je godišnju nagradu Visoke škole u Koblenzu.

Prof. dr. Joachim Schmiedlisch je o autoru i nagrađenom radu izjavio:

Neobično je da se jedan diplomirani kemičar odluči za studij teologije. Još je neobičnije da se u svojem diplomskom radu pozabavi fenomenom marijanskih ukazanja u Međugorju. Thomasa Müllera do ove je teme doveo njegov životni put. Njegova namjera nije bila dokazati autentičnost - u koju je osobno uvjeren - nego pokazati kako Katolička Crkva prilazi izvanrednim fenomenima. Müller pritom povezuje dogmatska pitanja s pitanjima s područja crkvenog prava. Smisao za vjeru Božjeg naroda nadopunjuje crkveno naučiteljstvo koje čuva predaju. U tome smislu Müller zastupa vrlo napredne teze. Traži da se u Katoličkoj Crkvi stvore institucije koje će razraditi pravne preduvjete za daljnji razvoj vjerske prakse. Time Thomas Müller kroči na jedno teško područje na koje ga ne će svatko moći slijediti, ali njegov apel da se raznoraznim karizmatiskim izražajima kršćanskog života poda i pravna osnova poziva na daljnje razmišljanje.

Poseban uspjeh diplomskog rada Thomasa Müllera sastoji se u tome da je na primjeru međugorskih marijanskih ukazanja koja izazivaju prijeporu u i izvan Crkve, razradio i predložio institucionalna rješenja za još uvijek nerazjašnjen napeti odnos između crkvenog autoriteta, karizmatiskih darova i životne prakse kršćana. (<http://www.totus-tuus.de/wordpress>)

STATISTIKE ZA MJESEC STUDENI 2007

Broj podijeljenih sv. pričesti: 65.500
Broj svećenika koncelebranata: 1.159
(38 dnevno)

Snimio Mate T. Vasilj

PROSLAVLJEN BLAGDAN SVETE CECILIJE

U četvrtak 22. studenoga u župi Međugorje proslavljen je blagdan svete Cecilije, zaštitnice liturgijske glazbe. Župni zbor Kraljice Mira pod ravnanjem sestre Slavice Kožul pjevao je večernju svetu Misu.

Po završetku misnog slavlja, fra Petar Vlašić, međugorski župnik, zahvalio je pjevačima i ravnateljici na njihovom doprinosu liturgijskom životu župe. U znak zahvalnosti, fratri su pjevačima i ravnateljici upriličili svečanu večeru u prostorijama župnog ureda.

PRVI SUSRET FOTOGRAFA U MEĐUGORJU

U nedjelju 18. studenoga 2007. u Međugorju su se okupili fotografi profesionalci i amateri iz BiH, Hrvatske i Crne Gore na prvi susret fotografa pod nazivom „Međugorski kamen“. U organizaciji **Mate Vasilja**, urednika web stranice www.medjugorje.net, u suradnji sa župnim uredom (**fra Petar Vlašić** i **fra Tomislav Per-**

van), Međugorje je otvorilo svoja vrata pedesetpetorici fotografa i fotografkinja iz tri navedene zemlje. Po obilasku Međugorja fotografi su posjetili Majčino selo gdje ih je dočekaio **fra Svetozar Kraljević**, zatim se uspjeli na Brdo ukazanja te obišli zajednicu Cenacolo. Nadamo se da će ova inicijativa uroditi bogatim plodovima na slavu Božju.

DIJALOG U OBITELJI

U Međugorju je od 31. listopada do 3. studenoga održan Osmi međunarodni seminar za bračne parove na temu *Dijalog u obitelji*. U radu seminara sudjelovalo je 130 bračnih parova iz Italije, Slovačke, Latvije, Ukrajine, Francuske, Nizozemske, Slovenije i Hrvatske.

Predavačica je bila **dr. Jozefina Škarica**, liječnica, majka četvero djece i voditeljica Savjetovališta za mlade, brak i obitelj u Šibeniku. Seminar je simultano preveden na više jezika. Kao i svaki prethodni, oduševio je sudionike.

Dr. Jozefina Škarica, nakon izobrazbe za obiteljskog savjetodavca, posljednjih deset godina vodi tečajevne pripreve za brak te drži predavanja i seminare u Hrvatskoj i inozemstvu o braku, obitelji i odgoju.

I u Međugorju je govorila znalački o onome kroz što prolaze sve obitelji - o psihološkim različitostima bračnih dru-

gova, osnovnim potrebama, osjećajima i ponašanju supružnika, važnosti izražavanja osjećaja, komunikaciji i razgovoru, potrebi i načinima hranjenja bračne ljubavi, seksualnosti u braku, odgoju djece, pubertetu kao izazovu roditeljima, zdravim obiteljskim odnosima i Isusu kao liječniku u braku i obitelji.

Tema *Dijalog u obitelji* u skladu je s riječima „*Draga djeco! Molim vas da počnete mijenjati svoj život u obitelji. Neka obitelj bude skladni cvijet koji ja želim dati Isusu*“ (iz Gospine poruke od 1. svibnja 1986.).

Sudionici Seminara su uz prijepodneva i popodnevna predavanja sudjelovali i u večernjem molitvenom programu u crkvi (krunica, sveta Misa, klanjanje Presvetom oltarskom sakramentu i čašćenje Kristova križa). Također su molili Križni put na Križevcu i krunicu na Brdu ukazanja. Duhovno obnovljeni i prepoređeni otvorili su se milosti Božjoj u dobroj ispovijedi. Susret je završen svetom Misom.

Višnja Spajić

SEDMA OBLJETNICA PREMINUĆA FRA SLAVKA BARBARIĆA

U subotu 24. studenoga 2007. međugorski župljani i hodočasnici u molitvi su obilježili sedmu obljetnicu smrti fra Slavka Barbarića.

Fra Slavko je preminuo na Križevcu neposredno nakon što je predvodio posljednji Križni put svog života, u petak 24. studenog 2000. Sedam godina kasnije vjernici su se okupili u podnožju Križevca u 14 sati da bi se u molitvi Križnog puta sjetili svećenika koji je svoj život uložio u promicanje Gospinih poruka i duhovnosti koja iz njih proizlazi. Molitvu je predvodio **fra Danko Perutina**. Toga dana Križni put na Križevcu molile su i druge jezične skupine. Posebno brojni bili su hodočasnici njemačkoga jezičnog područja.

Večernju svetu Misu za fra Slavka predslavio je **fra Tomislav Pervan**. U svojoj propovijedi podsjetio je na spontanost međugorskih događanja koja su iznenadila Crkvu i svijet, i na proširenost molitvenog pokreta koji je iz njih proizašao.

U 21 sat klanjanje pred Presvetim predvodio je **fra Svetozar Kraljević**.

MILOST ZA DRUGE

Djelatnici i štitićenici Majčinog sela ove su godine doista svečano i s puno pažnje proslavili sedmu obljetnicu smrti svoga voljenog oca i utemeljitelja fra Slavka Barbarića. Svečana sveta Misa, kratki kulturni program i otvorenje izložbe dječjih radova programirani su za večer uočnice fra Slavkove smrti, kako bi se na samu obljetnicu mogli priključiti programu kojim je međugorska župa obilježavala uspomenu na njega.

Svečana Misa započela je u sedam sati. Predvodio ju je **fra Ante Marić** uz koncelebraciju **fra Mate Dragičevića**, **fra Mladena Hercega** i **fra Svetozara Kraljevića**, ravnatelja Majčina sela. Misu je animirao dječji zbor Majčinog sela, a za čitanja su bili zaduženi predstavnica kuće za žene i trudnice u potrebi Majka Krispina i predstavnik zajednice za mladiće s problemima ovisnosti Milosrdni Otac.

FRA SLAVKU BRATU In memoriam

Jutro je još ljenčarilo
a potok je žurno
žuborio.
I molio.

Srce
stajaše nijemo
na mjestu tvoga susreta
s Ocem.

Znamen tu stoji
nepomičan i čvrst.
Gledam ga.
I tebe.

Povjetarac bez dopuštenja
razlišta našu knjigu.
U ovom jutru...

Čitam...
ti sa smiješkom čekaš,
u proljeću osunčane vječnosti,
kod Oca.
Brate moj!
Prijatelju moj!

Lidija Glavaš

Snimio Foto Dani

Nakon Mise uslijedio je kratki kulturni program koji se sastojao od, u recital uklopljenog fra Slavkova životopisa te nadodanih iskustava djeteta - predstavnika Majčina sela, studentice - predstavnice Fonda talenata, žene - predstavnice zajednice Majka Krispina i muškarca - predstavnika zajednice -Milosrdni Otac-, kojima je susret s fra Slavkom pomogao i zauvijek promijenio njihov život. Recital je napisao fra Ante Marić.

U recital su vrlo skladno bili umetnuti kratki glazbeni predasi koje su na klaviru, flauti ili klarinetu izvodila djeca iz Sela. Nakon recitala izložbu dječjih radova otvorio je međugorski župnik **fra Petar Vlašić**.

Što reći na kraju? Voljela bih opisati onaj osjećaj koji je ostao u duši nakon svega. Jedna **praznina**. Ostavljena nakon nestanka osobe koja je tako neumorno sebe i Božju ljubav darivala bližnjima. Koja je toliko pomogla, toliko nas toga naučila i puno nam stvari koje postoje danas, omogućila. Jedan duboki **mir** kojim miriše duša kad se susretne s dušom koja je svoj mir našla u Bogu. Prisutnost fra Slavkove duše osjećala se u miru koji je ostao nakon odslušanih riječi i zvukova glazbe.

I jedna **ljepota** koja je zračila s dječjih lica i dječjih radova. Ona su pokazala kako nema ništa što je izgubljeno što ne može biti nađeno i kako uvijek ima nade za svakoga ako postoji i jedno srce poput fra Slavkova, spremno „darovati svoje vrijeme Bogu da ga On preobrazi i ispuni svojom milošću, i tako postane milost za druge“ - baš kao što nas Gospa u posljednjoj poruci poziva.

Paula Tomić

ZAHVALNICA

Bogu višnjemu i Kraljici Mira za udijeljenu milost utjehe i mira u teškoj nevolji koja je u Puli 8. studenoga 2007. pogodila obitelj Voškion, a bolno pogodila svekoliku rodbinu, znance, prijatelje i vjerničku zajednicu.

Toga dana iz neobjašnjivih razloga u strašnom ubojstvu živote su izgubili članovi obitelji Voškion: otac Renato (70), sin Dejan (40), nevjesta Nataša (36) i djeca Karla (7) i Mauro (2 mjeseca) od ruke sina i brata ubijenih Damira.

Kao redovita hodočasnica Gospi Međugorskoj u nedjelju 11. studenoga u svekolikoj tuzi i boli kao i pitanjima Bogu zašto to baš nama i na ovakav način, taknuta sam mislima na Gospu Žalosnu i Kraljicu Mira da zazovem za milost i zagovor Kraljice Mira.

Nazvali smo župni ured u Međugorju i zatražili Vašu pomoć, poštovani fra Petre. Kao iskusni Isusov svećenik i Franjin redovnik, razumjeli ste našu situaciju i bez dvoumljenja rekli kako ćete nas još iste večeri uključiti u molitveni večernji program krunice i sv. Mise. Shvatili smo a i čuli preko Radiopostaje «Mir» Međugorje preko satelita da ste to činili i sljedećih dana. Neizmjerljivo smo dirnuti ovom gestom kršćanskog milosrđa i zahvalni, Vama župniče kao i cijeloj međugorskoj zajednici koja je sa svim hodočasniciama molila i na ovu nakanu. No isto smo tako doživjeli milosni blagoslov mira i utjehe u nevolji našoj. Duboko vjerujemo da će Božje milosrđe prije ili kasnije taknuti i zatornika Damira i po zagovoru Gospinu potaknuti ga na kajanje i milost obraćenja Bogu i Ocu našem jer vjerujemo da i njega Bog ljubi i da je i za njega Isus dao život na križu, stoga ga ne mrzimo već molimo i zazivamo Božji blagoslov i na njega.

A spominjući se gesla jednoga pastirskog pohoda pape Ivana Pavla II. Hrvatskoj «Bit ćete mi svjedoci», ovime želimo posvjedočiti snagu i utjecaj zaufane molitve u ovoj našoj situaciji. Bog nas je pohodio svojom utjehom i snagom da mu mogemo reći hvala za ovo trpljenje i križ koje prihvaćamo za ispunjenje Božje volje u našim životima i na proslavu imena Isusova.

Na kraju, još jednom velika hvala Vama fra Petre, Vašoj župnoj zajednici i svim moliteljima za našu potrebu i nakanu.

Zahvalne obitelji Pahljina i Petković.
Pula, 21. studeni 2007.

Udruga Sveta zemlja, Humac bb, Ljubuški
www.svetazemlja.com
e-mail: mika@svetazemlja.com
GSM: +387 63 324 323
88260 Čitluk
tel.: +387 36 642 540
faks: +387 36 643 711
ID: 4272246790005
Račun: 3381602201063270, kod
Unicredit Zagrebačke banke dd Mostar

organizira hodočašće
u Svetu zemlju -
I Z R A E L
11. – 18. veljače 2008.

Hodočastimo u sljedeća mjesta u Svetoj zemlji: brdo Karmel, Haifa, Kana Galilejska, Nazaret, brdo preobraženja – Tabor, Tabga (umnoženje kruhova i riba), Crkva Petrova prvenstva, Kafarnaum, Galilejsko jezero (vožnja barkom), Yardenit (obnova krsnih zavjeta na rijeci Jordanu), Gora blaženstava, Jerihon, Kurnan, Mrtvo more, Betlehem, Jaffa (Jopa), Ein Karim (rodno mjesto Ivana Krstitelja).

Jeruzalem: Maslinska gora, Sion, Davidov grob, Cenacolo (posljednja večera), Via dolorosa – križni put, Kalvarija – crkva Isusova groba, Dormitio – crkva Marijina usnuća, Zid plača...

Svaki dan slavimo sv. Misu.

Cijena aranžmana: 850 eura po osobi u dvo-krevetnoj sobi – sve je uključeno.

Doplata za jednokrevetnu sobu: 175 eura.

Fra Miljenko Mika Stojić, povjerenik za Svetu zemlju u Hercegovačkoj franjevačkoj provinciji

“AVE MARIA” - “ZDRAVO MARIJO” (3.)

Sv. Toma Akvinski

Preveo s njemačkog p. Vinko Maslač DI.

I BLAGOSLOVLJEN PLOD UTROBE TVOJE

18. - Pokatkad jedan grješnik pokušava nešto dohvatiti i ne uspije mu, dok pravednik to dosegne. U knjizi Izreka stoji napisano: „Bogatstvo se grješnikovo čuva pravedniku“ (Izr 13, 22b). Tako je Eva nakon ploda težila (nastojala); ali od svega za čim je težila, ništa nije našla. Blažena Djevica, nasuprot tomu, u svome plodu našla je sve za čim je Eva čeznula.

19. - Eva je u svome plodu tražila tri stvari.

Prvo, ono što joj je davao lažno obećavao, naime da će biti kao Bog, spoznavati dobro i zlo. „Bit ćete kao Bog (Post 3, 5). On je lagao jer je lažac i otac laži. Tako je, također, po uživanju ploda Eva postala - ne ‘boguslična’ nego ‘bogurazličita’ jer se po grijehu udaljila od Boga, svoga spasa, i zbog toga bila istjerana iz Raja. Ali sve (što je Eva tražila) našla je Blažena Djevica; a u plodu njezina tijela nalaze svi kršćani, jer mi po Kristu postajemo jedno s Bogom i Bogu slični. U to nas uvjerava Ivan: „Kada se on očituje, bit ćemo mu slični, jer ćemo ga vidjeti onakva kakav jest“ (1Iv 3, 2).

20. - Drugo, Eva je u plodu tražila sjetilni užitak; nije li izgledao „dobar za jesti“. Ali nije našla ono čemu se nadala jer čim upozna da je gola, osjeti bol. A mi u plodu Djevičinu nalazimo slatkoću i spas. „Tko jede moje tijelo, ima vječni život“ (Iv 6, 54).

21. - Treće, Evin je plod bio „lijep za gledanje“. Ali je ljepši plod Djevice, za čijim su gledanjem čeznuli anđeli. Psalmist reče:

„lijep si, najljepši od ljudskih sinova“ (Ps 45, 3). Takav je i zbog toga jer je on odsjaj slave Očeve. Eva dakle nije mogla u svome plodu pronaći (očekivano) kao što ni grješnik to ne može naći u grijehu. Zato sve što želimo, tražimo u plodu Djevičinu!

22. - *Ovaj je plod blagoslovljen od Boga.* Jer ga je On bogato ispunio svakom milošću da su mu već kod njegova dolaska iskazali slavu. Tako pismo Efežanima kaže: „Neka bude hvaljen Bog, otac Gospodina našega Isusa Krista, koji nas u Kristu blagoslovi svakim duhovnim blagoslovom“ (Ef 1, 3). - *Blagoslovljen od anđela.* Jer i oni slave: „Hvala, slava, mudrost i zahvala, čast, moć i snaga našem Bogu!“ (Otk 7, 12). - *Blagoslovljen od ljudi.* Tako od apostola: „Da svaki jezik prizna na slavu Očevu: Isus Krist jest Gospodin“ (Fil 2, 11). I od psalmiste: „Blagoslovljen koji dolazi u ime Gospodnje!“ (Ps 118, 26).

Tako je blagoslovljena Djevica; još više blagoslovljen njezin plod.

DODATAK: IME ISUS I MOLBENICA

Kao što je već rečeno, ime Isus i molbenica tek su vremenom uvedeni u današnjem obliku unutar Andeoskog pozdrava. Tako da svetac i nije mogao imati objašnjenja za taj dio. Tek Rimski katekizam prihvaća molbenicu kao stvarnost ali ne ulazi u obrazlaganje pojedinih riječi, nego iz različitih članaka istoga mogu se razmatrati sadržaji istoga molbenog dodatka.

Mi se na isti način ne utječemo Bogu i njegovim svetima. Boga molimo da nam udijeli dobra ili da nas od zla očuva, dok svete molimo - jer oni stoje u milosti kod Boga - da preuzmu našu zaštitu, da pred Bogom izmole ono što je nama potrebno.

Ovako je anđeo navijestio Majci Mariji: „Evo začet ćeš i roditi sina i nadjenut ćeš mu ime Isus“ (Lk 1, 31). Zatim je zapovjedio Djevičinu zaručniku, Josipu, ne samo da dječaku dadne to ime nego mu je i objasnio zašto mu daje to ime: „Josipe, sine Davidov, ne boj se uzeti k sebi Mariju, ženu svoju. Što je u njoj začeto, doista je od Duha Svetoga. Rodit će sina, a ti ćeš mu nadjenuti ime Isus, jer će on spasiti narod svoj od grijeha njegovih“ (Mt 1, 20.21).

ISUS

Isus, što znači Spasitelj, vlastito je ime Onoga koji je istovremeno i Bog i čovjek; to mu je ime dano ne slučajno ili po volji ljudi, nego nakon odluka i zapovijedi Božjih. Jer ovako je anđeo navijestio Majci Mariji: „Evo začet ćeš i roditi sina i nadjenut ćeš mu ime Isus“ (Lk 1, 31). Zatim je zapovjedio Djevičinu zaručniku, Josipu, ne samo da dječaku dadne to ime nego mu je i objasnio zašto mu daje to ime: „Josipe, sine Davidov, ne boj se uzeti k sebi Mariju, ženu svoju. Što je u njoj začeto, doista je od Duha Svetoga. Rodit će sina, a ti ćeš mu nadjenuti ime Isus, jer će on spasiti narod svoj od grijeha njegovih“ (Mt 1, 20.21).

Ima doduše u Svetom pismu mnogo ovih imena... Ali s koliko većom istinitošću morade se zvati naš Spasitelj s tim imenom, više od ijednog naroda, više od svih ljudi svih vremena, koji su bili ugnjetavani glađu ili egipatskim ili babilonskim kraljevstvom, nego su sjedili u sjeni smrti i bili okovani najjačim okovima grijeha i Sotone, jer im je On donio svjetlo, slobodu i spasenje, što im je donijelo pravo na baštinu nebeskog kraljevstva, koji ih je izmirio s Bogom Ocem?

Sva druga imena, koja su po proročanstvima Sinu Božjem pridodavana, odnose se na ovo ime Isus; u kojem je uostalom spas kojega je on trebao nama dati, koji nas je dodirnuo samo s jedne strane, tako da ovo ime obuhvaća jezgru i ideju sveukupnog ljudskog spasenja.

SVETA MARIJO

S pravom je sveta Crkva Božja uvela ovu zahvalu i zaziv presvetoj Majci Božjoj da bismo pobožno i ponizno u nje našli

utočište, da ona svojim zagovorom izmiri nas grješnike s Bogom i da nam ispri potrebna dobra i za ovozemaljski i vječni život. Zato moramo mi, prognani sinovi Evini, koji nastanjujemo ovu suznu dolinu, neprestano zazivati Majku milosrđa i odvjetnicu vjernog puka, da moli za nas grješnike. Moramo moliti od nje po ovoj molitvi pomoć i prisutnost, da njezine zasluge kod presajdnoga Boga i njezin doprinos pomognu ljudskom naraštaju i, što je najbolje, da nitko tko ne upadne u bezbožnost i bezakonje ne upadne u zdvojnost.

Mi se na isti način ne utječemo Bogu i njegovim svetima. Boga molimo da nam udijeli dobra ili da nas od zla očuva, dok svete molimo - jer oni stoje u milosti kod Boga - da preuzmu našu zaštitu, da pred Bogom izmole ono što je nama potrebno. Mi zato koristimo dva oblika molitve, koja su različita u načinu. Bogu jednostavno kažemo: „Smiluj nam se, usliši nas“; a svetim: „Molite za nas“.

„Mi u imenu Isusovu jednostavno molimo sve, jer znamo da od Isusa sve izlazi kao iz Izvora milosti i dobročinstava i jer nam je On sve zaslužio. I kad molimo u ime Marijino i kad se oslanjamo na njezine zasluge i moć zagovora, tada ne molimo manje u ime Isusovo jer znamo da sve zasluge, koje ona baštini, svoje utemeljenje imaju samo u Kristu, isto tako i djelotvornost njezina zagovora... Mariji se utječemo u svim molitvama jer Krist tada bolje prima naše slabe i hladne molitve, kad naša Majka s nama moli ona će tim više naše molitve preporučiti svome Ocu, a njih zagovarati ako su ujedinjene s molitvama njegove Majke. Molitve prinesene u zajedništvu sa svetima Bogu su ugodnije i bit će brže uslišane.“ (Sv. Petar Kanizije)

NE BOJ SE, ŠALOMONE!

fra Iko Skoko

Zidovski kralj David pred kraj života okupio je svoj narod i kraljestvo predao svomu sinu Salomonu (od hebr. šalom: mir), kojega je dobio s Bat Šebom, ženom Urije Hetita. David je svoj govor kod primopredaje kraljevstva završio riječima: "Budi junak, hrabar, i radi! Ne boj se i ne plaši se, jer će Jahve, Bog, moj Bog, biti s tobom! Ne će te napustiti niti te ostaviti dok ne svršiš sav posao za službu oko Jahvina Doma." (1 Ljet 28, 20)

Nakon što je preuzeo kraljevstvo, mladi kralj je prinio žrtvu Bogu. Bog mu je ponudio da traži što želi. Obično kraljevi mole da im Bog da bogatstvo, blago, slavu, smrt neprijateljima, dug život ili nešto slično. Salomon je zatražio mudrost i znanje: "Veoma si naklon bio mome ocu Davidu i zakraljio si mene na njegovo mjesto. Bože Jahve, neka se ispuni sada obećanje što si ga dao mome ocu Davidu, jer si me zakraljio nad narodom kojega ima mnogo kao zemaljske prašine. Daj mi sada mudrost i znanje da uzmognem upravljati ovim narodom, jer tko će upravljati tolikim narodom kao što je ovaj tvoj!" Njegova molitva se svidjela Bogu jer je bila tako posebna i iskrena.

Njegova mudrost posebno se očitovala u presudi dvjema ženama koje su se prepirale oko toga čije je dijete. Nakon što ih je saslušao, kralj reče da se dijete rasiječe

i podijeli među njima. Prava majka je plačući zamolila da to ne čini i da dijete da drugoj ženi. A žena, čije dijete nije bilo, tražila je da se izvrši kraljeva odredba. To je bilo dovoljno da se otkrije koja je prava majka. Narod je zavolio kralja jer je vidio da je u njemu božanska mudrost u izricanju pravde (1 Kr 3,16-28). Glas o njegovoj mudrosti širio se i izvan njegove domovine. Zato mu je kraljica od Sabe došla u pohod da čuje njegovo mišljanje o stvarima koje su nju mučile. To su željeli i svi ostali okolni kraljevi. Salomon je vladao četrdeset godina, tj od 970. do 931. prije Krista. Bio je vladar koji se znao moliti za svoj narod.

U četvrtoj godini svoga vladanja dao je izgraditi hram Bogu na Morijskoj gori. A podigao je za kraljevstvo i druge važne objekte. No, kao što se često događa velikima, nije odgojio ili pripremio svoga nasljednika. Nakon njegove smrti židovsko kraljevstvo se razdijelilo na dva dijela: Sjeverno (Izrael) i Južno (Juda ili Judeja).

Uza sve svoje slabosti, Salomon ostaje primjer čovjeka koji moli za svoj narod i koji moli za ono što je bitno u životu: mudrost i znanje! I mi, iako nismo kraljevi, molimo da nam Bog da mudrosti i znanja te posebno molimo za sve koji su odgovorni na bilo kojem području da imaju mudrosti, znanja, dobrote i prevednosti.

RADIO KOJI IMA DUŠU

S grupom osoba šećem jednim zapuštenim, a rekao bih i zaboravljenim selom. Stare kuće, sve napola srušene, zidovi i hercegovačke «prizide» u trošnom su stanju. Selo je prazno. Šutnja, ili bolje rečeno odsutnost života, vladaju krajolikom. Stanovnici su otišli trbuhom za kruhom. Jedino što se čuje je pokoji cvrkut ptica ili pjev cvrčka. No u predvečerje smo zamijetili malo svjetlo u jednoj kućici. To svjetlo je bilo zov da se približimo kućici. Bacamo kroz prozorčić pogled u kuću iz koje se čuje molitva s radija. Starica kleči na koljenima s krunicom u ruci. Moli, preporučuje, pjeva... Glas koji dopire do nje dolazi iz Međugorja. Ušli smo k njoj. Iako namjernici rijetko navraćaju, imao sam dojam da joj u tom trenutku nismo bili dragi gosti. Kako reče, smeli smo je u večernjem molitvenom programu koji svaki dan sluša iz Međugorja i Bogu zahvaljuje što postoji radio. Ostali smo sa staricom i molili. Poslije nam priča kako joj je radio jedini prijatelj i utjeha. Pričajući nam o radiju poljubila je radijski prijamnik kao najdraže dijete. Emocije su bile vidljive. Pričala je kako nije sama jer njezina radijska obitelj ima drage ljude koji joj svaki dan pričaju lijepe priče i ispunjavaju osamu. Tako ona poimence spominje fra Miljenka, Sanju, Višnju, Dragana, fra Marija, Vedranu, Milku...

Kad čovjek pred očima ima ovakve priče koje se pričaju u tisućama oblika može samo reći: Velika hvala Gospi i Bogu za međugorski radio. Taj radio već 10 godina obasiplje ljudska srca novom nadom, budi ljubav i učvršćuje vjeru. Nije to radio kao neki drugi obični radio. To je radio koji je postao ukućaninom brojnih domova i ljudskih srdaca, kako starijih tako i onih mlađih. To je radio koji ima dušu. Radio koji se osjeća svojim. To je radio koji ima slušatelje s imenom i prezimenom, kako reče književnik Krešimir Šego.

U Međugorju se često zna govoriti o čudu i vidljivom znaku. Evo toga čuda i vidljiva znaka. Zar može biti većega znaka od prisutnosti Božjega glasa po cijeloj BiH, Hrvatskoj, Europi... Svaki dan, i tako deset godina, Gospin glas stiže do ljudskih srdaca. Zato, taj radio je Božje djelo u koje ljudi po poslanju ugradiše sebe i svoj trud. A Isus je ionako naglasio da će nas po djelima i plodovima prepoznati. A plodovi međugorskoga radijskoga zvuka su očiti u svjedočanstvima ljudi koji govore kako su, potaknuti riječju, molitvom i iskustvima drugih i sami počeli mijenjati svoj život. To je najljepši plod na stablu desetgodišnjeg odašiljanja programa s valova radija koji ima dušu - Radiopostaje «Mir» Međugorje.

fra Mario Knezović

ROĐEN OD MARIJE DJEVICE

Engleski pisac, humorist i filozof G. Keith Chesterton opisuje svoj dolazak u Betlehem gdje želi proslaviti božićnu noć.

godati, do punine, do onog iskustva mira i sreće koje svijet ne poznaje, niti ih može dati. Dolazim uvijek ponovo do zagrljaja s Bogom; s onim Bogom koji je radi mene rođen u špilji i ubijen na drvetu sramote!»

(Ivan Fuček,
Susret s Bogom dobrote, str. 124)

Bilo je mnoštvo hodočasnika sa svih strana svijeta. U veličanstvenu Konstantinovu baziliku Isusova rođenja, iz prve polovice 4. stoljeća, vode uska, nerazmjerno uska i mala vrata. Uđe i on. Četrdeset korinških stupova dijeli zgradu u pet lađa. Sve je svečano: i zidovi i nakiti, i lica i ljudi koji se guraju naprijed prema oltaru. Svi su radosni i u zanosu. Chesterton još nije vjernik. On motri s puno pažnje, ne kritički nego otvoreno i spremno. Val oduševljenja i njega zahvaća i nosi ga prema svetištu. I on se spusti stepenicama koje vode u podzemlje crkve. Evo ga u špilji Isusova rođenja. Gleda 32 treptave svjetiljke što tajanstveno osvjetljaju prostor. Broji 15 kadionica porredanih u polukrugu. Posve na dnu opazi ploču od bijelog mramora optočenu jaspisom. Usred ploče je srebrna zvijezda u kojoj je urezan natpis:

«Hic de virgine Maria Jesus Christus natus est.» (Ovdje je od Marije Djevice rođen Isus Krist).

To je dakle ono mjesto. Sve je preuređeno, drukčije, ali Chesterton promatra hodočasnike: neki neobični sjaj na obrazima, suze u očima, drhtaj na crtama lica. Ljudi se spuštaju na koljena, s poštovanjem utiskuju poljubac u svijetlocrvena slova na srebrnoj zvijezdi, šapću molitve, čuju se neki uzdasi, osjeća se Božja blizina... To je sreća koju uživaju ovi što u Krista vjeruju. I njega, praktičnog ateista, nešto zahvaća. Prvi put iz dubine duše zaželi da i on uzvjeruje kao i ovi, čvrsto i nepokolebljivo, da uzvjeruje jednostavno bez predrasuda i nevino poput djeteta... I potekoše mu suze...

Kada je izišao van, opet je promatrao ona uska vrata što vode u baziliku. Uska vrata? Ona označuju «skromnost», komentira Chesterton. Želim li doći do Boga, moram biti skroman. Želim li pripjeti Kristu, moram biti skroman. Želim li naći puninu sreće koju mi pruža vjera, moram biti skroman. Kroz vrata ispovjedaonice, putem sakramenta pomirenja koji zahtijeva skromnost, dolazim do bla-

GOSPA ISCJELJUJE CRKVU U RUMUNJSKOJ

Priredila Lidija Paris

Zovem se Silvia Janine Rusneac, dolazim iz grada Oradea na zapadu Rumunjske. Moji su roditelji katolici - majka je rimokatolkinja a otac grkokatolik - ali sam ja u vrijeme komunizma bila krštena u Pravoslavnoj crkvi, tako da sam jedina pravoslavka u obitelji! Moji roditelji nisu išli u crkvu. Majka se samo povremeno odlazila pomoliti svetom Anti... Nisam znala skoro ništa o Bogu. Vjerovala sam da postoji, ali za mene je on bio na nebu, a ja na zemlji. Nisam živjela svoju vjeru, nisam išla u crkvu, nisam ništa znala o ispovijedi... Od svih molitava znala sam samo Očenaš. Dvije sam godine studirala medicinu, ali nisam mogla podnijeti ništa što ima veze s trpljenjem, pa sam morala prekinuti.

U to vrijeme imala sam velikih problema i htjela sam umrijeti. Sjećam se da sam rekla Bogu: „Daj mi samo na sekundu moć da si oduzmem život, da nestanem. Ne želim tvoje nebo, samo želim nestati u svemiru, daj mi tu moć.“ Da mi je bio dao tu moć, mislim da bih si doista bila oduzela život... U to vrijeme, čak da mi je Bog bio rekao: „Učinit ću te sretnom“, mislim da bih rekla NE. Doista sam trpjela. To me dovelo do Međugorja...

Nisam imala pojma da se Gospa može ukazati na zemlji

U to vrijeme, bilo je to 1990., kupovala sam mnoge novine i tako sam po prvi put čula za Gospina ukazanja. Pročitala sam jedan članak o raznim ukazanjima u svijetu i sjećam se da sam kleknula i rekla: „O Bože, kako mi je drago da si se počeo ukazivati, sad će ljudi početi vjerovati da postoji!“ Nisam ništa znala o ukazanjima; nisam imala pojma da se Gospa može ukazati na zemlji.

Kad sam bila malena, moja me grkokatolička baka naučila moliti Očenaš. Na mene je prenijela svoje uvjerenje da je Bog moćan i dobar. I tako, u fazi najteže patnje, sjetila sam se Boga iz svojeg djetinjstva i rekla sam svojoj majci: „Idem Bogu“... otišla sam u crkvu, u jednu katoličku crkvu. Od tog trenutka Bog me držao za ruku. Mnogo godina kasnije shvatila sam da je tog trenutka sav moj život bio usmjeren prema Njemu. Tada sam se počela raspitivati među raznim ljudima: „Jeste li čuli za Međugorje?“ Nitko ništa nije znao... U međuvremenu, moja je majka potaknula cijelu obitelj da moli za mene, jer se bojala da ću umrijeti... imala sam samo 43 kilograma... Tako smo svi počeli ići u katoličku crkvu, i svi smo počeli moliti. A ja sam počela studirati teologiju jer sam htjela saznati nešto više o Bogu.

U crkvi u koju sam odlazila sreća sam jednog mladića koji je imao kontakt s Međugorjem: znao je za jednog svećenika u Budimpešti, u Mađarskoj, koji je organizi-

Snimila Lidija Paris

rao hodočašća. Obećao mi je da će s njim razgovarati. To je bilo 1991... Sjećam se da sam rekla Bogu: „Kad bih čula da si na Mount Everestu, na vrhu Himalaje, otišla bih tamo pješice, popela bih se na planinu da Te susretнем i da s Tobom razgovaram!“ Htjela sam se baciti u Njegov naručaj i plakati... Htjela sam Boga susresti fizički! Od svih mjesta ukazanja koja je spominjao novinski članak, izabrala sam Međugorje jer je to bilo najbliže Rumunjskoj. Nisam imala novaca da putujem na neko udaljenije mjesto...

Kraljica Mira dala mi je svoj mir

U međuvremenu je bio uspostavljen kontakt sa svećenikom iz Budimpešte i nas dvanaestero došlo je u Me-

đugorje. Sve što sam imala za jelo tijekom šest dana u Međugorju bilo je pet mesnih konzervi. Nisam imala novaca, nisam imala hrane, ali me to nije brinulo! Bila sam tu, s Gospom! Ne mogu izraziti što mi je to značilo! Mislim da mi je to prvi, zadnji i jedini dolazak u Međugorje... pokušavala sam sve dobro zapamtiti... bila sam prilično sigurna da više nikad neću doći...

Naš vodič govorio je samo mađarski tako da nisam ništa razumjela. Nisam znala da je Međugorska Gospa Kraljica Mira. Prvo ukazanje na kojem sam bila bilo je na Križevcu, što znači da se nisam morala uspinjati na Mount Everest! Bilo je to javno ukazanje za vrijeme kojega sam pokušavala razgovarati s Gospom, reći joj svoju bol, patnju i nemir. Htjela sam plakati i kukati, ali ni-

sam mogla! Nešto vrlo snažno mi se događalo, obuzimao me dubok mir. Bio je u meni! Nisam se mogla boriti protiv tog mira koji me obuzimao. Bio je snažniji od moje boli, od moje oholosti... Od tada više nikad nisam trpjela kao prije. Nekad je moje trpljenje bilo destruktivno. Ubijalo me. Nakon tog dana na Križevcu bilo je trpljenja u mojem životu, ali nikad nije bilo destruktivno. Mogla sam ga podnijeti uz Božju milost. Mnogo godina kasnije shvatila sam da mi je Kraljica Mira dala svoj mir.

Zašto ne bih organizirala hodočašća u Međugorje?

Dvije godine kasnije ponovno sam bila u Međugorju, a onda opet i opet... nisam se bila mogla ni nadati da će tako nešto biti moguće! Nisam razmišljala o organiziranju hodočašća. Dolazila sam zbog sebe, s Mađarima, jer nitko u Rumunjskoj nije dovodio skupine u Međugorje. Kad se sjetim tih dana, pomislim: kako je lijepo biti hodočasnik, a ne vođa! Imala sam vrlo dobrog duhovnika, svetog čovjeka koji mi je pomogao svojim savjetima.

Ohrabrivao me neka odlazim Gospi.

Jednog dana, ljeti 1994., dok sam hodala ulicom u Rumunjskoj, ne misleći ni na što, odjednom mi je palo na pamet: Zašto ne bih organizirala hodočašća u Međugorje? Moja spontana reakcija bila je: Ne, ne, to ne bi bilo ozbiljno! Ta mi se misao ipak stalno vrtjela po glavi, pa sam o tome porazgovarala sa svojim duhovnikom. Odmah je rekao: „Učini to!“ Znala sam što to znači u praktičnom smislu: prvo otići u Budimpeštu i zamoliti svećenika da me besplatno uzme u svoju skupinu hodočasnika, a onda - u Međugorju - zamoliti fra Slavka za pismeni poziv, itd... I tako, bez oklijevanja, zajedno s jednom prijateljicom - prevoditeljicom - autostopom smo otišle u Budimpeštu u posjet svećeniku koji organizira hodoča-

šća u Međugorje. Zamolile smo ga da nas stavi na svoj popis i onda smo - dršćući - rekly da nemamo novaca... Uptao nas je: „Zašto želite ići u Međugorje?“ Odgovorila sam: „Doista želim susresti Gospu!“ To mi je bilo već četrto hodočašće, ovaj put s vrlo određenim ciljem: dobiti pismeni poziv od fra Slavka za prvu skupinu Rumunja.

Kad sam u Međugorju susrela fra Slavka, zamolila sam ga za „samo dvije minute“. Bila sam prilično prestrašena jer sam mislila da će smatrati da sam premlada za organiziranje hodočašća. Imala sam 28 godina... i bila sam na četvrtoj godini teologije... Fra Slavko je bio vrlo ljubazan i mnogo mi je pomogao. Objasnio mi je što treba raditi s hodočasnici. Dobila sam pismeni poziv, i kad sam dovela prvu skupinu, organizirao nam je besplatan smještaj. Isto je bilo i s drugim i trećom skupinom... Mnogo nam je pomogao! Uveo me u sve što se događa u Međugorju. Nikad ne ću zaboraviti njegove riječi... Katkada je bio vrlo zahtjevan. Znao nam je reći što NE RADITI u Međugorju...

Htjela sam s drugima podijeliti okus neba koje sam dodirнула u Međugorju

I tako sam nastavila organizirati hodočašća. Brojila sam dok nisam dovela tisuću hodočasnika, a onda sam prestala brojati. Došla sam više od 18 puta.

Sjećam se jednog vrlo posebnog hodočašća, najljepšeg koje sam ikad imala. Dovala sam 28 siročadi iz Rumunjske, djecu od 14 do 18 godina starosti. Ta djeca nisu bila navikla na molitvu, nisu znala moliti. Sve sam im napisala na papir, ali nisu htjeli moliti. Sve su odbijali. S nama je bio jedan svećenik koji je znao raditi s djecom, pa ih nismo ni na što tjerali. U Međugorju smo stanovali u Domus Pacis, besplatno. Fra Slavko se za sve pobrinuo. Razni su ljudi dolazili i govorili djeci, svirali za njih, igrali se s njima lopte... baš kako oni vole. Na povratku, u autobusu su se natjecali tko će više moliti!

Sjećam se jednog drugog putovanja: morala sam se brinuti o sedam autobusa! Kad se toga sjetim, čudim se kako sam se uopće usudila povesti 350 ljudi, posve sama! Uz to sam i prevodila... Kasnije sam dobila pomoć, jednog studenta teologije koji je sada svećenik.

Jednom je s nama došao jedan pravoslavni svećenik, i fra Slavko je organizirao da može slaviti pravoslavnu liturgiju u kapelici.

Jedne godine, na kraju Festivala mladih, proveo smo noć na Križevcu. Sjećam se mladog Irca koji je svirao gitaru i pjevao... mogli se čuti kako ljudi dišu. Potpuna tišina, samo njegov glas koji pjeva Bogu... kao u raju... željela sam da taj trenutak potraje zauvijek. Bilo je to kao vječnost, trenutak koji vječno traje. To sam htjela podijeliti s drugima... Božju ljubav, nadu koju On daje, Njegovu ljepotu, Njegovu radost koja traje... zato sam počela organizirati hodočašća... Nakon svih tih godina, shvatila sam da sam htjela podijeliti sa svim svojim prijateljima, a onda i s drugim Rumunjima, okus neba koje sam dotaknula u Međugorju...

Najveći dar mojega života je Međugorje. Nemam riječi da to objasnim, treba dosta hrabrosti i nešto nesvjesnosti da se organiziraju hodočašća... Jako sam zahvalna Gospi, i jako sam zahvalna fra Slavku koji mi je puno pomogao kad sam bila doista izgubljena. Bio je doista svet čovjek. Govorio nam je da moramo Međugorje sačuvati autentičnim, da ne smijemo ništa dodavati i ništa oduzimati, izbjegavati duhovni turizam, izbjegavati stvari koje nemaju veze s Međugorjem jer to može dovesti do konfuzije, pa će hodočasnici izgubiti iz vida ono što je bitno. To mi je govorio fra Slavko, i mislim da je važno to ne gubiti iz vida.

Bog nam mnogo daje, uči nas i priprema

Jedna mi misao pada na pamet: eto što se može dogoditi kad netko Bogu kaže DA! To DA postaje veliko stablo... Sviđa mi se što piše u Talmudu: „Ako spasiš jednu jedinu osobu, spasio si cijeli svijet!“ Sretna sam što su Gospine poruke sada poznate i u Rumunjskoj. Mislim da me Bog na to pripremao od djetinjstva. Majka mi je Francuskinja, rođena u Parizu, tako da je moj prvi jezik francuski. U školi sam učila engleski, na fakultetu sam studirala teologiju... Bog nam mnogo daje, uči nas i priprema. Jedino što moramo učiniti jest reći DA. Katkada pomislim: Što bi bilo da tada nisam rekla DA? Možda bi netko drugi počeo voditi hodočašća, možda mnogo kasnije... možda bi to bio netko tko nema nikakvo teološko znanje ni kulturu... Tko zna? Vrlo je važno širiti poruku...

U međugorskim molitvenim skupinama u Rumunjskoj, grkokatolici, rimokatolici i pravoslavni su sjedinjeni

U Rumunjskoj imamo grkokatolike, rimokatolike i pravoslavne kršćane. Rimokatolički vikar iz grada Oradea došao je u Međugorje da vidi svojim očima. Neki katolički biskupi vrlo dobrohotno gledaju na Međugorje. Mnogi pravoslavci dolaze u Međugorje jer imaju veliku ljubav prema Gospi. Ne dolaze zbog Rimokatoličke crkve, nego zbog Gospe. Kad dođu u Međugorje, ja im pokušavam objasniti neke stvari koje nisu znali. U Međugorju ima nešto vrlo posebno, to je klanjanje. Pravoslavci to vole, kažu da se osjećaju kao u raju. Nigdje ne možete naći ništa slično. Ne želimo da itko mijenja svoju vjeru, to bi uzrokovalo goleme poteškoće u našoj situaciji u Rumunjskoj koja je već vrlo složena, ali svatko može slobodno doći ovamo i susresti Gospu. Ona mijenja ljudske živote.

U Rumunjskoj pokušavamo učiniti nešto slično međugorskom večernjem molitvenom programu. Gospa u Rumunjskoj iscjeljuje Crkvu: grkokatolike, rimokatolike i pravoslavne. Svi smo mi Gospina djeca. U međugorskim molitvenim skupinama u Rumunjskoj sjedinjeni su grkokatolici, rimokatolici i pravoslavni!

GARABANDAL - GOSPA OD BRDA KARMELA

fra Karlo Lovrić

**Tko vjeruje u općinstvo svetih i
u uznesenje Marijino na nebo,
načelno ne bi trebao imati
poteškoća s prihvaćanjem
Gospinih ukazanja. Može biti i
lažnih ukazanja, ali to, naravno,
ne umanjuje stvarnost istinitih
ukazanja. Crkva svojim duhovnim
autoritetom stoji iza toga.
Istražuje ih i ispituje jesu li se
ta ukazanja uistinu i dogodila.
Ukoliko je rezultat ispitivanja
pozitivan, Crkva ne oklijeva
izjasniti se o nadnaravnosti
fenomena. U početku se događaju
uvijek pristupa sa sumnjama i
predrasudama. Sva su Marijina
ukazanja iskusila i sumnje i
udarce, a onima koji prihvaćaju
Gospina ukazanja nije uvijek lako
jer nerijetko moraju računati s
najvećim poniženjima i kaznama.**

U ovom nastavku pišemo o jednom malom mjestu u Španjolskoj u kojem su ukazanja započela pred sami početak Drugoga vatikanskog sabora koji je, na iznenađenje mnogih u Crkvi, odmah po izboru najavio 78-godišnji papa Ivan XXIII. i otvorio ga u listopadu 1962. godine.

Doći ću opet

U prošlim stoljećima, posebice od 1830. upadno je porastao broj Gospinih ukazanja. Crkva je nekolicinu ukazanja priznala i tako su se ta mjesta ukazanja razvila u poznata hodočasnička mjesta.

Isusova Majka - koju je sam s križa dao apostolima i svim ljudima za majku - i Njemačku je više puta pohodila: Heroldsbach (pogledaj o tome Glasnik mira, listopad 2007.), Marpingen - Saarska pokrajina. No u zemlji crkvenog raskola odgovorni u Katoličkoj Crkvi nisu se mogli složiti da povjeruju ukazanjima, da Gospu saslušaju, njezine očitovane molbe prihvate i službeno priznaju. Gospa je u jednom mjestu u Njemačkoj, na kojem se već u pretprošlom stoljeću ukazala, već tada najavila: «Doći ću opet u vrijeme teške nevolje!» A sedamdesetih godina prošlog stoljeća je rekla: «... stojim plačući pred vratima Njemačke, kako je Isus plakao nad Jeruzalemom, ... vašom sljepom nevjerom mene uvijek odbijate.»

Crkva ih nije priznala

Nije to samo slučaj s Njemačkom. I u jednom brdskom selu u sjevernoj Španjolskoj u kantabrijskom gorju koje se zove San Sebastian de Garabandal, na 600 m nadmorske visine, Gospa se od 1961. do 1965. ukazivala četirima djevojčicama. Iako su zastupnici mjesne Crkve uvjereni u istinitost ukazanja, Crkva ih ni do danas nije priznala.

Ukratko ćemo iznijeti tijek zbivanja u tom zabitnom španjolskom seocetu.

Nedjelja, 18. lipnja 1961. Ništa nije upućivalo na to da bi se moglo dogoditi nešto izvanrednoga. Mjestance sa šezdesetak obitelji kupalo se u toplom i bez oblaka ljetnom suncu. Seljani su tražili hladovinu i

odmarali se poslije prošlotjednog naporna težačkog posla, djeca se igrala u dvorištu seoske crkve, a mladi zabavljali i plesali uz harmoniku. Skupina mlađih djevojčica se dosađivala i nečujno udaljila od drugih s potajnim dječjim planom.

Bile su to Conchita Gonzales (12 g.), Jacinta Gonzales (12 g.), Marija-Cruz Gonzales (11) i Marija-Dolores Mazaon, s nadimkom Marie-Loli (12 g.).

Premda tri od njih nose isto prezime, nisu bile u krvnom srodstvu. Čak su se obitelji držale podalje jedne od drugih i nisu blagonaklono gledale što im se djeca družile.

Učiteljev vrt, u kojem su bila stabla jabuka s još uvijek nezrelim plodovima, bio je cilj njihova plana. Ipak, i takvi plodovi bili su privlačni, ne samo za oči. Brale su tako nezrele plodove i u međusobnom smijehu ih zagrizale. Kako su plodovi bili gorki, zalogaje nisu gutale već su ih odmah izbacivale iz usta.

Počela ih peći savjest

Kad se činilo da je šala s jabukama uspjela, začula se grmljavina iz vedra neba, što ih je zbunilo: «Kakva grmljavina!» I dok su još o tome razmišljale, čule su šum glasova. To ih je potaklo da se nekoliko metara odmaknu i nagnu preko kamenog zida. Počela ih je peći savjest jer su postale svjesne da su se loše ponašale i tako ožalostile svoga anđela čuvara. Conchita, mudrija od njih tri, predloži da bace kamenčice na lijevu stranu, gdje su mislile da bi se mogao naći zli anđeo, napasnik, i na taj način utješiti svog anđela čuvara kao i svoju uznemirenu savjest. I kako su se time malo oraspoložile, htjele su početi s jednom igrom kugle.

U svojim pribilješcima Conchita piše: «... kad sam pri tom podigla oči, iznenađeno se preda mnom pojavi jedan lik velike ljepote. Bio je obasjan svjetlom, ali svjetlom koje ne zasljepljuje». Kako su je ostale tri djevojčice vidjele «izvan sebe», pomisliše da s njom nešto nije u redu i počese vikati. Conchita je sklopljenih ruku pokazivala u smjeru ukazanja i mucala: «Tamo, tamo». Marie-Loli, koja je već htjela otići i potražiti pomoć, s druge dvije djevojčice pogledala je u smjeru kamo je pokazivala Conchita. Uglas su uzviknule: «Anđeo». Od uzbuđenja nisu mogle govoriti te pobožno promatraše ukazanje. Brzo je nestalo anđelova lika, a da im nije rekao ni riječi. Sve se to događalo 18. lipnja 1961. oko 20.30 sati.

Iskrenost djece

Pod tim dojmom curice su se žurno vratile u crkveno dvorište. Na putu su susrele djevojčicu Pili Gonzales i ispričale joj što su doživjele. Pili, iznenađena onim što je čula, brzo je sve ispričala drugima i vijest se poput vjetrova proširila selom. Djevojčice su sklonište potražile iza crkve gdje su se osjećale sigurnima od kojekakvih pitanja i dobro se isplakale.

«Što hoće anđeo u Garabandalu?», pitali su jedni. To su pak «djetinji snovi», razmišljali su drugi. I tako je za ove četiri djevojčice započelo dugo i mučno ispitivanje. Odjednom su postale predmetom svakoja-kih razgovora.

Obavijestili su učiteljicu koja ih je potražila u njihovom skloništu. Pošto je od djece saznala o čemu je riječ, kao osoba s autoritetom je predložila: «Pođimo najprije u crkvu i zahvalimo dragom Bogu». Učiteljicu je dirnulo s koliko su iskrenosti djeca, jecajući, stupila pred svetohranište i molila. Ustvrdila je da se s djevojčicama događa nešto posebno.

Župnik don Valentin Marichalar, također o svemu obaviješten, pokazao se s jed-

ne strane začuđenim, ali je ipak htio i više saznati, jer mu uzbuđenje njegovih malih ovčica nije davalo mira i činilo se da stvar nadilazi normalne dječje doživljaje. Rekao im je: Ako opet vidite anđela, pitajte ga što želi i zašto dolazi.

Idućega dana, 19. lipnja, djeca su opet pošla na isto mjesto (la calleja) i molila krunicu. Anđeo nije došao. Možda i zbog toga što su neki dječaci znatiželjno virili iz prikrajka i bacali kamenčiće? Ili zbog nekog drugog razloga? Svakako, bile su tužne: «Zašto anđeo nije došao?», - pitale su u svom djetinjem razočaranju učiteljicu.

«Bez sumnje stoga što ima puno oblaka», - olako je odgovorila učiteljica.

Djeca molila krunicu

Uvečer, 20. lipnja, djevojčice se opet uputiše na isto mjesto. Conchitina majka, Aniceta Gonzales, odrješita i oštromna gospođa, nevoljko je dopustila da joj kći pođe tamo. Bojala se neugodnih dobacivanja koja su ionako već počela. Djeca su pobožno molila krunicu. Krunica je već bila pri kraju i kad su već tužne htjele otići, opet su ugledale svjetlo. O tome je Con-

chita zapisala: «Iznenađena smo vidjele jako svjetlo koje nam je prepriječilo put». Zasljepljene i strahom ispunjene, ostale su stajati sve dok svjetlo nije iščezlo.

Već 21. lipnja vijest o događaju proširila se u cijelom kraju. Njih četiri, praćene skupinom znatiželjnika, žurile su na isto mjesto i u isto vrijeme. Poslije krunice opet im se ukazao anđeo. Nazočni su primijetili promjenu u njihovom ponašanju. Lica su im odjednom bila prožeta ljepotom i zadovoljstvom. I nestade dobacivanja i šala na račun djece. Opet anđeo nije ništa rekao. Tako je bilo i sljedeća tri dana. Anđeo se pojavio ali nije ništa rekao.

27. i 28. lipnja djeca su, vučena nevidljivom snagom, došla na isto mjesto i viđenje se ponovilo.

U subotu 1. srpnja četiri djevojčice su u pratnji velikog mnoštva molile krunicu. Kad je ukazanje počelo, nazočni su bez daha promatrali promjene na licima djevojčica. Ekstaza je trajala dva sata. Ovoga puta djeca su razgovarala za ostale nazočne s nevidljivom osobom. Bio je to anđeo koji je najavio dolazak Blažene Djevice Marije za 2. srpnja 1961. Anđeo im je naznačio

nastavak s prethodne stranice

mjesto gdje će ona doći. Odgovorio im je o svom imenu i na pitanje koje je postavio župnik don Valentino. Poslije ekstaze djeca su mislila kako je sve to trajalo samo dvije minute.

Kao i u Fatimi, anđeo Božji pripremio je djecu za susret s Gospom. Tamo se nazvao Anđelom mira, a u Garabandalu reče da je anđeo Mihael.

Gospa od Karmela u Garabandalu

Na 2. srpnja mnoštvo svijeta okupilo se na mjestu koje je Anđeo naznačio. Jedva su djeca stigla na mjesto i već su na koljenima, okružena čudesnim sjajem. Pred sobom su vidjele prelijepu Gospođu u pratnji dvojica anđela. Jednoga su prepoznali, bio je sv. Mihael: «Bili su kao bliznaci» - tako je Conchita zapisala u svom dnevniku. Djevojčice su s nebeskom pojavom (Gospom) razgovarale jednostavnim riječima, ali otvoreno i s povjerenjem. Djeca su Gospi govorila o svakidašnjici na selu. «Govorili smo joj da idemo u polje, da smo pocrnili od sunca jer smo morali kupiti sijeno, a Ona se na to smiješila...», piše Conchita u dnevniku.

Gospa je dugo s njima razgovarala, kao da je njihova tjelesna majka. Prisutni su mogli čuti kako djeca govore, iako su tiho govorila. Među prisutnima je vladala napeta tišina.

Ukazanja su uslijedila i kroz nekoliko sljedećih godina. Marijine molbe bile su od tako velikog značenja, da je Gospa uzela vremena da nama progovori preko svjedočanstava vidjelica iz Garabandala.

Vidjelice su ovako opisale Gospu: «Nosi bijelu haljinu, plavi ogrtač i krunu od zlatnih zvijezda koje svijetle kao oštri kristali. U svojim nježnim i tankim rukama drži smeđi škapular ili dijete na rukama. Ima dugu kestenjastu smeđu kosu s razdjelom na sredini. Lice joj je ovalno s nježnim nosom, lijepim ustima i usnama. Dob joj je 18 godina...». Djeca kažu da «nitko nema glas kao ona». Osobe ukazanja stajale su uvijek lica okrenuta prema djeci. Mijenjale su mjesto a da noge nisu pomicale, ali su uvijek ostajale okrenute prema djeci. Iznad svega lijepa Gospođa im se predstavila kao Gospa od brda Karmela - Nuestra Senora del Carmen.

BOŽIĆNA BAJKA ILI DVA GUBAVCA KOD JASLICA

Napisala jedna redovnica, misionarka u Africi

Prevela i obradila Lidija Paris

Priča koju ću vam ispričati dogodila se u božićnoj noći i prepričava se iz naraštaja u naraštaj. Tako je došla i do nas.

U Betlehemu je novorođeni Isus ležao u svojoj štalici. Siromasi su mu se dolazili pokloniti, a on im je ispunjavao sve želje. To se pročulo po cijelome kraju...

Te su noći do betlehemske štalice došla i dvojica gubavaca. Cijeli su život proveli pokraj puta proseći milostinju, a ljudi su ih zbog njihove bolesti izbjegavali. Čuli su da mali Isus svima pomaže, pa su došli do štalice u nadi da će pomoći i njima.

Dok su prilazili štalici, gubavi kakvi su bili, izazvali su nemir među okupljenim pastirima. Čak su i psi počeli lajati, kao da im prijete neka opasnost. Sav okupljeni narod povukao se korak unatrag, ali nije pobjegao, budući da je to bila božićna noć u kojoj se zaboravljaju predrasude i u kojoj se srca otvaraju onomu što inače odbija ju... uostalom, i ova su dvojica kao i svi ostali imala pravo pokloniti se Isusu!

I tako su se naša dva gubavca našla pred samim Isusom.

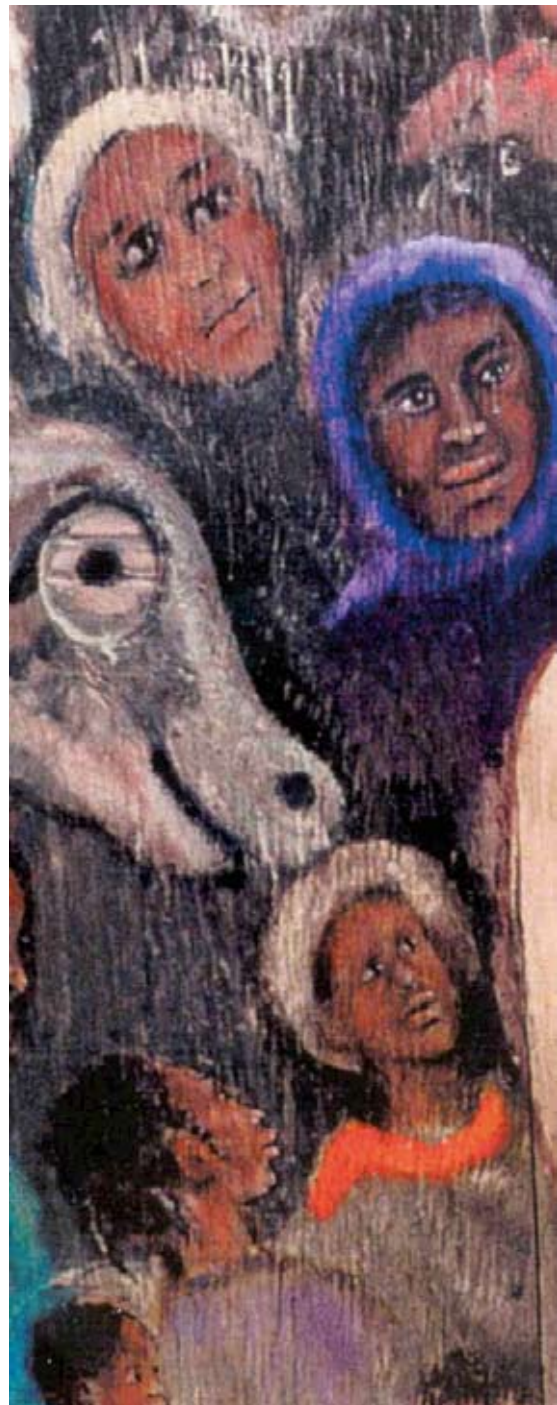
Prvi se prigine prema Djetetu i prišapta mu na uho:

- Želio bih da me iscijeliš od moje gube i od svih mojih rana, tjelesnih i onih drugih, od najdubljih i najskrivenijih rana mojega srca. Zbog njih ti ne mogu služiti kako bih htio pa ako me iscijeliš, moći ću ti pravo služiti. Ne ću više morati misliti na sebe i reći ću svima koje susretnem: „Isus je doista naš Spasitelj, pogledajte me, poslušajte kakav sam bio i vidite što sam postao!“

I gubavac bi iscijeljen.

Drugi gubavac spotičući se priđe jaslicama. Bijaše toliko uzbuđen da umalo pade na Dijete. Svima stade dah! Tko zna kakvim čudom ponovno nađe ravnotežu! Duboko dirnut u srcu prigine se prema Djetetu i – nakon tišine koja se činila beskrajnom – drhtavim glasom reče:

- Gospodine Isuse, smijem li reći što mi srce govori? Ne tražim od tebe da me iscijeliš,

osim ako je to na tvoju slavu. Nije mi ni do toga da ostanem bolestan...

I opet zašuti... Pa zašto ne traži iscjeljenje? Jedni mu se rugaše misleći: kakav glupan, kakav tupan... Drugi ga sažaljevaše: jadnik, propustit će jedinstvenu prigodu... i svi nestrpljivo iščekivaše što će još reći. A on prozbori:

- *Želio bih staviti svoju ruku u tvoju.*

Budući da je novorođeni Isus bio premlen da mu odgovori, Marija reče gubavcu neka svoju ruku položi na Djetetovu. I on svojom velikom, teškom, ranjenom rukom

dodirnu nježnu ručicu novorođenog Djeteta - dlan uz dlan. U tom mu času na licu zablista neka svjetlost koja nije od ovoga svijeta. Iz oka mu potekne suza... u svojoj ranjenoj ružnoći postade lijep! Tiho, mirno i polako, ispunjen tom svjetlošću koja nije od ovoga svijeta, gubavac ode sa svojim mislima i sa svojom gubom...

Prvi gubavac bijaše iscijeljen. Dobio je sve što je htio, ali mu srce postade tvrdo, kruto, neranjivo. Nitko mu više nije trebao, nije tražio ničiju utjehu, zaboravio je što su suze, nije više znao što je patnja. Go-

vorio je ljudima: „Bog te spašava“, ali nije slušao što mu ljudi govore... njihove suze nisu dopirale do njega.

Ne zna se što je bilo s njim. Nije se više čulo za njega.

Drugi se gubavac vratio na svoje mjesto pokraj puta, tamo gdje je i prije sjedio, čekao i prosio. Pokraj puta provodio je svoje dane, navikao na samoću i na čekanje, uronjen u svoje misli... ali od one božićne noći njegovo čekanje više nije bilo isto. Onaj koga je njegovo srce čekalo došao je. Isus je bio tu. Bilo mu je dovoljno sjetiti se one ručice, i kako je svojom rukom dodirnuo Djetetovu, i njegovo bi čekanje dobivalo boju zvjezdanog neba. Samo zbog jednoga je žalio: što ni s kim ne može podijeliti iskustvo te božićne noći jer su ga zbog njegove gube svi izbjegavali...

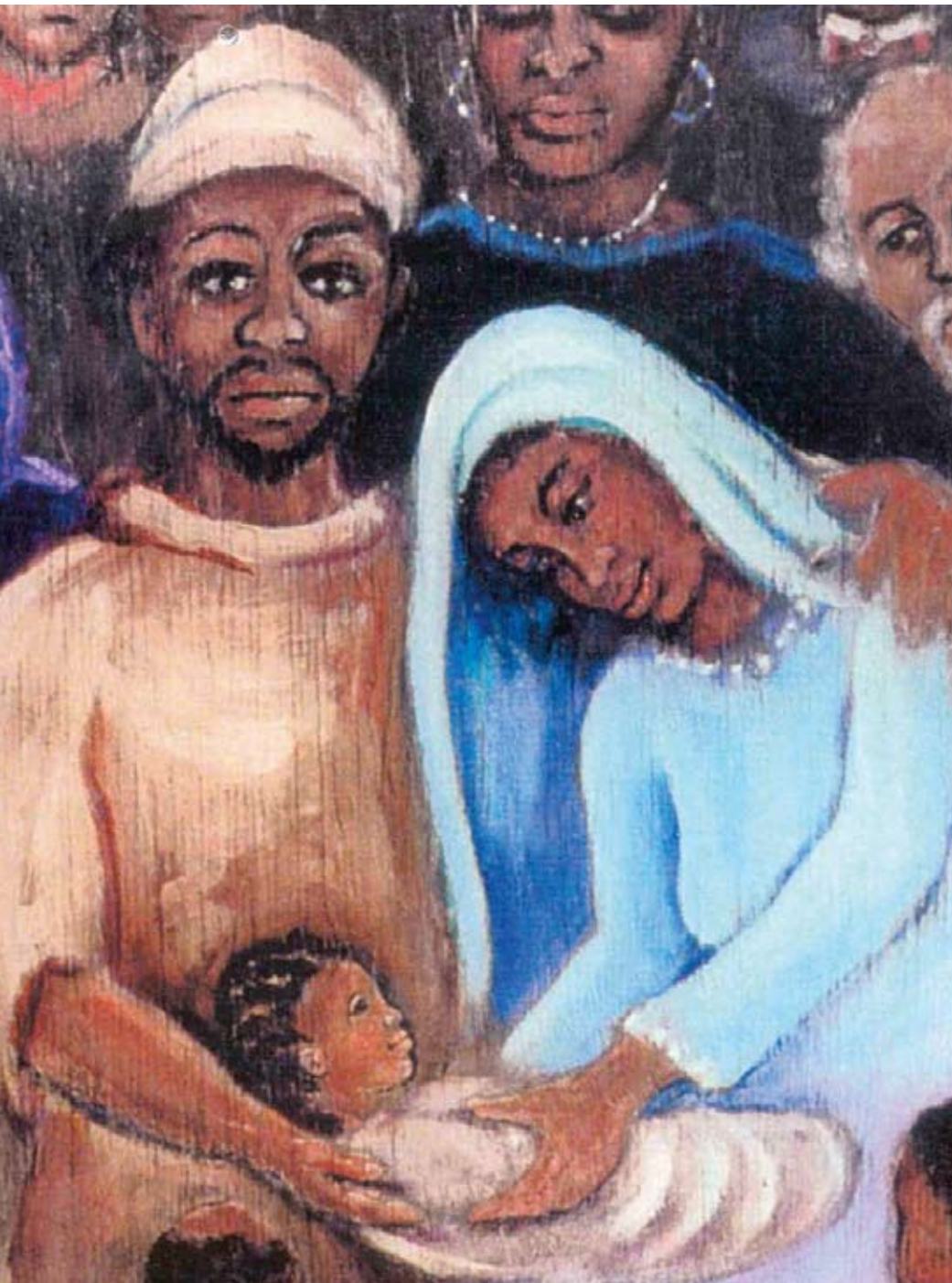
Jednoga dana putem je prolazilo neko dijete. Tako je grčevito plakalo da gubavac zaboravi na svoju gubu i upita:

- *Zašto plačeš? Što te muči?*

Na njegovo pitanje dijete odgovori šutnjom. Na djetetovu šutnju gubavac odgovori tišinom. Oboje su tako šutjeli, kad mu se dijete odjednom baci u naručaj. To ga je tako iznenadilo da je potpuno zaboravio da je gubavac i da bi se trebao držati na razdaljini! Svojim ranjenim rukama privije dijete na svoje ranjene grudi, a dijete svoj obraz nasloni uz njegov. Oboje su i dalje šutjeli. Niz djetetove obraze tekle su suze. Gubavac nije ništa pitao... njegove se suze izmiješale s djetetovim. I tada, bez riječi, gubavac prisloni svoju ranjenu ruku – onu koja je dotakla ručicu malenoga Isusa – na ruku rasplakanog djeteta. Dlan uz dlan. U tom času djetetu stanu suze i njegovo lice obasja neka svjetlost koja nije od ovoga svijeta.

I dijete ode... i sa sobom ponese neku tihu, svijetlu radost. Drugi ljudi počеше dolaziti. Gubavac im je dopuštao da pred njim pokažu sav svoj jad, i svatko tko je dotaknuo gubavčevu ruku, dlan uz dlan, bivao bi obasjan nekom svjetlošću koja nije od ovoga svijeta. Njegova patnja ne bi nestala, ali bi mu se srce otvorilo do najdublje dubine, već prema rani koju je nosio, i postao bi sposoban za ljubav.

Ako jednog dana susretnete ovog gubavca, nemojte oklijevati. Sjednite uz njega plačući, ne recite ništa. I vi ćete biti obasjani nekom svjetlošću koja nije od ovoga svijeta, već prema rani koju nosite u svom srcu.

POPIS MEĐUGORSKIH ŽUPNIKA I KAPELANA

Do godine 1892. župnici župe Brotnjo sa sjedištem u Gradničima opsluživali su i prostor današnje župe Međugorje. Gradnički župnik iz 1892. fra Pavo Petrović i njegov pomoćnik fra Pio Knezović-Bago pripremali su osnutak nove župe Međugorje izgrađujući sa župljanima te buduće župe župnu kuću i ostalo što je bilo potrebno da bi se svećenici mogli nastaniti u novoj župi. Konačno je fra Anzelmo Čulina st., gradnički kapelan, u svibnju 1892. prešao u Međugorje i postao prvi međugorskim župnikom. Nakon njega uslijedili su brojni drugi.

Zbog porasta broja župljana, kao i zbog razmirica u selima, od 1938. u župi djeluju dva svećenika, župnik i kapelan. To je bilo prekinuto zbog Drugoga svjetskog rata i poraća, da bi župa dobila kapelana 1966. kada započinje izgradnja, točnije kada se ona nastavlja, nove župne crkve. Do 1982. u župi su redovito boravila dvojica svećenika, iznimno trojica, a onda od početka Gospinih ukazanja u Međugorju, tu zbog pastoralnih potreba i sve veća hodočasničkoga mnoštva iz čitavoga svijeta počinje djelovati veći broj svećenika, da bi ih danas bilo preko deset.

Popis koji slijedi načinjen je na temelju župne Matice krštenih te župnog ljetopisa. Iako su to najvjerodostojniji izvori, ipak se može dogoditi da popis nije najtočniji u svim detaljima te će ga možda na mjestima trebati korigirati.

župnik	duhovni pomoćnik
Fra Anzelmo Čulina st.	1892.-94.
Fra Franjo Dobretić-Bašadur	1894. (III-V) - zamjena
Fra Mijo Rubić	1894.-95.
Fra Nikola Šimović	1895.-99.
Fra Alfonzo Ćurić	1899.-1902.
Fra Jure Jurić-Nižić	1902./03.
Fra Božo Ostojić	1903./04.
Fra Dujo Ostojić	1904.-07.
Fra Anđeo Nuić	1907.-14.
Fra Kažimir Bebek	1914./15.
Fra Ciprijan Brkić	1915.-17.
Fra Anđeo Glavaš	1917.-19.
Fra David Nevistić	1919.-21.
Fra Ignacije Jurković	1921./22. – «župnik u zamjeni»
Fra Urban Barišić	siječanj 1922.-1925.
Fra Filip Bebek	1925.-28.
Fra Serafin Dodig	1928.-31.
Fra Bernardin Smoljan	1931.-36.
Fra Paško Martinac	1936.-39.
Fra Anzelmo Čulina ml.	1938./39.
Fra Bono Jelavić	1939./40.
Fra Bosiljko Vukojević	1939.-41.
Fra Serafin Vištica	1940.- veljača 1945.
Fra Marije Karamatić	1941.-43.
Fra Anđelko Nuić	1943./44.
Fra Križan Galić	1944.
Fra Teofil Leko	svibanj 1945.-49.
Fra Hadrijan Sivrić	VIII/1949.-V/1950.
Fra Teofil Leko	V.-VI/1950.
Fra Jure Zlopaša	1950-55.
Fra Čedomil Škrobo	1955.-58.
Fra Drago Stojić	1958.-66.
Fra Ivan Kvesić	1966. – zamjenik župnika
Fra Radovan Petrović	1966-74.
Fra Vladimir Kozina	1966.-70.
Fra Zlatko Sivrić	1969.-75.
Fra Ivan Dugandžić	1970.-72.

Fra Drago Škrobo	1972.-74.
Fra Luka Sušac	1974.-80.
Fra Jozo Jolić	1974.-80.
Fra Ante Šaravanja	1976./77.
Fra Jozo Zovko	1980.-1981.
(kao međugorski župnik uhićen 17. VIII. 1981. od komunističke policije 1981.)	
Fra Zrinko Čuvalo	1980.-82.
(zamjenik župnika od 9. 1. 1982. do 22. 8. 1982.)	
Fra Tomislav Vlašić	1981.-84.
(zamjenik župnika od uhićenja fra J. Zovke 17. 8. 1981. do 9.1.1982.)	
Fra Tomislav Pervan	1982.-1988.
Fra Veselko Sesar	1982.-84.
Fra Slavko Barbarić	1982.-85.
Fra Petar Ljubičić	1984.-95.
Fra Dobroslav Stojić	1984.-92.
Fra Ivan Dugandžić	1985.-88.
Fra Nikola Vučić	1986./87.
Fra Filip Pavić	1987.-95.
Fra Leonardo Oreč	1988.-1991.
Fra Ljudevit Rupčić	1988.-94.
Fra Ivan Landeka	1988.-91.
Fra Viktor Kosir	1988.-91.
Fra Slavko Barbarić	1990.-2000.
Fra Zoran Ostojić	1990.-
Fra Ivan Landeka	1991.-2000.
Fra Mladen Herceg	1991.-93.
Fra Iko Skoko	1991.-93.
Fra Dobroslav Begić	1991.-95.
Fra Branimir Musa	1995.-2000.
Fra Ivan Bradvica	1995.-99.
Fra Svetozar Kraljević	1997.-
Fra Branko Radoš	1998.-2001.
Fra Petar Vlašić	1999.-2007.
Fra Ivan Sesar	2000.-2001.
Fra Ljubo Kurtović	2000.-07.
Fra Branko Radoš	2001.-2005.
Fra Danko Perutina	2001./02. (?)
Fra Mario Knezović	2001.-05.
Fra Tomislav Pervan	2003.-
Fra Drago Vujević	2002./03.
Fra Frano Musić	2002.-04.
Fra Bože Milić	2004.-07.
Fra Ivan Sesar	2005.-07.
Fra Stjepan Martinović	2005.-
Fra Karlo Lovrić	2005.-
Fra Petar Vlašić	2007. -
Fra Miljenko Šteko	2007.-
Fra Danko Perutina	2007. -

Ljubljeni!

Kako li su blaženi i čudesni Božji darovi!
Život u besmrtnosti,
Sjaj u pravednosti,
Istina u slobodi,
Vjera u pouzdanju,
Svladavanje u svetosti –
Sve je to već sada na dohvat našeg uma.
Koji su tek darovi pripremljeni onima koji ih čekaju!
Jedino presveti Stvoritelj i vječni Otac zna njihov broj i ljepotu.
Da bismo dakle bili dionici budućih dobara,
Svim se silama borimo da budemo ubrojani među one koji Njega čekaju!
Kako će se to, ljubljeni, zbiti?
Ako naša duša bude vjerom na Boga oslonjena,
Ako budemo tražili što je Njemu milo i ugodno,
Ako budemo činili sve ono što odgovara Njegovoj svetoj volji
Te budemo išli putem istine, odbacujući od sebe svaku nepravdu,
Opačinu, škrtost, svađe, zloću i prijevaru!
To je, ljubljeni, put na kojem ćemo pronaći svoj spas, Isusa Krista!
Po Njemu naši pogledi mogu biti uprti gore na nebo,
U Njemu gledamo odraz čista i veličanstvena Božjeg lica;
Po Njemu su otvorene oči našeg srca;
Po Njemu naša potamnijela i bezumna pamet u svjetlosti procvjetava;
Po Njemu je htio Gospodin da okusimo besmrtnu spoznaju:
*On, odsjev Slave Božje, postade toliko moćniji od anđela, koliko je
uzvišenije nego oni baštiniio Ime!*

(Sv. Klement Rimski, papa)

ŠAPAT ZAVOĐENJA

Hrvatski je narod vjerujući. U postotcima taj se broj penje do brojke 90.

Tako barem kažu novinska izvješća. To bi značilo... Ma, što bi značilo?

Možda samo prejak početak jednoga teksta i ništa više.

fra Miljenko Stojić

U stvarnosti se događa sljedeće. Jedna naša tipična ni gradska ni seoska sredina, onako nešto između, s »pazarom« u određeno vrijeme. Društvene vlasti priredile razgovor o potrebi vjeronauka u školi. Imalo se što čuti, ne od vlasti. Predstavnicu pučanstva uhvatiše se krilatice »Crkva je rastavljena od države« k'o pijan plota. I ne puštaju. Da su ona vremena, sve bi više-manje sličilo na sastanak partijskog komiteta. Ali ovi, iako imaju godina, izgleda da nisu bili u partiji. Jednostavno rečeno, začudna atmosfera. Kao da se nikada nije dogodila Kraljica Mira, Domovinski rat, Haaški sud. Dojam je sa strane da oni spomenuti postotci izgledaju posve drukčije. Možda, a možda i nije tako.

Čitam ovih dana knjigu *Arhitekti kulture smrti*. Došao sam do nje zahvaljujući samo tome što volim istraživati što se novoga pojavilo na knjižnom tržištu. Podrazumijeva se, uz veliku pomoć interneta. Ipak tamo postoje stranice koje se trude pronaći istinu. O knjizi se, inače, mnogo ne govori. Uglavnom, navela je sve velika i poznata imena i dokazala im da stvaraju svijet bez Boga, tamu, smrt. Mnogi bi se od nabrojanih s tim lako složili, ali ne i njihovi sljedbenici. »Velikani« su o svemu nadugo i naširoko raspredali u svojim djelima, a na koncu je ispalo da se radi o nekim velikim, dubokoumnim mislima. Šapću nam se takve riječi do današnjeg dana. Da nabrojimo pretince u koje ih je knjiga smjestila: Obožavatelji volje; eugeničari – evolucionisti; Sekularni utopisti; Ateistički egzistencijalisti; Tražitelji užitka; Ideolozi seksualnosti; Širitelji smrti. Nema što, lijepi pretinci! Ova uboga zemaljska dolina, a to jest mi, trebala bi im biti ugodan ormar. Kao da nam nije dosta što smo na njoj ovakvoj kakva jest, sa svim zagađenjem, nesrećama, nepredvidivošću!? Opet, kad grane sunce ili se približimo moru ne čini nam se život tako strašnim. Zemlja ima tisuću lica. Valjda »arhitekti« na to i računaju, pa nam podariše hod prema pećini, oprostite mo-

dernosti. Veliko je zaista dostignuće mrziti drugoga, sav smisao života staviti u zadovoljenje svojih nagona, žuditi za moći nad drugim... Pada mi ovdje na pamet početak Svetog pisma. Zmija obećavaše ženi... I bilo je zamamljivo, zavodnički zanimljivo! Kad se probudi, čovjek opazi da je ostao bez sreće, dubokog znanja o stvarima oko sebe. Započeo je novi život, ali ne onakav kakav bi u svojoj dubini želio. Zavodljivost se pokazala mjehurom od sapunice, ako to hoćemo izreći današnjim rječnikom.

Sjedim tako i prebirem gornje misli pogleda uprtog u Križevac. Znam da bi one mogle biti i pobožnije. Samo, čini mi se da nisu loše u ovom trenutku. Kako to da dvojimo glede onog postotka i ne čujemo više

o onoj knjizi? Lijepo! Uživili smo se u »odvojenost«. Na Boga su nam prišli naljepnicu »privatno« i povjerovali smo u nju. Ostale bitnosti, pojmovi, ljudi, stvari nemaju tu naljepnicu pa se o njima raspravlja nadugo i naširoko. Stvarno nije privatno i nije bedasto što su rekli stanari neke tamo kuće zvane Big brother! Ako to ne saznadnemo, ne ćemo sutra više moći djelovati kao ljudi. Nismo moderni, konzervativni smo, ne treba nam dati govoriti. Sad, što se takve zabrane kose s demokracijom, nije tako ni važno. Zaboravio sam još reći da smo desničari i da je zbog toga dopušteno na nama primjenjivati kojekakve zabrane.

Jesam li nešto pomiješao? Ne znam! Znam samo da kušam isključiti kanal za šapat zavodljivosti raznoraznih arhitekata. Tu i tamo uleti štogod u njega, još se više razbije na samom ulazu. Uglavnom, zanimljivo je. Ima ljudi koji razmišljaju drukčije, odnosno koji razmišljaju svojom glavom. Mnoge sam već pronašao. No ne razglabajmo previše sad o tome. Valjda taj izričaj shvaćamo u negdašnjem smislu, tzv. modernisti rekli bi konzervativnom. Što mu nedostaje?

Glasnik **MIRA**

Sve o događajima u Međugorju
i odjecima u svijetu i Katoličkoj
Crkvi čitajte u novom
mjesečniku - Glasniku mira.
Čitajte i preporučite drugima

Glasnik mira, mjesečnik
Informativnog centra "Mir"
Međugorje.

Surađujte u Glasniku mira,
pišite nam o svojim iskustvima.

Pretplatite se na Glasnik mira.

Godišnja pretplata [12 brojeva]:

30 KM/120 Kn

RADIO POSTAJA
MIR
M E Đ U G O R J E

Jajce 87,8 MHz
Mostar 100,0 MHz
Banja Luka 107,8 MHz
Hercegovina 101,5 MHz
Lašvanska dolina 100,0 MHz
Split, Južna Hrvatska 101,5 MHz
Sarajevo i Srednja Bosna 96,1 MHz
Banja Luka, Sjeverna Bosna 106,7 MHz
Sjevero-zapadna Bosna, Jajce 106,7 MHz
Dolina Neretve i Juž. Hercegovina 98,3 MHz
Rama, Konjic, Sjeverna Hercegovina 104,7 MHz
Zagreb, Lika, Karlovac, Bihać, Sj. Hrvatska 107,8 MHz
Sisak, Gradiška, Kutina, Ivanićgrad, Novska 106,7 MHz
Zenica, Žepče, Tuzla, Slavonski Brod, Posavina 100,1 MHz

Satelit: Europa, Bliski istok i Afrika
HOT BIRD 6° istočno

INFORMATIVNI CENTAR "MIR" MEĐUGORJE
RADIOPOSTAJA "MIR" MEĐUGORJE

Tel.: 036/651 100; faks: 036/651 300
E-mail: radio-mir@medjugorje.hr
Uživo na internetu: www.medjugorje.hr

PONEDJELJAK I UTORAK

7.30 h	Sv. Misa na hrvatskom
Prije podne	Sv. Mise na raznim jezicima
Tijekom dana	Susreti po dogovoru
Poslije podne	Tiho klanjanje u Kapelici klanjanja
17 - 20 h	Večernji molitveni program i ispovijed
17 h	Radosna i žalosna otajstva krunice
18 h	Sv. Misa
19 - 20 h	Blagoslov predmeta, molitva za zdravlje duše i tijela, slavna otajstva krunice

SRIJEDA

7.30 h	Sv. Misa na hrvatskom
Prije podne	Sv. Mise na raznim jezicima
Tijekom dana	Susreti po dogovoru
Poslije podne	Tiho klanjanje u Kapelici klanjanja
17 - 20 h	Večernji molitveni program i ispovijed
17 h	Radosna i žalosna otajstva krunice
18 h	Sv. Misa
19 - 20 h	Blagoslov predmeta, molitva za zdravlje duše i tijela, slavna otajstva krunice
21 - 22 h	Euharistijsko klanjanje

ČETVRTAK

7.30 h	Sv. Misa na hrvatskom
Prije podne	Sv. Mise na raznim jezicima
Tijekom dana	Susreti po dogovoru
Poslije podne	Tiho klanjanje u Kapelici klanjanja
17 - 20 h	Večernji molitveni program i ispovijed
17 h	Krunica
	- U došašću, u božićnom vremenu i u vremenu kroz godinu: radosna otajstva i otajstva svjetla
	- U korizmi: otajstva svjetla i žalosna otajstva
	- U uskrsnom vremenu: otajstva svjetla i slavna otajstva
18 h	Sv. Misa, blagoslov predmeta
19 - 20 h	Euharistijsko klanjanje

PETAK

7.30 h	Sv. Misa na hrvatskom
Prije podne	Sv. Mise na raznim jezicima
Tijekom dana	Susreti po dogovoru
Poslije podne	Tiho klanjanje u Kapelici klanjanja
14 h	Križni put uz Križevac
17 - 20 h	Večernji molitveni program i ispovijed
17 h	Radosna i žalosna otajstva krunice
18 h	Sv. Misa, blagoslov predmeta
19 - 20 h	Čašćenje Križa

SUBOTA

7.30 h, 13 h	Sv. Misa na hrvatskom
Prije podne	Sv. Mise na raznim jezicima
Tijekom dana	Susreti po dogovoru
Poslije podne	Tiho klanjanje u Kapelici klanjanja
17 - 20 h	Večernji molitveni program i ispovijed
17 h	Radosna i žalosna otajstva krunice
18 h	Sv. Misa
19 - 20 h	Blagoslov predmeta, molitva za zdravlje duše i tijela, slavna otajstva krunice
21 - 22 h	Euharistijsko klanjanje

NEDJELJA I BLAGDANI

8, 11, 18 h	Sv. Mise na hrvatskom
Ispovijed	Prije podne za vrijeme Mise
Prije podne	Sv. Mise na raznim jezicima
Tijekom dana	Susreti sa svjedocima
Poslije podne	Tiho klanjanje u Kapelici klanjanja
14 h	Krunica na Brdu ukazanja
17 - 20 h	Večernji molitveni program i ispovijed
17 h	Radosna i žalosna otajstva krunice
18 h	Sv. Misa
19 - 20 h	Blagoslov predmeta, molitva za zdravlje duše i tijela, slavna otajstva krunice

Dijete nam se rodilo

